

Giới thiệu Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em

Vương Hạo chính là người đàn ông kim cương vừa có tiếng nói trong Bạch đạo lại có chỗ đứng trong Hắc đạo. Tổng tài của công ty đá quý, gương mặt điển trai mang khí chất băng lãnh, mang trong mình nhiều mưu tính khó lường.

Hạ Đồng cô là một người phụ nữ xuất sắc trên mọi mặt. Cuộc sống của cô tưởng chừng như đơn giản nhẹ nhàng nhưng cuối cùng cô vẫn phải dính đến hắc đạo như mẹ ngày trước.

Lúc Hạ Đồng gặp anh thì cuộc sống của cô đã bị đảo lộn.

Cô đã luôn tìm hiểu về cái chết của ba mình, và người gây ra tai nạn khiến mẹ cô sống đời sống thực vật.

Liệu tình cảm của anh và cô sẽ đi đến đâu? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thân bất do kỷ

Đêm dài mưa rơi rả rít, sấm chớp rạch ngang trời, gió rít lên những tiếng thê lương.

Chạy đi, chạy mau...

Tiếng nói vang vọng và từng bước chân dồn dập chạy loạn, đẩy lùi thân hình bé nhỏ dựa sát góc tường.

Một bàn tay to lớn bắt thiêu vurun ra...

"Đừng mà tránh xa ra!"

Hạ Đồng hét to, tay chân vô thức quơ quào loạn xạ, chần gối bị đá văng xuống đất. Cô bật ngồi dậy, trán đầm mồ hôi, lưng áo dính sát vào người, đầu tóc nhếch nhác.

Từng nhịp thở hỗn hển, trên đôi mắt to còn đọng lại lớp sương mỏng và sự kinh hoàng gieo rắc trên từng tế bào của cơ thể.

Hạ Đồng gục đầu co gối. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cô mơ thấy giấc mơ ấy. Nó chân thực đến mức đến run rẩy cũng không còn sức lực.

Hạ Đồng nghĩ cô đã buông bỏ được mọi chuyện, cô nghĩ là mình đã quên đi. Nhưng chính xác thì nó đã hằn sâu vào tiềm thức của cô, chỉ chờ cơ hội nhấm nhát lại, thì nó sẽ đến vurun đôi tay gớm ghiếc đeo bám, bóp chết cô.

Hạ Đồng tựa thẳng vào đầu giường, thân hình bé nhỏ co ro, cái bóng cô đơn hằn sâu lên vách tường.

Sân bay - 7 giờ 30 phút sáng.

Giữa dòng người tấp nập, Hạ Đồng đẩy hành lý từ khoang hạng nhất xuống. Cô vừa hoàn thành một chặng đường dài. Nhưng mỗi một không làm vui đi nét xinh đẹp kiêu diễm trên khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn. Mái tóc dài xoắn lộn thả tự do sau lưng, chiếc váy chữ A cùng sơ mi kẻ sọc đen trắng đơn giản càng làm tăng thêm vẻ sang trọng trên người cô.

Hạ Đồng vừa đẩy hành lý vừa ngoái nghiêng xung quanh. Nhi Từ bảo hôm nay sẽ đến đón cô.

Thân hình nhỏ bé với mái tóc ngắn ngang vai, quần jeans áo thun trắng đang nhoi nhoi cầm băng trắng Welcome Ha Dong!!, tay còn lại cầm bóng bay màu hồng, đang vẫy tay la hét kịch liệt với cô.

Hạ Đồng chợt nghĩ có lẽ cô nên mua vé chuyến sau trở về Pháp trong ngày.

Nhi Từ khoác tay Hạ Đồng, mồm miệng nhanh nhẩu:

"Này Đồng Đồng,cậu nghĩ xem tờ cả sáng hôm nay châu chực chờ cậu,đến cả ăn sáng cũng chưa ăn,tờ đói đến mờ mắt run tay,cậu có nên báo đáp chút lòng thành không?"

Hạ Đồng khề hừ lạnh:

"Bạn bè lợi ích!"

Cô và Nhi Tử chọn một nhà hàng món Trung truyền thống.Trên bàn bày một món canh,hai món mặn,một món xào.

Đã lâu Hạ Đồng không được nếm hương vị thanh đạm này.

Cô cùng Nhi Tử ăn uống uống đến gần trưa.

"Về nhà tớ đi xếp sẵn cho cậu một phòng rồi!"

Nhi Tử lái chiếc ô tô con bộ nhỏ nhắn của mình,len lỏi qua khắp các cung đường và dừng lại ở một toà nhà cao lớn.

"Tớ thật không hiểu người có tiền như cậu lại ăn chực một bữa cơm của người nghèo này."

Hạ Đồng lạnh nhạt cau mày khi nhìn rõ căn phòng rộng mấy chục mét vuông xa hoa.Căn hộ của Nhi Tử nằm ở tầng thứ 40.Ban công dài rộng hình bán nguyệt,toàn bộ cảnh sinh hoạt của thành phố gần như được thu gọn vào tầm mắt.

Căn nhà màu trắng tinh khiết điểm xuyết nhiều đồ trang trí vàng kim đẳng cấp.

Hạ Đồng ngã người xuống sofa màu rượu vang,cô khề nhắm mắt.

Nhi Tử ném một cái gối vào người Hạ Đồng:

"Vào phòng mà ngủ!"

Phòng mà Nhi Tử sắp xếp cho cô cũng màu trắng,chiếc giường to khiến cô thấy không thoải mái.

Hạ Đồng ngâm mình trong bồn nước đã nửa tiếng.Cô thấy mình an toàn khi bọc mình trong nước.Nỗi sợ hãi vây lấy tâm trí đã dần tan ra bớt.

Hạ Đồng trở mình,cô nặng nhọc chìm vào giấc ngủ.

Chạy đi,chạy mau...

Tiếng nói vang vọng và từng bước chân dồn dập chạy loạn,đẩy lùi thân hình bé nhỏ dựa sát góc tường.

Một bàn tay to lớn bần thiêu vuron ra...

Cô bật dậy,mồ hôi nhễ nhại.

Loại giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại đã hai năm.Nó đeo bám lấy cô như một bóng ma.

Một bóng ma đè nặng,ăn mòn tâm trí cô.

Tập đoàn Hoàng Kim

Chỉ mới bắt đầu ngày mới nhưng sự nhộn nhịp đã lan tràn khắp nơi trong sảnh tiếp khách.

Từng ánh nắng lấp lánh điểm tô trên các tấm kính trong suốt sạch sẽ của toà nhà cao ốc,như những viên kiềmcương to được áp vào bộ quần áo cao cấp,hào nhoáng và trắng lẹ,hoa mỹ như chính cái tên của nó.

Hôm nay là lễ ra mắt sản phẩm đá quý mà Hoàng Kim đã ấp ủ bao lâu nay.Buổi ra mắt thu hút rất nhiều doanh nhân kì cựu trong giới đá quý tham gia.Thông tin về viên đá Thân Bất Do Kỳ,khiến không ít người hiếu kỳ.Không chỉ về hình dáng mà còn là cái tên,vì quá kì lạ khi dùng loại tên này đặt cho đá quý.

Thân Bất Do Kỳ

Vừa gặp đã yêu

Lễ ra mắt rất trang trọng và trật tự,vì đa phần là sự góp mặt của giới thượng lưu,tri thức.

Hàng loạt các loại đá lấp lánh,nhiều màu sắc kiểu dáng bắt mắt,được gọt dũa thủ công,đặt trong các hộp nhung màu đen bí ẩn.Không quá màu mè,hoàn toàn đơn giản và quý giá.

Lần lượt những chiếc lồng thủy tinh được đưa ra, thu hút sự chú ý của mọi người, sau mỗi lần giới thiệu về ý nghĩa của viên đá, kiểu dáng, giá trị, nơi xuất xứ... các tràng vỗ tay tạo nên âm thanh vang lên nhịp nhàng.

Trên tầng cao, người phụ nữ vận bộ trang phục màu đen. Váy công sở xẻ tà đến đầu gối ôm sát thân hình gợi cảm, áo sơ mi cắt may thủ công cao cấp, cùng khay cài vàng khắc họa tiết hoa hồng chuyên nghiệp, tóc dài uốn lọn thả sau lưng, chân đi đôi cao gót đen tuyền đế đỏ, khuôn mặt không trang điểm quá đậm, toát lên khí chất cao quý.

Cô đứng sát cửa sổ khẽ nhìn xuống phía bên dưới. Cảnh vật tấp nập nhộn nhạo, hết như tâm trạng của cô bây giờ. Dù cho tâm trí có rối bời nhưng tác phong chuyên nghiệp luyện cho cô vẻ mặt trầm tĩnh, đầy mắt bình ổn không một gợn sóng.

Gần đến thời khắc cuối cùng của buổi ra mắt.

Tất cả rèm cửa được kéo xuống, đèn tắt đi, âm nhạc du dương của đội hợp xướng vang lên, nhẹ nhàng mà dứt khoát. Phía sân khấu, rèm che được phủ xuống, giờ đây dần được nâng lên, từng chút từng chút để lộ ra một chiếc lồng thủy tinh, bốn góc nạm vàng họa tiết hoa hồng, mỗi bông hoa đính một viên ruby nhỏ nhỏ nhưng vô cùng đẳng cấp, đủ nhìn ra bảo vật bên trong còn đáng giá hơn gấp vạn lần.

Cả hội trường yên lặng. Mỗi người mỗi vẻ, mỗi suy nghĩ và đa dạng biểu cảm riêng biệt. Phần nhiều vì quá bất ngờ và đắm chìm trong hình dáng viên đá quý trước mắt.

Một viên đá màu rượu vang, được khắc tỉ mỉ và hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ. Một viên đá hình bông hoa hồng to bằng một quả hạt dẻ, sáng lấp lánh, kiểu hãnh nằm trong chiếc hộp nhung đen, toả hào quang sáng chói, một biểu tượng xa hoa, một khí chất cao quý mà không con người nào hay vẽ đẹp nào sánh bằng.

Trải qua một khoảng thời gian lắng đọng. Cả hội trường chợt xôn xao vài tiếng, chợt nhộn nhịp hẳn lên khi mọi người bình phẩm về viên đá trước mắt, ca ngợi nhiều, khao khát nhiều và ý nghĩ muốn đoạt về làm của riêng còn nhiều hơn.

Viên đá là sản phẩm then chốt của Hoàng Kim, là một biểu tượng đẳng cấp của tập đoàn, càng là món bảo vật quý giá mang giá trị tinh thần và sức lực con người để tỉ mỉ khắc ra một viên đá, mà đến chạm nhẹ vào cũng sợ nó sẽ vỡ tan.

Viên đá Thân Bất Do Kỳ

Được nhấn mạnh là báu vật để mọi người chiêm ngưỡng và hiểu thêm về thế giới đá quý, cũng như là ý nghĩa giản đơn phía sau vẻ hào nhoáng của nó, dấu cho vạn dặm xa cách, dấu cho cách trở muôn trùng, chỉ cần là duyên phận của nhau, chỉ cần trao nhau một ánh mắt, cũng có thể Thân Bất Do Kỳ - cũng có thể vừa gặp đã yêu, quyền luyện không rời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ánh mắt của người đàn ông có thể hạ gục cô

Lễ ra mắt nhận được rất nhiều phản hồi tích cực của mọi người.

Toàn bộ đá quý trong bộ sưu tập đều được bán hết.

Giá chứng khoán của Hoàng Kim tăng lên nhanh chóng, khiến các cổ động trở ra từ phòng họp, miệng ngoác đến tận mang tai.

Viên Thân Bất Do Kỳ nhận được sự ngưỡng mộ và quan tâm rất nhiều của công chúng, đưa tập đoàn Hoàng Kim lên trang nhất Nhật Báo Tuần Hoàn - tờ báo Kinh Tế uy tín và danh tiếng hàng đầu Châu Á.

"Báo cáo đánh giá về sức ảnh hưởng chiến lược quảng bá của cô đạt rất nhiều các kết quả tích cực, hoàn toàn đem đến cho Hoàng Kim tầm vé vững chắc cho lần gia nhập vào Hiệp Hội Đá Quý Thế Giới."

Giám đốc bộ phận quản lý kinh tế tập đoàn cất tiếng nhẹ nhàng.

Người đàn ông khí chất hơn người. Vóc dáng cao ráo rắn rỏi của người chăm tập luyện. Khuôn mặt tiêu chuẩn, khuôn mày rậm, đôi mắt tinh anh sáng sủa, khuôn miệng tươi cười đáng yêu. Bộ vest đen cắt may tiêu chuẩn mang lại tôn nghiêm tuyệt đối cho người đàn ông này.

"Tôi là Lý Bạch, giám đốc bộ phận kinh tế của Hoàng Kim."

Anh tự giới thiệu.

Người phụ nữ khẽ xoay mặt lại, dáng người bên cửa sổ ngược ánh sáng, càng khiến cô như một thiên thần toả ra ánh hào quang chói lọi. Khuôn mặt tiêu chuẩn, làn da mịn như sứ, đôi mày lá liễu thanh tú, đôi mắt bồ câu to tròn trong suốt, cái mũi nhỏ nhắn cao ráo, khuôn môi đỏ mọng chúm chím như quả dâu

rùng khê kéo thành hình cong.

"Tôi là Hạ Đồng, giám đốc bộ phận quản lý chiến lược của chi nhánh Hoàng Kim ở Pháp, vừa được điều về nhậm chức tại trụ sở chính này."

Lý Bạch khê ngần ngơ khi nhìn vào đôi mắt cô. Anh bị vẻ tinh khiết của người phụ nữ này thu hút.

Dõi theo bóng lưng Hạ Đồng, anh ngồi xuống sô pha.

"Tôi đến để chuyển giao cho cô tài liệu về tình hình sản chứng khoán mà bên tôi đang cập nhật. Phía cấp trên đã hết lời khen ngợi cô sau khi nhận được kết quả khách quan từ đợt quảng bá của Thân Bất Do Kỳ."

Hạ Đồng cùng Lý Bạch bàn về bản kế hoạch đẩy mạnh kinh tế Hoàng Kim trong tháng tới, một bước vừa đẩy lùi các tập đoàn cạnh tranh khác như Kỳ Nguyên hay Thiên Quốc, bước còn lại đưa tay kéo Hoàng Kim lên một tầm cao mới, triệt hạ hết các đối thủ cạnh tranh.

Gần đến giờ cơm trưa Lý Bạch rời đi sau khi nhận lời từ chối cùng ăn trưa của Hạ Đồng.

Trải qua hai tuần kể từ ngày nhậm chức của Hạ Đồng.

Cô đã chuyển sang một căn hộ cao cấp của Thượng Uyển.

Cuộc sống cũng dần đi vào quỹ đạo.

Cô lái chiếc BMW đen tuyền, đỗ xe vào một trung tâm mua sắm. Sau khi ghé vào rất nhiều cửa hàng, cô dừng lại ở một quán cafe.

Một ly Late nóng hổi đặt trên chiếc bàn cạnh cửa kính.

Quán cafe cổ điển ấm áp ở tầng trệt, từng dòng xe cộ lướt ngang bên đường, nắng vàng nhảy nhót trên khuôn mặt nhìn nghiêng của người phụ nữ, từng lọn tóc được trời chiều nhuộm vàng óng, vén sau tai, vài cọng lơ thơ rũ trước trán. Hàng mi dài, đôi mắt trong veo, làn da không trông thấy lỗ chân lông sáng bừng, gò má hây hây hồng, đôi môi đỏ mọng khê nhấp ngụm cafe, đáng vẻ say sưa làm việc đẹp đến ngây người.

Từng dòng người lướt ngang quán chỉ tro, thì thào về cô.

Đỗ ngay ngoài trụ đèn đỏ, cửa kính chiếc xe thể thao bóng loáng hạ xuống phân nửa. Người đàn ông khí chất bức người, khuôn mặt nam tính nhìn nghiêng, với sóng mũi cao, đôi môi mỏng mím lại hờ hững, làn da màu đồng quyền rũ khê quay đầu nhìn sang trụ đèn đỏ, ánh mắt vô tình bắt gọn khoảnh khắc chứa người phụ nữ trong quán cafe dưới ánh nắng chiều rực rỡ.

Ánh mắt người đàn ông thâm trầm, đôi môi vurun lên một hình cong rất khê, khó nhìn ra là đang cười hay chỉ là chuyển động của cơ mặt, trong đáy mắt thoáng tia thích thú, rất nhanh thôi đã tan ra cùng với tiếng động cơ mạnh mẽ, lướt nhanh trên đường.

Hạ Đồng làm việc rất chăm chỉ và xử lý các vấn đề rất chuyên nghiệp, nên tiền lương và tiền thưởng của cô tăng lên rất cao.

Hôm nay trời có vẻ âm u, bầu trời phủ một màu xám xịt, gió đang lướt từng đợt khá mạnh, quạt vào các tán cây hai bên đường khiến chúng chao đảo như sắp ngã đi.

Đã đến giờ tan làm, Hạ Đồng sử dụng thang máy chuyên dụng cho cấp điều hành ở công ty để di chuyển. Khi đến tầng 10, thang máy dừng lại để đón người.

Một người đàn ông cao lớn, làn da màu đồng khê ẩn hiện sau lớp áo sơ mi mờ bung hai nút, bộ vest đen cắt may thủ công vừa vặn trên cơ thể cường tráng, ngũ quan tuyệt đẹp, quyền rũ chết người. Mùi nước hoa nam tính quấn quýt bên mũi Hạ Đồng. Cô khê nín thở, bầu không khí bên trong thang máy có thêm một người, dường như chẳng những không dễ chịu hơn mà còn căng thẳng cực độ.

Khí thế của người đàn ông gần như dồn ép cô. Cô khê nhích sát vào vách thang máy. Hôm nay cô mặc bộ váy công sở cắt may tinh tế, mái tóc dài toả mùi hoa cỏ dịu nhẹ, gương mặt trái xoan có vài vệt đỏ trên má, đôi mắt to khê sụp nhẹ, hai tay cô không ngừng bầu vào dây đeo của túi xách.

Không khí cứ ngưng trệ nặng nề như vậy, cho đến tầng 3, Hạ Đồng chịu hết nổi ấn nút dừng thang máy, chạy vọt ra ngoài, biểu cảm như đang nín nhịn gì đó, mặt trái xoan đỏ ửng, gầy cao gót nện cộp cộp lên sàn nhà, chạy biến mất.

Trong thang máy sau khi khép lại, chỉ còn người đàn ông với biểu cảm khó hiểu, mùi hương hoa cỏ quện chặt với mùi nước hoa nam tính, hoàn toàn tan vào khoảng mũi, dễ chịu, khiến người khác say mê.

Anh khê cong môi cười rõ rệt, lắc đầu rồi lưu luyến rời đi, như không muốn bước ra khỏi không gian ngập tràn mùi hoa cỏ ấy.

Sau khi rời khỏi thang máy,Hạ Đồng chạy thang bộ thoát hiểm ra tới bãi xe.Sau khi đóng sầm cửa xe lại,cô thở gấp gấp,tóc con bết vào trán,tay chân run rẩy.Cô bật điều hoà thật thấp.

Chưa bao giờ cô lại trở nên luống cuống như vậy trước một người đàn ông.Ánh mắt anh rất thâm trầm mà sâu lắng.Cô không thể đọc được trong đó ẩn chứa điều gì.Càng nhìn càng bị xoáy chặt vào,chỉ cần huyệt chân một cái thôi là hoàn toàn chết chìm trong đó.Khí thế của anh áp bức tâm lý và trí óc cô,cả trái tim cũng đập bộp bộp đến đau nhức.Đây không phải cảm giác rung động trước một người đàn ông,mà là sự sợ hãi.Giống tâm trạng của con mồi trước kẻ săn mồi hung tợn.

Hạ Đồng trấn tĩnh lái xe đi.

Phía sau có một chiếc xe khác, âm thầm nõi đuôi xe cô chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cháy bỏng vì cô

Hạ Đồng lái xe trên đường lớn,tốc độ không nhanh không chậm.

Trái tim treo lơ lửng của cô vẫn chưa hạ xuống hẳn,nhưng cô đã điều chỉnh cảm xúc ổn định.

Cô chậm chậm dừng lại ở một siêu thị lớn.

Hạ Đồng đẩy chiếc xe hàng qua nhiều quầy.Chiếc xe nhanh chóng được lấp đầy bởi rất nhiều thứ,mà đa số là đồ ăn vặt,mỹ phẩm và phần nhiều là cafe.

Cô dừng lại ở quầy rau quả. Trong lúc chọn vài quả táo.Cô bất ngờ ngẩng đầu nhìn xung quanh.Cô cảm thấy có gì đó rất lạ,nhưng không rõ là gì.

Hạ Đồng vội thanh toán mọi thứ và lái xe ra về.

Trên đường rẽ vào khu Thương Uyển,Hạ Đồng dừng xe mua một ít hoa hồng trắng.

Chiếc BMW của cô nhanh chóng biến mất ở hầm xe của khu căn hộ.

Đầu thuốc lá cháy rực trong bóng tối.Ánh mắt sáng như trăng,sâu hút và thăm thẳm không thấy đáy,không rõ nội tâm.

Người đàn ông rít từng đợt khói,khê thờ nhẹ.Làn khói trắng ma mị tan nhanh trong không khí.Mùi thuốc lá nhàn nhạt quấn chặt lấy cơ thể anh.Lòng ngực màu đồng phập phồng lên xuống sau lớp áo sơ mi đen tuyền bí ẩn.

Anh đánh tay lái,chiếc xe thể thao lao đi trong đêm,mắt hút dưới ánh trăng.

Đầu tháng 11,Hạ Đồng bận rộn với kế hoạch đẩy nhanh quá trình đưa Hoàng Kim tiến sâu vào thị trường Châu Âu-một miếng bánh béo bở mà nhiều kẻ khác châu chực chiếm lấy.Đồng thời,bộ phận cô quản lý đang hoạt động hết công suất cho sự xuất hiện của Tân tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Kim vào đầu tháng 12.Đây là một nhân vật bí ẩn đến ngay cả các cổ đông cũng chưa có dịp gặp mặt,mà chỉ họp thông qua thư ký cấp cao đại diện hoặc qua các cuộc họp trực tuyến với màn hình tối và giọng nói đã qua xử lý.

Tĩnh Tĩnh,cô đồng nghiệp cùng bộ phận dưới quyền Hạ Đồng bước vào phòng làm việc của cô,gọng nói lạnh löt:

"Này Đồng Đồng,cậu có nghĩ là đã trễ giờ ăn trưa mất 10 phút rồi không hả?"

Hạ Đồng đang chìm sâu trong những suy nghĩ ngổn ngang,chợt hoàn hồn.

"A...Tĩnh Tĩnh,cậu vừa nói gì?"

Tĩnh Tĩnh vẻ mặt đau khổ,ngã ngời xuống sô pha:

"Com trưa com trưa commmm..."

Hạ Đồng cười khổ lắc đầu trước biểu cảm khó hiểu này.

Chiếc BMW đỗ nhẹ vào một nhà hàng đồ Tây danh tiếng trên một con phố sầm uất.

Nhà hàng Diamond đã rất nổi danh trên tạp chí thực phẩm Hoàng Đế, với chất lượng món ăn khoing chê vào đâu được, thái độ phục vụ và sự chuyên nghiệp của nhân viên tại đây được xếp vào hàng đẳng cấp.

Nhà hàng với màu trắng ngà ấm áp, từng bó hoa hồng đỏ được đặt trên một cái bệ kim loại sáng bóng dưới mỗi góc cột to, toả hương thơm dịu dàng, khiến người ta lưu luyến.

Tầng trên cùng được bao bọc bởi một lớp thủy tinh trong suốt, trần nhà được vẽ những hoạ tiết Châu Âu sống động, có một cô gái đang chơi đàn piano êm tai, phục vụ tâm trạng cho những thực khách giàu có nơi đây.

Hạ Đồng cùng Tinh Tinh chọn một bàn sát góc.

Cô và Tinh Tinh chọn vài món bắt mắt trong thực đơn.

Ánh đèn vàng làm dịu mắt và tâm trạng cô cũng lắng đọng lại trước những nốt nhạc kia.

Tinh Tinh nâng tách trà sứ chạm khắc hoa hồng đỏ. Mùi trà thơm nhẹ nhàng tan ra trong khoang miệng, từ từ thấm vào từng tế bào trong khoang miệng của cô.

"Đồng Đồng cậu thử nói xem, tổng giám đốc của chúng ta trông sẽ như thế nào?"

Hạ Đồng khẽ cười nhấp một ngụm trà:

"Có thể sẽ là một ông già bụng phệ đầu hói, có giọng cười hô hô và người nồng mùi dầu xanh"

Tinh Tinh gần như chết sặc với kiểu tưởng tượng phong phú của cô.

Hạ Đồng kết thúc công việc vào lúc 6 giờ. Cô đã ngồi lại gần 2 tiếng để giải quyết công việc. Con buồn ngủ kéo tới, gương mặt xinh đẹp thấm vè mỗi mệt.

Cô đi tới phòng pha chế, tự pha cho mình một ly cafe, bê đến cửa sổ cuối hành lang. Bầu trời nhuộm một màu huyền ảo. Từng ánh sáng đậm màu len lỏi nhảy nhót, tô đậm cả một vùng mây. Ly cafe nghi ngút khói, Hạ Đồng dần chìm vào suy tư.

Đã có quá nhiều chuyện diễn ra trong cuộc đời cô.

Mất mát nhiều hơn hạnh phúc.

Nước mắt nhiều hơn nụ cười.

Nhưng cô có nên ghi nhớ về quá khứ hay không?

Những nỗi đau mà cô đã trải qua, liệu có nên tiếp tục đào bới tìm ra sự thật?

Chỉ dựa vào sức lực bé nhỏ của mình, cô sẽ tìm được những gì, có đáng để cô đánh đổi thêm nhiều thứ tốt đẹp còn sót lại của mình?

Người đàn ông nghiêng người về phía trước, đôi tay đeo chiếc nhẫn chim ưng đính viên đá quý màu máu, từng ngón tay thon dài khẽ vuốt ve lên màn hình vi tính.

Khuôn mặt người phụ nữ xinh đẹp nhuộm màu nắng vàng, chất lượng HD khắc rõ nét từng sợi tóc tơ phơ phất trước vàng trán mịn màng. Đôi mắt người phụ nữ trong veo tinh khiết nhưng không che đi được vẻ mệt mỏi và bấp bênh khiến người khác thương cảm nhuộm đầy đáy mắt, khuôn môi đỏ mọng nhấp ngụm cafe, đôi chân mày lá liễu khẽ nhăn lại.

Anh phóng to màn hình, xương quai xanh cùng chiếc cổ cao trắng ngần ẩn hiện phía sau lớp áo sơ mi hồ cổ. Anh di chuyển chuột, khuôn mặt cô hiện rõ lên màn hình, tay anh mân mê từng đường nét, như muốn khắc cốt ghi tâm. Khoé miệng người đàn ông nhướn lên đầy ý vị bá đạo và chiếm hữu.

Khi ánh mắt thâm trầm di chuyển đến đôi môi anh đào, cổ anh khẽ trượt lên xuống, cả người nóng nực khó chịu.

Người phụ nữ đứng được 15 phút thì rời đi.

Anh tắt màn hình, điều chỉnh lại nhịp thở.

Người đàn ông tựa người vào ghế da. Anh cười thành tiếng, khẽ lắc đầu.

Anh đường đường là người đàn ông ưu tú, luôn là kẻ đứng phía trên nhìn xuống. Phàm là thứ anh muốn thì không có thứ gì thoát khỏi tay anh, kể cả phụ

nữ.

Vậy mà bây giờ anh phải quan sát, nhìn ngắm và theo đuôi người phụ nữ kia như một kẻ trộm.

Dù cho bao nhiêu bàn tay và đôi môi của đàn bà cũng khô mà kích thích bản năng nguyên thủy của anh trở dậy. Vậy mà chỉ cần nhìn ngắm cô thông qua camera giám sát hành lang, anh lại có những cảm giác khao khát mãnh liệt đến thế.

Hạ Đồng mặc một cái áo len rộng tay dài, quần dài màu đen, mái tóc dài xoắn đuôi buông thả trên nền áo trắng. Cô ngồi khoanh chân ở ban công, laptop đặt trên đùi, một chồng sách cao đống bên trái, còn bên phải là mấy bịch snack và ly cà phê còn chút hơi ấm.

Tháng 11, mùa thu gió lạnh.

Từng đợt lá vàng thơm rụng xuống, phủ đầy một con đường.

Tiết trời thu âm đậm, khiến cho nhịp sống của con người tự khắc chậm rãi, cả niềm vui và nỗi buồn hoà lẫn vào nhau, đến nghĩ suy cũng không còn sức, đầu óc hoàn toàn bị mấy cơn gió đã thông và trống rỗng.

Cứ vào mùa lạnh là Hạ Đồng lại bị cảm. Tay chân cô rất dễ nhiễm lạnh.

Cô ngồi đến 11 giờ để triển khai kế hoạch tháng 12, cái đầu nhỏ cứ gà gât, hàng mi dài khép hờ, chốc chốc lại lấy mu bàn tay dụi mắt, khuôn mặt trái xoan tràn ngập nét ngây thơ, làn da trắng sáng dưới ánh trăng.

Anh châm điều thuốc, đóm lửa cháy rực trong đêm, từng làn khói trắng bay vờn xung quanh, bao bọc lấy cơ thể người đàn ông. Hai cúc áo mở bung ra, cơ ngực phập phồng. Anh khẽ tựa vào thân xe, ngược mắt nhìn người phụ nữ bé nhỏ ngồi trên ban công, dùng ánh mắt thâm trầm ve vút từng đường nét kia, dùng ánh mắt khẽ hôn lên mái tóc, dùng ánh mắt hôn lên đôi môi cô.

Anh vừa kết thúc công việc, dùng mọi cuộc vui truy lạc và trác táng.

Tự nhiên anh thấy trống rỗng và anh nghĩ đến cô.

Tự nhiên lại muốn ngắm dáng vẻ ngủ gà, muốn ngắm cô say sưa làm việc, muốn ghi nhớ dáng hình cô.

Đèn ban công tắt, thân hình nhỏ nhắn biến mất sau rèm cửa.

Người đàn ông vút điều thuốc còn một nửa.

Chiếc xe lao nhanh đi trong đêm, bỏ lại vô số đầu lọc vương vãi trên mặt đất, khói thuốc trắng còn vương vẩn trong không khí.

Ánh trăng rọi rõ cả một khoảng trời, soi sáng những góc ngách đen tối nhất của lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vương Hạo-Người đàn ông bí ẩn

Cuộc ẩu đả diễn ra ở một quán bar.

Từng thân người bị quăng qua quăng lại, máu me bê bết khắp sàn nhà.

Vương Hạo nhàn nhã hút thuốc, đôi chân thon dài bắt chéo, khuôn mặt tinh tế soi rọi dưới ánh trăng.

Khói thuốc như một nữ thần, nhẹ nhàng bao bọc, ve vuốt cơ thể hoàn mỹ của anh.

Cảnh chém chém giết giết bên dưới dường như không làm người đàn ông nảy ra chút cảm xúc nào.

Từng đầu lọc dần rơi vãi đầy sàn.

"Anh Hạo! Đã giải quyết xong."

Một người mặc vest đen cung kính cúi đầu.

Vương Hạo đứng dậy.

Đôi chân dài đưa nhẹ, bước ra khỏi quán bar.

Vương Hạo ngửa đầu vào ghế sau xe.

Đôi mắt thâm trầm khẽ nhắm lại.

Ánh nắng vàng nhảy nhót trên làn da màu đồng, ngũ quan sống động lòng người.

Có lẽ cuộc đời đã quá ưu ái cho người đàn ông này, từ cơ thể hoàn mỹ cho đến cả khí chất kiêu ngạo, cao quý và khả năng thấu tóm nội tâm người khác, anh như một kẻ đi sẵn, uống máu kẻ khác như một lẽ đương nhiên. Chưa bao giờ anh biết đến từ thất bại viết như thế nào và cuộc đời này khắc nghiệt ra sao mới khiến anh trở nên gái góc đến vậy?

Dần dần thời gian thấm thoát cũng tới tháng 12, trời bắt đầu giá rét.

Hạ Đồng lười biếng bước ra khỏi nhà vì trong tủ lạnh không còn tí lương thực nào.

Hôm nay là ngày nghỉ, cô mặc chiếc áo len dày màu kem, quần dài da đen, đôi boots cao đến đầu gối, áo khoác dạ màu đen trung tính. Hạ Đồng luôn rất biết cách chăm chút cho bản thân mình, để khi xuất hiện cô luôn là người toả sáng nhất, theo một cách rất riêng.

Hạ Đồng tay xách nách mang đủ thứ túi giấy tiến ra xe. Sau một hồi vòng vèo, cô dừng lại ở một cửa hàng hoa.

Cô tìm vài bông hồng trắng. Nhưng khi trông thấy một nhánh hoa nhài ngoài cửa hiệu, cô khẽ cúi đầu xuống, cái mũi nhỏ xinh hít hà hương thơm dịu dàng ấy.

Cả khung cảnh trắng tinh, xuất hiện cô gái nhỏ bé bên đường, cái đầu nhỏ khẽ cúi xuống, gương mặt trắng như sứ được ve vuốt bởi những lọn tóc xoắn nhẹ nhàng, hàng mi dày nhắm lại, khoé miệng cong cong đầy thích thú,... tất cả được thu vào tầm mắt một người bên kia đường.

Khoé môi mỏng của người ấy khẽ nhếch lên thành một đường cong, vẻ thoải mái và cuồng nhiệt được thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Máy ảnh được đưa lên, tách một cái hình ảnh mê người được lưu vào bộ nhớ.

Hạ Đồng đến văn phòng rất sớm. Thư ký Lưu đã dọn dẹp rất sạch sẽ mọi thứ và pha cho cô một tách cafe to ụ, nghi ngút khói. Trên bàn làm việc lớn của cô có thêm một bình hoa nhài lớn.

Nhánh hoa trắng tinh được bó lại thành bó lớn toả mùi thơm dịu dàng khiến đầu óc cô được thư giãn hẳn ra.

"Thư ký Lưu, thật không biết em còn có mặt này!"

Hạ Đồng vừa nói, tay vừa mân mê một nhánh hoa với biểu cảm thích thú cực độ.

"A...không phải do em đâu. Nó được gửi từ tiệm hoa tới đó, em chỉ giúp cắm thôi."

"Không có đề là ai gửi à?"

Hạ Đồng tỏ vẻ khó hiểu.

"Ừm...chà có đề tên gì chỉ có hoa này thôi. Mà đẹp chị há!"

Thư ký Lưu hớn hơ.

"Quá tốt rồi bây giờ đã có người chủ động tặng hoa cho chị. Theo em nhớ, hoa nhài còn có ý nghĩa...là gì nhỉ?"

Thư ký Lưu ra vẻ trầm tư suy nghĩ, bộ dáng nghiêm túc như đang phá án.

Hạ Đồng tròn xoe mắt trông câu trả lời của Thư ký Lưu.

"Aaa...là có ý Em thuộc về anh! Chính xác là như vậy đó! Aiyo lãng mạn quá đi nha!"

Thư ký Lưu tuổi còn rất trẻ nên đối với chuyện nam nữ thế này, cô nàng phấn khích ra mặt.

Hạ Đồng suy ngẫm.

Chả ai có khả năng tặng cô thứ này.

Chả lẽ là Lý Bạch...

Không không thể nào, chỉ là cô tự đa tình thôi.

Hạ Đồng là người trực tiếp chỉ đạo cho kế hoạch hé lộ bí ẩn về thân phận ông chủ phía sau Hoàng Kim- Còn chính là ông chủ của cô.

Dù cho cô là người điều hành mọi thứ để chuẩn bị thật tốt cho lễ ra mắt trước các cổ đông, cuộc tổng hợp báo,... nhưng chính bản thân cô cũng không biết được khuôn mặt thật sự dưới thân phận kia.

Buổi lễ ra mắt Tân tổng giám đốc mới của Hoàng Kim đã gây sốt gần như trên mọi mặt báo và các phương tiện truyền thông đa phương tiện. Mọi người đều rất tò mò trước thân phận bí ẩn của con người này, nhưng chủ yếu vẫn là lòng hiếu kỳ về hình dáng méo tròn của con người đó hơn.

Hạ Đồng đã bận bịu tới mức với các sự kiện hoành tráng để chào đón sự xuất hiện của người mà cô về như được tôn thờ như một vị thánh.

Đến ngày diễn ra sự kiện...

Hôm nay tất cả nhân viên trên dưới của Hoàng Kim đều có mặt đầy đủ, không thiếu vắng một ai.

Bữa tiệc được tổ chức ngay tại toà nhà trung tâm của Tập đoàn Hoàng Kim tráng lệ, với cổng đón khách được thiết kế như đang tham dự một buổi trao giải điện ảnh thật sự, cách cổng lớn 6 mét là tầm thâm nhưng đồ được trải dài với các trụ kim loại vàng óng chắn giữ dọc hai bên, xung quanh khu vực đón khách là nhà báo của các tạp chí lớn nhỏ, có uy tín cao trong giới, vì đại đa số khách được mời tới buổi tiệc đều là giới thượng lưu giàu có, ngôi sao hạng A, B... các minh tinh màn bạc nổi tiếng, ca sĩ người mẫu rợp trời, hay những thương nhân khác rất nổi tiếng trong lĩnh vực khai thác đá quý, xuất nhập khẩu kim cương và các quý ông tai to mặt lớn khác trong thương trường, nên độ bảo mật phải được bảo đảm rất nghiêm ngặt.

Khách được mời đến dự tiệc được kiểm tra rất kỹ lưỡng, toàn bộ thiếp mời đều được cài đặt trên điện thoại và mỗi người được cài sẵn mã số riêng biệt để hệ thống nhận diện nhân dạng, ngoài ra còn phải đi qua cửa hồng ngoại và hệ thống rà soát vũ khí lạ có khả năng sát thương khác... Tất nhiên tất cả các hệ thống này đều được lắp ngầm và điều hành lén lút để vừa đảm bảo an toàn, ngoài ra còn để giảm bớt dự e dè của khách quý.

Sảnh chính tại Hoàng Kim rất lớn, sức chứa lên đến hơn sáu nghìn người, hôm nay được trang hoàng lộng lẫy với hoa hồng đỏ được đặt tại các bệ hoa trong sảnh, các bàn tròn được sắp xếp một cách ngay ngắn, khăn trải bàn trắng tinh cùng ghế da trắng viền kim loại vàng, tạo nên vẻ đơn giản nhưng không kém phần tao nhã của buổi tiệc.

Tiếng đàn violong vang lên mang theo bao nhiêu phần chân tình, xoáy sâu vào lòng người.

Hạ Đồng phân công nhiệm vụ cho nhân viên xong thì đến thẳng thẩm mỹ viện hàng đầu tại đây.

Dù cho xinh đẹp ngời ngời không cần bất cứ thứ gì gián tiếp tác động lên, nhưng cô cũng là phụ nữ và rất biết chăm sóc bản thân mình.

Trải qua 3 giờ đồng hồ...

Hạ Đồng bước ra khỏi phòng phục trang. Mọi người bên ngoài đều ngỡ ngàng cứ như bản thân họ lạc nhầm vào thế giới thần tiên kỳ ảo.

Thân ảnh người phụ nữ trước mắt xoáy sâu vào tâm can bất cứ ai trông thấy cô.

Hạ Đồng lộng lẫy trong chiếc áo đầm dạ hội dài màu kem, cúp ngực. Những viên đá lấp lánh được đính từ ngực toả rộng xuống đuôi váy tạo hiệu ứng thác nước, dưới ánh đèn như từng hạt sương pha lê đang rơi xuống nhân gian tưới mát con người trần tục, làm nổi bật lên làn da trắng mịn như sứ của cô.

Mái tóc dài uốn xoắn xoắn xuống hai vai, khuôn mặt được trang điểm kỹ hơn mọi khi, đôi mắt tròn xoe khẽ rung rinh, đôi môi đỏ mọng đong đưa, thần thái ưu tú hơn người, Hạ Đồng thanh thoát bước từng bước tự tin vào sảnh lớn, vẻ đẹp thoát tục lôi cuốn mọi người xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dồn ép em trong thang máy

Từng múi cơ nở nang nổi rõ trên bụng, bắp tay săn chắc đông đưa qua lại, làn da màu đồng quỳ rũ cuốn hút dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt anh nghiêm nghị, cặp mắt thâm trầm lôi cuốn người khác.

Vương Hạo khoát lên người bộ vét đen sang trọng, cà vạt được kẹp bằng một cái kẹp vàng đơn giản mà đẳng cấp, mái tóc vuốt keo gọn gàng, mùi nước hoa nam tính thoang thoảng trong không khí, như độc dược khiến người người thấy chỉ muốn tan ra, biến thành khói, luẩn quẩn quanh thân hình hoàn mỹ của anh.

Vương Hạo bắt chéo chân ngồi ở ghế sau chiếc limo đen tuyền. Ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, làn khói trắng bay nhẹ ra khỏi khuôn miệng nghiêm nghị của anh, tản nhanh trong không khí, tay phải anh gác lên thành ghế, ngón giữa lấp lánh ánh đỏ từ viên đá quý màu máu, con chim ưng như muốn bay lượn lên bầu trời.

Buổi lễ diễn ra rất long trọng. Khách mời đều rất hài lòng với chất lượng của buổi lễ.

Gần 9 giờ các khách mời ra về và được một phần quà vô cùng giá trị, người thì một cặp nhẫn đính đá quý mài thủ công, người may mắn hơn thì bóc trúng bao có sợi dây chuyền đính viên kim cương 4 cara... mỗi người mỗi vẻ mà đa phần thì hân hoan.

Đến 10 giờ sảnh bắt đầu yên ắng dần đi.

Lúc này mới là thời khắc quan trọng. Phòng họp lớn trên tầng thượng đã được chuẩn bị chu đáo nhất, các cổ đông đã ngồi vào ghế và chờ sự xuất hiện của Tân tổng giám đốc mới.

Hạ Đồng cũng cảm thấy hồi hộp trong lòng nhưng cô không thể hiện ra ngoài.

Cánh cửa to bằng gỗ cao cấp, tay vịn cửa nạm vàng khắc hình con sư tử đang há cái miệng ngoạm lấy viên đá quý màu lam, bật mở ra.

Người đàn ông cao lớn, khí thế bức người, đôi chân dài sải bước tự tin, khuôn mặt đẹp như tạc mang vẻ nghiêm nghị, nhưng lại có chút ngông nghênh nơi khoé miệng. Các nữ nhân viên cấp cao và thư ký của các cổ đông gần như bị choáng ngợp. Hạ Đồng ngước mắt, thân ảnh người đàn ông khắc vào con ngươi đen láy của cô, nơi đáy mắt cô thoáng chút ngạc nhiên rồi nhanh chóng tan đi, nhưng nó đã được người đàn ông thu hút vào mắt anh.

Đôi tay đeo nhẫn chim ưng khẽ chấp lại.

Vương Hạo quét mắt một lượt qua các cổ đông. Các ông mọi ngày đều miệng lớn mồm to, giờ đây ngồi im thin thít, có người còn không dám nhìn vào mắt anh, có lẽ đã sớm bị thần thái của anh áp bức.

"Xin chào mọi người!"

Vương Hạo khẽ nói vào chiếc micro. Giọng nói trầm ấm, cứng rắn vang lên trong căn phòng rộng lớn, dễ làm tan chảy trái tim phụ nữ và mang ý trấn áp đàn ông.

"Chắc tôi không cần nhắc lại lý do có mặt hôm nay của các vị. Tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút, khi tôi lên nắm quyền, tôi không mong nhận được một sự phản đối nào từ bất kỳ ai. Và bất kể ai đang làm chuyện gì mà tôi không biết, thì tôi nghĩ nên suy tính lại. Vì kể từ ngày mai, tôi sẽ luôn dõi theo các vị."

Không quá 10 phút cho sự xuất hiện của mình, Vương Hạo đứng dậy không cần chào ai, anh bước ra khỏi căn phòng với không khí căng thẳng mà anh mang lại.

Hạ Đồng đực người ra, cái quái gì thế này?

Cô nhanh chóng quay trở lại với công việc. Sau khi giao phó công việc lại cho cấp dưới, cô đi về.

Bây giờ đã là 12 giờ hơn.

Hôm nay cô đã rất mệt mỏi, chỉ vì sự xuất hiện không quá 10 phút của một người.

Hạ Đồng tựa vào bức tường kim loại trong thang máy cao cấp. Đôi mắt đẹp nhắm hờ.

Vương Hạo...

Cái tên và khuôn mặt này rất quen thuộc. Nhưng không nhớ ra là đã gặp vào lúc nào.

Khi thang máy đến tầng 2, tiếng "tinh" lạnh lót xuất hiện.

Một người đàn ông xuất hiện trước cửa. Hạ Đồng mở to mắt nhìn người phía trước, cứ ngỡ mình uống nhiều quá hoá ảo ảnh.

Vương Hạo đứng thẳng tắp, tay anh cho vào túi quần, khí thế uy nghiêm bá đạo đàn áp người khác. Hạ Đồng khẽ nhường chỗ cho anh trong thang

máy. Vương Hạo vốn thân người cao lớn, đứng chiếm hết 2/3 diện tích thang máy.

Không khí trong thang máy dường như ngưng đọng, sự im lặng chết chóc bao trùm khiến Hạ Đồng cô, ngay cả thờ nhẹ cũng không dám.

Tay Hạ Đồng bầu vào vạt váy.

Sao từ tầng 2 tới tầng hầm mà thời gian trôi lâu thế...

Cảm giác lạnh lẽo bao bọc cô, Hạ Đồng ngược đầu nhìn, ánh mắt thâm trầm sâu hun hút của người đàn ông nhìn xoáy vào cô, như muốn dò xét, như muốn nuốt chửng. Tim Hạ Đồng đập thịch một tiếng. Cô nhanh chóng cup mắt, quay đầu vào vách thang máy bên cạnh, gò má đỏ ửng một mảng như hai cái bánh bao nhỏ trông cực dễ thương.

Vương Hạo nhếch môi cười, đồng thời âm thanh "ting" xuất hiện phá tan không khí ngột ngạt trong thang máy, đôi chân dài thẳng tắp của anh bước ra, mắt hút ở một góc khuất.

Hạ Đồng từ từ thờ nhẹ ra. Cô đưa tay vuốt vuốt ngực trái nơi tim, thật là làm người khác muốn chết ngộp vì bị áp bức tinh thần mà.

Cô ló đầu ra khỏi thang máy, ngó nghiêng xung quang như một kẻ trộm, đưa đôi chân trắng muốt ra khỏi thang máy, cô phóng với tốc độ ánh sáng trên đôi giày cao gót, nhảy tọt lên xe, khởi động rồi chạy mất.

Vương Hạo lười biếng cời bung hai nút áo, lộ khuôn ngực màu đồng rắn chắc, anh lười biếng gác khuôn mặt điển trai của mình lên tay chống trên vô lăng. Đôi mắt tinh anh sáng lên như hai hòn ngọc trong bóng đêm, ma mị, xảo quyệt nhìn bóng dáng cô gái và chiếc xe lao đi.

"Tôi phải làm gì với em đây, cô gái nhỏ?". Anh nhếch đôi môi bạc, khẽ nói nhỏ như không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Văn phòng thám tử

Hôm nay thật sự rất nhàn rỗi, nhàn rỗi đến độ một giám đốc quản lý chiến lược như Hạ Đồng cô đây, cũng muốn nằm ườn lên bàn vì chả có chiến lược nào để triển khai.

Đây cũng là lý do tại sao cô chọn bộ phận này, có thể bận rộn điên cuồng trong một khoảng thời gian, cũng có thể nhàn rỗi đóng rêu vô dụng trong một khoảng thời gian như thế này.

Tròn 1 tháng cô đến chi nhánh chính của tập đoàn Hoàng Kim tại Nhật.

Mọi thứ đều rất tốt, ngay cả điều cô quan tâm nhất là tiền, thì đều rủng rinh rơi vào túi cô. Đồng nghiệp thì dễ thương khỏi nói, có Lý Bạch thì luôn tán tỉnh cô bằng mọi cách, Tinh Tinh là nhân viên cấp dưới của cô thì rất thẳng thắn trao đổi với cô mọi chuyện nên khá thân thiết, thư ký Lưu pha cà phê rất ngon và chăm chỉ dọn dẹp văn phòng của cô mỗi ngày, cô ấy nói chuyện rất dễ chịu...

Hạ Đồng quẩy túi xách tan làm, cô bay nhanh đến tầng hầm lấy xe thì vô tình va trúng một người. Tuy không mạnh nhưng khi hồi tỉnh thì cô đang nằm trong lòng ngực người đó, cả vòng tay rắn chắc ôm gọn eo cô, mùi hương nam tính xộc vào mũi, vẩn vẩn tâm hồn cô. Hạ Đồng giật mình, lùi ra sau, lưng cô chạm tường. Người đàn ông trước mặt bá đạo dòn cô vào đường cùng, tay anh gác lên tường, khuôn mặt anh tuấn điển trai cuối xuống, chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt thăm thẳm như phát sáng trong đêm, đôi môi bạc nhếch lên: "Lần sau cẩn thận"

Nói xong hắn bỏ đi mất.

Hồn Hạ Đồng treo lơ lửng giờ hạ xuống được đôi chút, gò má đỏ ửng, hơi thở dồn dập, cô từ từ trượt xuống rồi ngồi chồm hổm trên mặt đất. "Cái gì vậy... Tổng giám đốc, anh ta..."

Màn đêm buông xuống nhanh chóng, nuốt trọn những sầm uất, mỗi một ngày thường, thay vào đó là những cuộc vui thác loạn, quần lấy từng con người, lời cuốn từng nhịp thở, khiến người ta trút bỏ lớp áo giả tạo ngày thường, chỉ mong được sống hết mình, được bùng cháy thỏa thích một đêm.

Sao hôm nay thật đẹp và lấp lánh, cả ánh trăng cũng trở nên ảm áp, gió thổi lay nhẹ cành cây rẻ quạt, thổi ngang căn phòng ảm áp của người con gái, từng chiếc lá vàng óng như vàng rơi rụng khắp ban công.

Nhưng tâm trạng Hạ Đồng hôm nay không tốt như vậy. Từng xấp ảnh vứt bừa bãi dưới sàn, quyển album bị vứt nằm một góc. Thân ảnh bé nhỏ co ro trong góc, cầu vai run lên từng hồi bất lực. Ký ức chợt ủa về.

"Đồng Đồng...cái chết của ba con...không phải là một tai nạn,tất cả...đều là mưu tính".Lý Uyển Vân run rẩy nói.Bà gần như mềm oặt trong vòng tay Hạ Đồng."Mẹ không mong con trả thù,đó là điều tồi tệ nhất,chỉ mong...con hãy sống thật hạnh phúc,còn quá khứ hãy cho qua,vì mẹ muốn con biết rõ ba con không phải người xấu.Ông...rất yêu chúng ta..."

"Không mẹ ơi...mẹ đừng bỏ con...ô ô ô...mẹ ơi".Hạ Đồng khi ấy mới 12 tuổi,từng hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt non nớt,một cô bé như cô khi đấy,vừa nhận tin ba chết vì tai nạn 2 tháng trước,2 tháng sau mẹ cũng bị tai nạn và rơi vào đời sống thực vật,công ty phá sản,nhà bị siết nợ và trước khi mất đi ý thức,mẹ cô đã cho biết tất cả là mưu tính của kẻ khác.

Hạ Đồng khi ấy được dì Lý nhận nuôi,là em gái của mẹ cô.Cô vừa đi học tại một trường nhà nước bình thường,vừa làm thêm ngoài giờ học đến tận tối,vừa lãnh thêm việc vặt bên ngoài,vừa chăm sóc mẹ trong viện.Cuộc sống âm u đè nén muốn chìm chết cô,nhưng Hạ Đồng vẫn đứng dậy,mạnh mẽ,kiên cường đối chọi tất cả.

Ngày tốt nghiệp đại học.

"Chúc mừng thủ khoa năm nay của trường chúng ta!"

"Hoan hô! Chúc mừng!!!!"

"Hạ Đồng cậu giỏi lắm"

"Cái con bé đáng chết này,không làm đi mày sướng nở mũi thì không chịu được phải không"

"Chị Đồng Đồng chị giỏi lắm"

"Đồng Đồng anh yêu em"

Là lời của thầy hiệu trưởng.

Là lời chúc mừng của bạn bè cùng khối.

Là lời khen có phần chua chát của dì Lý.

Là lời ngưỡng mộ của Tiểu Thanh con gái dì.

Là lời nói của Lục Đông Hoa,người đàn ông cô từng yêu sâu đậm

Nhưng không có của ba và mẹ,hai con người quan trọng nhất trong cuộc đời Hạ Đồng cô.

Những tổn thương,yếu đuối được cô chôn chặt trong tim,hôm nay lại tràn ra ngoài và khiến cô đau tới vậy.

Xấp ảnh về bố cô và những bữa tiệc thâu đêm thác loạn đời trụy được người khác bí mật ghi lại.Xấp ảnh về mẹ cô và một người đàn ông lại mặt cùng bé một đứa bé.Xấp ảnh hiện trường ngày bố cô bị sát hại,được gửi đến cho cô vào này hôm nay như một nhát dao đâm vào lòng ngực.

Văn phòng thám tử.

"Chào cô Hạ,mời cô ngồi"

Vị thám tử Đường đã 32 tuổi,người đàn ông này mang cho người ta sự ấm áp và tin tưởng,khuôn mặt cương nghị,chân thành khẽ cười khi đối diện với cô.

"Tôi muốn anh bí mật tìm hiểu về lai lịch của những người trong xấp ảnh này,nhất là người đàn ông và đứa bé".Hạ Đồng đẩy về phía thám tử Đường hai bịch ảnh,giương mặt nghiêm túc và đôi mắt lạnh lẽo.

Hạ Đồng cô nhất định phải tìm hiểu về quá khứ,về cái chết của ba cô và cả người kia của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kịch tình trong đêm

"Hôm nay chị sẽ đại diện đi dự buổi tiệc ký hợp đồng hợp tác phân phối thị trường kim cương của Hoàng Kim ta và bên phía Lư thị, vào lúc 5 giờ chiều nay".Thư ký Lư sau khi báo cáo lịch trình hôm nay của Hạ Đồng thì lui ra ngoài.

Cô day huyệt thái dương.Chuyện về cái chết của ba cô rất mờ mịt,mọi thông tin mà thám tử Đường có thể tìm được đều là những thông tin không giá trị.Cô linh cảm rằng cái chết của ông ấy không hề đơn giản,vì công ty của ba cô rất vững mạnh,lại đang trên đà phát triển cao,không thể nào chỉ trong một đêm hoàn toàn sụp đổ như vậy.Khi cô tìm hiểu về tài sản mà trước đây gia đình cô sở hữu,người ta cho biết chúng đã được niêm phong và quyền góp cho các hoạt động cứu trợ.Mọi thứ dường như quay về con số không,cô không thể để cái chết của ba cô-Hạ Minh Hoàng trở nên oan khuất như thế,cả mẹ cô,Lý Uyên Vân,bà không thể nằm đó và mãi mãi không minh oan cho ba cô được.Cô sẽ thay mẹ làm chuyện đó,mẹ cô chắc chắn rất muốn giải oan cho ba cô.

Vương Hạo rít một hơi dài,khói thuốc trắng lên qua bạc môi mỏng bay vào không trung,làm nhạt nhòa đi nhân ảnh xuất chúng.Đôi mắt dài khép chặt.Quá khứ lần lượt chiếm lấy tâm trí anh.

Vương Hạo anh trước khi trở thành con người như hiện tại,anh cũng bình thường như bao con người khác.Một gia đình ấm áp,với người ba phong trần,đầy uy nghiêm,khí thế và ông yêu mẹ anh,người phụ nữ xinh đẹp sắc nước hương trời,bà mềm yếu,dịu dàng như cánh hoa lan.Cả ba người gắn kết khi đứng cạnh nhau vẽ nên một viễn cảnh thần tiên đến bức người.

Có lẽ mọi thứ sẽ tốt đẹp như vậy,cho đến khi...

Anh bắt gặp ba mình dắt người đàn bà ấy vào nhà,họ làm tình trên chính chiếc giường áp ủ bao hạnh phúc và kỷ niệm ấm áp mà mẹ anh và ông ta đã trải qua cùng nhau.

Tiếng thở dốc trầm đục của đàn ông luân chuyển trong không khí,quyện chặt tiếng ngâm nga như rót mật vào tai của người phụ nữ.

"Em thật tuyệt...aa...hãy xem em khít chặt anh như thế nào".Giọng nói khàn khàn vang lên,hoà trộn cùng âm thanh bẹp bẹp do kích tình kịch liệt mà tạo thành,ám muội và dâm dục.

"Aa...Tuấn Kiệt...nhẹ thôi...aa...anh to quá hư mất".Người đàn bà nằm bên dưới Vương Tuấn Kiệt rên rỉ,đôi môi anh đào há ra thở dốc,tóc đen rũ rượi bên vai,Tuấn Kiệt vận động ra vào kịch liệt,tám lưng rộng màu đồng hằn lên mấy vết cào đỏ ửng.

"Tiểu yêu tinh...em giết chết tôi rồi...aa".Tuấn Kiệt vừa trầm ngâm nói,bạc môi vừa hôn nút lên da thịt người đàn bà bên dưới,da trắng sứ liền nổi lên từng mảng đỏ hồng ám muội,đến hai bầu ngực,Vương Tuấn Kiệt cố tình ngâm vào,mút chặt cho nụ hoa đứng thẳng,đem người đàn bà bên dưới đặt lên đỉnh cao dục vọng,không ngừng uốn éo,không ngừng rên rỉ,nỉ non van nài ông nhanh lên,chậm lại,không ngừng đòi hỏi,cầu xin,thốt ra những câu nói dâm đẳng,hạ cấp.

Vương Hạo chết lặng ngoài cửa.Năm ấy anh mười lăm tuổi.Năm ấy anh vừa vượt qua cú sốc mất mẹ một năm trước,thì bắt gặp được cảnh ba mình-Vương Tuấn Kiệt,chủ tịch tập đoàn Hoàng Kim danh tiếng ai ai cũng tung hô,người mà mới hai tháng trước lên mặt báo bày tỏ tình cảm nồng đậm mà ông dành cho người vợ quá cố của mình,người mà hôm qua anh vừa tự hào khoe khoang với ba người bạn của mình,khi ông đầu thầu thành công mỏ kim cương ở Nam Phi...đang làm tình với người đàn bà khác,một cách nhiệt tình và mãnh liệt tại căn phòng của mẹ anh,trên chiếc giường của mẹ anh,trước ảnh cưới có mẹ anh cười hiền hậu trong đó và trước sự chứng kiến của một đứa trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên như anh.

Vương Hạo đẩy cửa bước vào.Sự nhiệt tình của hai người lớn không bị tiếng kéo kẹt của cánh cửa làm động đến chút nào,anh kêu lớn tên họ của ba mình:"Vương Tuấn Kiệt!"

Động tác kích tình chưa đến cao trào,đột ngột dừng lại,ánh mắt đục ngầu phản chiếu qua con ngươi của anh sao lại trở nên ngửa mắt đến thế.

"Kiệt,sao anh dừng lại...bên trong em đang thèm khát anh rất nhiều đó".Người phụ nữ nhòm người dậy,vòng tay qua cổ ông,cái môi đỏ tham lam hôn lên vai ông.

"Áaaaa...".Người phụ nữ giật mình hét lớn,tay với lấy cái mền che bầu ngực to lớn,ngón tay chỉ về phía Vương Hạo."Thăng kia ra ngoài".

"Đi ra".Vương Tuấn Kiệt gầm lên.

"Mày còn không ra?Mày không nghe ông ấy nói hả!".Người đàn bà chu cái môi đỏ chót hét lên chói tai.

"Tôi nói cô đi ra".Vương Tuấn Kiệt lạnh lùng gầm lớn."Cút!"

Người đàn bà nước mắt ngấn dài,thút thít cầm quần áo lao ra khỏi cửa,khi ngang qua Vương Hạo,không quên gieo cho anh cái nhìn cay nghiệt.

"Ông có lời nào muốn nói với tôi không?".Vương Hạo lạnh lùng nói."Chắc là không nói được gì đúng không? Quá là nhục cười!".Anh xoay chân bước đi,cánh cửa đóng sầm lại,đóng cả một gia đình,đóng cả hạnh phúc,đóng cả bóng lưng và niềm kiêu hãnh của người đàn ông trong kia và đóng lại cả ánh sáng hắt lên bóng lưng kiên cường mà bất lực của Vương Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Hạ Đồng gặp nguy hiểm (1)-Anh sẽ nhẹ nhàng ăn em

Buổi ký kết hợp đồng diễn ra khá suôn sẻ, chỉ một số việc khiến Hạ Đồng, cùng một vài đồng nghiệp không hài lòng, khi người phụ nữ như cô liên tục bị chuốc rượu.

Đối tác lần này của Hoàng Kim là CJ, tập đoàn thương mại xuất nhập khẩu đá quý khá nổi tiếng, tay chủ tịch Lưu là người đứng đầu tập đoàn đối tác, từ đầu đến cuối luôn duy trì ánh mắt dâm dăng, đục ngầu nhìn Hạ Đồng như thèm khát.

"Nào nào vì ngày vui của chúng ta, tôi mời cô Hạ đây một ly coi như làm quen cô trước vậy". Lão mân mê lại gần cô mà mời rượu, nhưng cô biết tông, lão đến cốt chỉ để đứng từ trên cao xuống xem cảnh xuân "trăm hoa đua nở" bên dưới cổ áo cô.

"Chủ tịch Lưu mong ngài thứ lỗi, tôi không biết uống rượu". Hạ Đồng nhẹ nhàng từ chối.

"Thế thì cô Hạ cứ coi như hôm nay bắt đầu tập uống đi, cô không nể mặt tôi?". Tay chủ tịch phóng dăng đưa tay vuốt lên làn da bạch ngọc của Hạ Đồng.

Chát!

Không gian xung quanh bàn tiệc và một vài bàn lân cận ngưng trọng.

"Cô... cô...!". Lão chủ tịch Lưu run run nhìn Hạ Đồng. Cô đứng thẳng dậy, tay tát thẳng vào bàn tay đang di chuyển làm càn trên da thịt cô, làm bàn tay béo ú của lão đỏ ửng một mảng.

"Tôi đã bảo không uống, càng không cho phép ông động chạm vào người tôi!". Hạ Đồng lên tiếng, ngữ khí sắt lạnh.

"Thôi thôi! Nào mọi người cùng nâng ly chúc cho dự án hợp tác lần này của chúng ta sẽ thành công tốt đẹp đi!". Đồng nghiệp xung quanh thấy không khí có mùi chết chóc, thì bắt đầu "phá vỡ rồi xây lại".

Chủ tịch Lưu mặt sượng chín lên, ông ta thiếu chút nữa thôi sẽ lao vào tát cho con đàn bà hạ lưu đó một cái thật kêu, khiến nó phải hối hận vì những gì mình dám làm.

"Chủ tịch Lưu tao sẽ không bỏ qua cho mày, coi tao sẽ xé nát thân thể mày ra". Lão rống lên trong đầu.

"Chúc cho thành công của chúng ta! Chúc mừng!!!!". Cả hội trường khí thế ngút trời, giọng nói hào sảng của người trẻ mang năng lượng, trọng lực lớn, từng ngày không ngừng khiến cho mọi thứ phát triển, không ngừng tìm tòi mở rộng, không ngừng khao khát sống, vươn sức ra hít thở khí trời, đem tình yêu ra vận động liên hồi, không mệt mỏi.

Hạ Đồng liên tục rửa mặt, cô cảm thấy rất ghê tởm bàn tay thô ráp cùng hơi thở đầy chất cặn của tên chủ tịch Lưu đó.

Hạ Đồng nhìn mình trong gương, hôm nay cô không trang điểm, chỉ mặc một cái váy trắng viền ren dài tới đầu gối, tóc đen dài mượt mà như suối quán quanh vai, đôi mắt trong veo to tròn, mang nét trong sáng, thuần khiết.

Cô nện giầy cao gót xoay lưng đi ra ngoài. Một tốp đàn ông có vẻ bặm trợn bám theo, khi Hạ Đồng đi đến góc khuất của khách sạn, một bàn tay vươn ra nắm vai cô giật mạnh, Hạ Đồng mắt đã té thẳng ra sau, đập vào ngực một người đàn ông.

"Em đang đi đâu thế". Giọng nói khàn khàn bốn cột vang lên.

"Không phải chuyện của ông". Cô hất tay gã đàn ông ra, mặt lộ rõ vẻ chán ghét.

Gã sở sảng ôm cô lại, Hạ Đồng vùng vẫy muốn thoát ra, tay chân đâm đá loạn xạ: "Buông ra, thả ra... Cứu cứu!!!"

"Em cứ la hét đi, để xem có ai anh hùng tới cứu em đi!". Tên đó tỏ vẻ thích thú khi con mồi sợ hãi trong tay mình, cô càng giãy giụa càng kích thích dục vọng dơ bẩn trào ra từ hạ bộ bên dưới.

Đám đàn ông cười rộ lên, buông ra mấy câu nói dâm dăng.

"Em ngoan đi, đại ca sẽ "chiều" chết em đêm nay"

"Đúng đó đúng đó... đại ca, cô em tươi ngon như thế này làm sao bỏ qua được"

Tên được gọi là đại ca đưa bàn tay thô ráp cho vào váy Hạ Đồng,cô la hét giãy ra khỏi tay hắn,nhưng sức lực phụ nữ không chống cự nổi đàn ông.

"Buông tôi ra!! Buông raaaaa!!!!".Hạ Đồng hét to,đôi mắt đẹp đã phủ một tầng hơi nước.Cô rất sợ hãi,chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như lúc này.

Tên đại ca cầm thú thích thú:"Cứ hét đi!Hét to lên xem ai cứu được em,là em đắc tội với ông chủ anh,nhưng nhờ vậy anh mới được "ăn" cô em tươi ngon như em hahaha".Hắn đưa tay luồn vào cổ áo ren,bàn tay mơn trớn trên da thịt trắng nõn của Hạ Đồng,đưa tay toan đẩy áo lót,cô dùng hết sức cắn mạnh vào tay hắn.Tên đại ca hét lên thả cô ra.Hạ Đồng nhắm vào đám thuộc hạ lơ là,chạy ra hành lang.

"Đuổi theo con hạ nhân đó! Bắt nó lại cho tao!".Tên đại ca ôm cánh tay rướm máu vì dấu cắn sâu của Hạ Đồng,đuổi theo phía sau,cặp mắt hắn lên sự độc ác,hung hãn.

Hạ Đồng chạy chân không băng qua hành lang dài hẹp.Nơi đây rất lạ lẫm đối với cô,khung cảnh hoàn toàn khác xa với khách sạn bên ngoài,hoàn toàn im ắng,lạnh lẽo,phút chốc bị màn rượt đuổi làm cho náo động.

"Con nhỏ kia đứng lại".Tên thuộc hạ hét lên,đôi chân dài chạy băng băng,chỉ cách Hạ Đồng một sai tay.

Vì từng là thành viên đội điền kinh ở trường đại học,nên Hạ Đồng chạy rất nhanh,nhưng làm sao cô chạy lại một toán đàn ông lực lưỡng,côn đồ như thế.

"Đưa nào tóm được con đĩ đó,tao cho chơi hết đêm nay".Tên đại ca hét ra lệnh.

Cả bọn đàn ông nghe nói như thế,khí thế càng lên,điên cuồng máu lửa chạy hồng hộc như trâu,kẻ nào cũng muốn tóm lấy cô.

Hạ Đồng nhanh chóng bị chúng tóm lại.

Chát!

Tên đại ca tát một cái thật kêu vào mặt cô.Đầu Hạ Đồng nghiêng hẳn sang một bên,làn da sứt liền hiện đỏ năm ngón tay,khoé môi cô rỉ máu.Nhưng Hạ Đồng không khóc,mạnh mẽ cắn chặt môi.

Hắn thấy cô như thế,máu điên càng nổi rõ lên,hắn nắm tóc Hạ Đồng,lôi cô vào một căn phòng:"Nhẹ nhàng không muốn,mày muốn đau đớn đến chết chứ gì?".Hắn quăng mạnh cô xuống giường,đè thân hình to lớn xuống,bàn tay cuồng đã bóp chặt ngực cô,hơi thở nóng rẫy phả vào mặt Hạ Đồng.Cô chán ghét đẩy hắn ra,nhưng cô càng nhúc nhích,dục vọng của hắn lại càng bùng cháy.Hắn gầm lên,xé nát váy Hạ Đồng,thân hình trắng nõn,đầy đặn da thịt hiện ra trên chiếc giường màu đỏ rượu,ma mị chết người.

Hạ Đồng sợ hãi lùi sát đầu giường:"Tránh ra,tránh xa tôi ra!!!!".Cô van xin hắn.

"Hà hà...em cứ cầu xin vậy đi,rồi lát nữa em phải quỳ dưới chân tôi mà quy phục con quái vật này".Nói rồi hắn kéo khoá quần,lôi ra dị vật to lớn đang "ngẩng cao đầu xuất trận".

"Không không...làm ơn đừng...đừng,đừng lại đi!!!!".Hạ Đồng khóc,nước mắt nóng hổi lăn dài,bây giờ cô rất sợ,thật sự,rất sợ.

"Nào...đừng sợ,em sẽ thích nó ngay thôi!".Gã khoái chí,gầm lên,lao vào cô.

"Khônggggggggg....".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hạ Đồng gặp nguy hiểm (2)-Vẫn còn trinh tiết hay không?

"Khôngggggggg...".Hạ Đồng gào lên,đứng lên bỏ chạy.Gã đàn ông nhanh chóng bắt lấy cổ chân cô,kéo mạnh.Hạ Đồng dễ dàng bị hắn lật người lại,hắn kéo một chân cô gác lên vai mình,chân còn lại bị hắn đè chặt.Thung lũng mở rộng trước mắt tên đại ca,chỉ còn mỗi mảnh chân cuối cùng là chiếc quần lót ren màu trắng.

"Em thật tinh khiết khả khà...".Gã cười thoả mãn,hơi thở nóng hổi mon men lên da thịt trắng nõn,bàn tay mơn trớn xoa nắn muốn cởi áo ngực cô,nhanh chóng bị Hạ Đồng chặn lại,cô toan cắn gã nhưng thân thủ gã nhanh hơn,hai má cô bị bàn tay thô ráp bóp gọn.

"Có vẻ mày không muốn nhẹ nhàng thưởng thức? Được để coi tao sẽ làm gì mày!".Tên đàn ông hung hãn chà xát môi mình lên môi cô.Hạ Đồng cắn chặt răng không cho hắn tiến công,hắn tức giận giáng một cái tát xuống mặt Hạ Đồng.

Chát!

Và thêm cái nữa bên má phải.

Chát!

"Aaaa...!".Hạ Đồng đau đón la lên,hai gò má sưng tấy lên,mùi tanh tưởi xộc lên trong miệng cô.

"Mẹ nó,mày chỉ là một con đĩ hạ lưu,hạng bán thân mà cũng bày đặt làm giá trước mặt tao.Chả trách cái lão già đó không thèm mày bảo bọn tao xử lý mày!".Gã phun ra mấy lời độc địa.

"Đó là Chủ tịch Lưu đúng không?".Hạ Đồng bình thần hỏi.

"Đúng! Ha ha lão già tham lam,hắn nghĩ hắn có thể muốn bất cứ đứa con gái nào,thế mà lại bại trước mặt cô em".Tên đại ca đắc ý."Làm anh đây cũng rất tò mò xem ai có gan chọc vào lão".

Lựa lúc tên đó đang phân tâm nói chuyện,Hạ Đồng vớ lấy cái đệm ngủ cạnh giường,đập tới tấp vào đầu gã.

"Aaaaa..!!!!".Hắn ôm đầu đau đón hét to,máu đỏ một mảng to trên khuôn mặt,giờ đây trông hắn như một con quỷ tới từ địa ngục.

Hạ Đồng vớ lấy cái áo sơ mi của hắn,chạy ra khỏi cửa.

Vừa chạy vừa mặc khiến cô va phải một người.

"Aaa...".Hạ Đồng ngã xuống đất.

Vương Hạo nhường mày nhìn cô gái vừa đâm vào người anh,kiểu ăn mất làm anh chóng mặt.

Anh đưa chân bước ngang qua,khí thể băng lãnh hững hờ.

Bàn tay đầy máu giết ống quần anh:"Khoan đi đã...cứu...cứu tôi với".Giọng nói yếu đuối run rẩy vang lên.

Hử!

Vương Hạo nhanh khom thân ảnh cao lớn xuống,bóng anh đổ rạp đè lên thân hình bé nhỏ bên dưới.Anh dùng tay nâng cằm cô lên.

Hạ Đồng?

Vương Hạo? Tại sao lại là cô ấy?

Tại sao lại là anh ấy? Cô ấy làm gì ở cái nơi thối nát này chứ?

Anh ấy làm gì ở cái nơi thối nát này chứ?

Đáng lẽ giờ cô đã tan tiệc rồi mới đúng.

Tại sao lại ăn mặc như thế này?

Quá nhiều câu hỏi phức tạp hiện ra trong đầu anh và cả cô.

Vương Hạo cởi áo vest khoác lên người cô,vì chiều cao của mình nên áo anh uớms vào thân hình nhỏ bé của cô lại thành ra như cái đầm rộng,vừa vặn che đi đôi chân thon dài.

"A...không...không cần đâu".Hạ Đồng đỏ mặt.

Anh bế cô lên,để đầu cô tựa vào lồng ngực vững chãi của anh,ban đầu Hạ Đồng run rẩy muốn thoát ra nhưng anh càng ôm chặt hơn,thấy thế cô lại thôi,ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay anh,hưởng thụ hương thơm và hơi ấm từ thân thể anh.

Không biết sao khi bên cạnh người đàn ông này,ngoài khí thể bức người của anh,cô chỉ cảm thấy an tâm và ấm áp.

Vương Hạo cẩn thận đặt Hạ Đồng đã ngủ say lên ghế phụ.Khi chồm qua thắt dây đai an toàn cho cô,hơi thở nóng rẫy phả vào mặt anh.

"Sao lại nóng thế này?".Vương Hạo khẽ giạt mình.

Sờ trán Hạ Đồng thấy cô đã phát sốt.Anh nhanh chóng cởi áo vest ra,chỉ để cô mặc độc mỗi chiếc áo sơ mi trên người,cơ thể vì dịch chuyển nhiều mà cổ

áo sơ mi vốn rộng nay lại xô lệch, hở ra một mảng trắng sứ có mấy dấu đỏ đỏ như bông hoa đào hằn lên.

Lúc này anh mới để ý, hai má cô có hằn vết đỏ và sưng lên, đặc trưng của việc bị tát mạnh vào mặt, cổ cô có mấy dấu đỏ rải rác ám muội, môi bị rách đến bật máu.

Vương Hạo vô cớ thấy khó chịu trong người.

Anh gọi điện thoại cho một người: "Điều tra ngay chuyện gì đã xảy ra ở khách sạn S tối hôm nay, tất cả mọi chuyện".

"Gọi bác sĩ Triệu đến dinh thự Thượng Hoa ngay". Anh dặn dò qua điện thoại và thấp giọng: "Cả bác sĩ phụ khoa nữ".

Vương Hạo lái xe vào một dinh thự xa hoa, từ xa trông tới hùng vĩ như một toà lâu đài nguy nga, tráng lệ, xe chạy nhẹ nhàng qua hai hàng liễu, tiến vào khuôn viên rộng lớn.

"Cô ấy như thế nào?". Vương Hạo ngồi lên mép giường cạnh Hạ Đồng, khẽ hỏi.

"Không sao thưa cậu, chỉ là sốt cao do mệt mỏi và bị kiệt sức do ăn uống không điều độ". Bác sĩ Triệu đã luống tuổi, tóc ông điểm bạc, ông phục vụ cho cậu chủ Vương đến tận bây giờ, chưa thấy cậu mang cô gái nào về Thượng Hoa, mà nằm lên giường cậu là điều cấm kị nhất.

"Được rồi cứ kê đơn thuốc rồi về đi".

"Cho bác sĩ Tổ vào".

"Tôi muốn cô khám kỹ cô ấy có bị tổn hại vùng kín hay không, nhất là...". Vương Hạo hơi khó xử, anh chưa dặn dò bác sĩ nào về vấn đề khám phụ khoa bao giờ.

"À... về cái đó tôi hiểu rồi thưa chủ tịch Vương". Bác sĩ Tổ đã tuổi tứ tuần, bà đủ hiểu điều anh vừa nói đến là gì, bà khẽ cười khi thấy người ngạo nghễ như anh cũng có lúc xấu hổ.

Ây da, thật đáng yêu đi!

Thấy Vương Hạo vẫn cứ ngồi đó nhìn Hạ Đồng. Bà khẽ hần giọng: "E hèm... ừm... đó là vùng kín, tôi nghĩ Vương tổng nên...". Anh là người thông minh, nghe sẽ hiểu ngay: "Ha... ừm... tôi ra đây, xong nhớ nói!". Gương mặt anh có chút đỏ, anh lật đặt đứng dậy, lúc lui vô tình trúng cái ghế mém té. Với tay đóng cửa lại, anh gác tay lên trán: "Mình bị cái quái gì vậy!".

"Kết quả cho thấy không tổn hại vùng kín, màng trinh vẫn còn nguyên". Bác sĩ Tổ nói, ngữ khí hùng hồn, khoẻ miệng tươi cười.

Sau khi Bác sĩ Tổ về, Vương Hạo nghĩ về lời nói lúc nãy của bà, khoẻ miệng vô thức cong lên.

Có một điều gì đó nảy nờ trong anh, nhưng rất nhỏ bé, anh không thể nhận ra.

•Hãy vuốt ve ngôi sao mang tên "Vote":>. Đây là hình thức khích lệ tớ rất nhiều. Thank you very much!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Âm mưu và tình dục là liên quan đến nhau

Vương Hạo ánh mắt thâm trầm, trong đêm tối toả ra khí chất băng lãnh. Anh giờ đây ngồi lặng im ở góc phòng, ghế da màu rượu bao bọc cơ thể hoàn mỹ của anh, làn khói trắng bay vờn trong không khí. Vương Hạo nhét đầu thuốc cháy rực vào ly rượu đã cạn đi một nửa, anh đứng dậy đi về phía thân ảnh bé nhỏ đang thờ từng nhịp đều đặn kia.

"Chắc hẳn em rất sợ hãi". Vương Hạo vuốt ve lên làn da trong suốt, tái nhợt của Hạ Đồng, anh cảm nhận được từng tế bào run rẩy trên mặt cô. Khoé mắt Hạ Đồng ươn ướt, môi mấp máy muốn nói gì đó, chỉ nghe rất khẽ là "đừng...".

Cô khó khăn xoa người, trán lấm tấm mồ hôi, tay chân lạnh cứng như băng khiến Vương Hạo anh có chút giật mình.

Anh dùng hai tay xoa tay cô, dùng hơi ấm thổi lên tay mình rồi áp vào tay cô, thấy tay cô tạm ấm rồi, anh chuyển sang xoa chân, hệt như việc này là điều rất đời bình thường và hiển nhiên với anh, nhưng sao đối lại, trong mắt người khác, hoá ra nó lại thân mật và chứng mất đến vậy.

Lệ Triết Giang núp sau cánh cửa, đôi mắt to sắc sảo đang gay gắt nhìn nam nhân kia sừng nịnh nữ nhân nằm trên giường, muốn phần ghen tị.

Cô đối tốt với anh như vậy, cũng chưa bao giờ anh tỏ ra sừng nịnh cô như thế, chưa bao giờ cho phép cô bước vào căn phòng đó, huống hồ nằm lên giường anh như thế kia, nếu có, thì chỉ ít chỉ bù đắp cho cô vài phần vật chất đơn thuần, như một phần trách nhiệm, chứ chưa bao giờ là gần gũi, là thân mật thật sự.

Cô là hôn thê của anh cơ mà, là người vợ anh đính ước "danh chính ngôn thuận".

Có làm sao?

Mà ánh mắt anh cũng chưa bao giờ đơn giản và dịu dàng như thế. Rõ là dịu dàng đi mấy phần, giờ có nhìn thế nào cũng không nghĩ ra, đó là nam nhân khí chất lạnh lùng, băng hàn tỏa ra có thể đông cứng mọi vật xung quanh, là người đã "hồ phong hoán vũ" trong giới thương nhân, đang ngồi đó, tại chiếc giường kia, khẽ vuốt ve, xoa chân, xoa tay, nhìn nữ nhân đó, mỉm cười chiều chuộng, thật là một khung cảnh ấm áp cho người ngoài và chướng mắt cho người trong cuộc.

"Được lắm! Con tiện nhân đó dám hót tay trên của mình sao? Không dễ dàng vậy đâu!". Lệ Triết Giang tức giận nghiêng răng, quay gót bỏ đi.

Cái xe hơi màu đỏ chói mắt chạy nhanh ra khỏi Thượng Hoa, nhằm về hướng Vương gia, lao đến.

"Con chào mẹ Bạch!". Lệ Triết Giang thò thẻ lễ phép.

Người được gọi là "mẹ Bạch" chính là Bạch Như Tuyết, người mẹ kế của Vương Hạo: "Ồ, Tiểu Giang sao muộn thế rồi vẫn đến đây thế con?". Người phụ nữ nhẹ giọng, dịu dàng hỏi, gương mặt phá lệ có thêm vài nét nhu thuận.

"Mẹ Bạch...hức...". Bỗng Lệ Triết Giang oà lên nức nở, khuôn mặt tinh xảo nhanh chóng phím hồng, điểm thêm vài giọt nước long lanh, khiến người khác nhìn vào rủ lòng thương.

"Là ai? Kẻ nào dám chọc đến con?". Bạch Như Tuyết sột sáng gắt hỏi.

Lệ Triết Giang thút thít: "Là anh Hạo, anh ấy dẫn cô gái lạ về Thượng Hoa, còn đem cô ta đặt lên giường mình, còn chăm sóc cô ta nữa...ô ô ô...". Nói xong Triết Giang lại oà lên khóc.

"Đề đó cho ta". Bạch Như Tuyết khẽ vô lung Lệ Triết Giang đang tựa vào lòng mình. Gương mặt bà ta ánh lên loại suy tính kỳ lạ, quý dị vô cùng.

Khi Lệ Triết Giang một hồi ảm ức bỏ về. Bạch Như Tuyết đứng trên ban công nhìn ra xa, ánh trăng hắt lên mặt người đàn bà khiến mặt bà trở nên trắng toát. Bạch Như Tuyết mặc trên người bộ đồ ngủ bằng lụa tơ tằm màu đỏ rượu, chất liệu mềm mại quấn lấy cơ thể gợi cảm của người đàn bà đã tới tuổi tứ tuần. Nhưng dường như thời gian đã bỏ quên bà ta, không ai nhìn vào tin được với thân hình quyến rũ, vòng một đầy đặn căng tràn, cái mông vênh cao tròn trĩnh, làn da mịn màng trắng trẻo, khuôn mặt sắc sảo kia là của người phụ nữ đã có đứa con tới tuổi lấy vợ gả chồng.

Bạch Như Tuyết ngậm từng ngậm rượu vang, từ từ nhâm nhi thưởng thức thứ đồ uống đắt tiền xa hoa, thâm cảm thán bản thân đã rất "hỗ lực" để có thể leo lên vị trí nữ chủ nhân họ Vương như ngày hôm nay.

Bà ta từng có xuất thân thấp kém.

Bạch Như Tuyết từng là người đàn bà chẳng có gì ngoài thân thể và sắc vóc. Bà ta đã quen với việc dùng thân thể câu dẫn đàn ông và tiền tài của họ, cho đến khi, bà ta gặp Vương tông- Vương Tuấn Kiệt, khí phách hơn người, phong độ lịch lãm. Bà ta bắt đầu bị chính phong thái đó mê hoặc và quyết thay đổi bản thân để được như ngày hôm nay.

Phải!

Thật sự bà ta đã phải đánh đổi rất nhiều thứ, gần như là sinh mạng của mình, để có ngày hôm nay. Nên bất kì ai dám tiến vào kế hoạch danh vọng của bà ta mà phá nó, thì dù vô tình hay cố ý, Bạch Như Tuyết đây cũng sẽ không tha.

Cứ chờ mà xem Hạ Đồng!

Trách là ông trời lại tạo cơ hội cho tao với mày gặp lại nhau sau từng ấy năm!

"Như Tuyết! Em đừng đứng đó, gió lạnh lắm". Giọng nói người đàn ông đứng tuổi trầm khàn vang lên trong không gian tĩnh mịch. Bàn tay cứng rắn ôm lấy cái eo nhỏ của Bạch Như Tuyết, không ngừng hít lấy mùi hương trên cơ thể bà ta.

"Kiệt...vào trong... đã". Hơi thở quyến rũ đậm mùi rượu vang, cùng giọng nói nỉ non của Bạch Như Tuyết, đã thành công châm một ngòi nổ lớn cho hạ bộ bên dưới của Vương Tuấn Kiệt.

Ông gằm lên lao về phía thân ảnh trên giường, dứt khoát xé đi lớp vải trên người bà ta, để lộ ra thân hình nóng bỏng, vẻ khiêu khích dâm đãng hiện lên sau cái liếm môi đầy gợi tình của bà ta. Cả hai lao vào kịch liệt. Vương Tuấn Kiệt dùng ngón tay của mình, không ngừng thâm nhập vào hoa huyệt đã ẩm ướt

từ lâu của bà ta, không ngừng loạn động ra vào kịch liệt, dâm thủy trào ra, ướt nhớp nháp ngón tay ông, Tuấn Kiệt đưa ngón tay vào miệng Như Tuyết, cái lưỡi dính hương thanh mảnh liếm một vòng xung quanh ngón tay ông, ánh mắt kích tình khao khát dần tới sằm lại. Ông ta lại một lần nữa trêu vờ người phụ nữ dưới thân, bàn tay to lớn áp chế trên bầu ngực no tròn, không ngừng xoa bóp cho đến không rõ hình thù, tay kia xoa vờ hòn ngọc yêu kiều bên dưới hoa huyết nóng bỏng, làm cho nơi hang sâu ngày càng ẩm ướt hơn, trở nên căng trướng, sự ham muốn lấp đầy dâng trào trong lồng ngực Bạch Như Tuyết, làm lý trí bà ta trở nên mê loạn, bỏ qua cả sự thanh lịch, cao quý ngày thường, giờ đây cũng chỉ như bao người phụ nữ bình thường khác, cầu xin Vương Tuấn Kiệt động thủ với mình bằng chất giọng uốn éo, dâm dăng nhất.

Bạch Như Tuyết không ngừng rên rỉ dưới thân Vương Tuấn Kiệt, không ngừng nài nỉ ông ta hãy đâm vào bà ta.

Dị vật to lớn nhanh chóng đâm sâu vào hoa huyết ướt át, Như Tuyết hét lên một tiếng thỏa mãn, mang Tuấn Kiệt ông mê, say đắm trong nhiệt độ ẩm áp của bà ta, nửa thân dưới di chuyển ra vào không ngừng nghỉ, nhịp độ nhanh như một cái máy đập, chất dịch ẩm ướt vì loạn động liên tục phát ra tiếng "bèm bẹp" mờ ám, mùi nồng đậm tanh tanh của tinh dịch thấm đẫm không khí, khiến bà ta gần như muốn ngất đi trong ranh giới của sung sướng và đau đớn của tình dục dâm mê.

"Kiệt...aa...chậm lại...sẽ hư mất đó!". Bạch Như Tuyết la hét điên cuồng, hưởng thụ tình ái mãnh liệt đang bùng nổ lan rộng khắp mọi ngõ ngách trong phòng, khiến Vương Tuấn Kiệt ông chỉ muốn chết đi vì sự chặt chẽ hiếm có của người phụ nữ dưới thân mình.

"Aa...". Cả hai cùng lên tới đỉnh cao trào của cuộc chơi. Tiếng hét của người phụ nữ trộn lẫn với tiếng gầm của người đàn ông, đầu móng tay bầu cào đỏ chót hoà vào tấm lưng màu đồng khoẻ khoắn của người đàn ông, tạo nên một khung cảnh ám muội, cũng như không kém phần đặc sắc dưới ánh sáng của trăng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bảo Thủ: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mê luyện thân thể em

"Ưm...". Hạ Đồng rên lên thoải mái. Cô có cảm giác trong mơ tay chân cô rất ẩm áp, cần bản khá dễ chịu, đầu cô ngoẹo qua một bên vô tình nằm lên đùi anh. Cái đầu nhỏ vận vẹo, dụi dụi tìm nơi vững chãi để tựa vào, dụi lộn vào một nơi làm Vương Hạo anh trở nên căng cứng.

"Ưc!". Anh nuốt nước bọt. Cái nữ nhân này, muốn giết chết anh sao, bộ gặp đầu ẩm ẩm là dựa loạn xạ thế kia hả.

Phải dạy dỗ lại!

Tay anh mân mê lộn tóc rũ trước mặt cô, véo nhẹ bầu má tròn trĩnh hồng hào, từ trên cao nhìn xuống, trông thấy hàng mi dài nổi bật trên làn da trắng, đôi môi đỏ hồng khiêu khích anh.

Vương Hạo hơi thở nóng hổi, cổ kiềm hãm bản thân lại. Cho đến khi cô liếm môi một cái, môi đỏ ướt át lại "ưm ưm" mấy tiếng thì anh đã vất bỏ cái quân tử chết tiệt của một người đàn ông, cuồng bạo cuối xuống hôn lên môi cô. Môi anh mút mạnh phát ra âm thanh mờ ám. Vương Hạo nâng cao người cô lên, toàn thân cô do tay anh trụ chắc sau lưng, bầu ngực no tròn áp sát ngực đồng rắn chắc của anh, vì mê man mà không biết gì, bị anh cắn mút không thương tiếc hai cánh môi tới sưng tấy. Anh ôm đầu cô, quần lay cánh môi cô, bá đạo cạy hàm đưa lưỡi mình vào, không ngừng tham quyền cần mứt, chiếm hữu cái lưỡi dính hương cùng mùi hương ngọt ngào trong khoang miệng Hạ Đồng.

Tay anh không khống chế được mà chạy loạn trên cơ thể cô, đưa vào áo cô khê đẩy áo ngực lên cao.

Cô mê loạn thở hổn hển, rên rỉ không ngừng, khiến Vương Hạo gầm lên một tiếng, đè cô xuống dưới thân mình.

Chế trụ hai tay cô lên đỉnh đầu, khiến bầu ngực tròn không khỏi nảy lên một cái, nhũ hoa vênh đầu đầy kiêu hãnh.

Vương Hạo vùi đầu vào cổ cô, hôn lên từng nấc thịt trắng nõn, cắn nhẹ lên xương quai xanh, làm cô rên rỉ mấy tiếng, khuôn mặt gọi tình ửng hồng.

Ánh mắt đục ngầu chứa đầy dục vọng của anh dán chặt lên cơ thể nữ nhân bên dưới, áp mặt một bên ngực ra sức cắn mút, tay không ngừng làm loạn bóp chặt khiến bầu ngực còn lại bị biến dạng không ra hình thù.

Khi Vương Hạo đưa tay chuẩn bị cỡi phăng thứ duy nhất che chắn cơ thể cô, giọng Hạ Đồng nức nở khê vang lên.

"Đừng...". Cô nhắm chặt hai mắt, mi tâm nhú lại hình chữ thập, nước mắt lăn dài trên gò má giờ đây xanh xao đến nhợt nhạt.

Vương Hạo giật mình đứng dậy.

"Mình đang làm cái quái gì vậy!"

Mém chút nữa thôi chính anh đã phá hỏng đời con gái của một người mà anh gặp chưa đến 5 lần.

"Chết tiệt!"

Vương Hạo mặc lại quần áo cho cô, đắp chăn ngay ngắn, bàn tay ve vuốt nhẹ nhàng lên mặt cô, anh hôn lên từng giọt nước mắt còn đọng trên má cô, hôn lên mí mắt rồi lên vầng trán mịn màng.

Anh rời khỏi giường.

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm vang lên trong đêm.

Hạ Đồng tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ. Chỉ thấy ánh sáng chói mắt quá, thân thể thì đau nhức vô cùng. Cô cho chân xuống giường, chân trần chạm lên nền nhà lạnh lẽo khẽ rụt lại.

Cô bước ra ban công, khung cảnh bên ngoài cũng trở nên lạ lẫm với cô.

"Thế quái nào mình lại ở đây? Mà đây là đâu?". Hạ Đồng tự lẩm bẩm.

Cô bước ra ngoài, ngó nghiêng xung quanh và đứng trước cánh cửa cao lớn, tay nắm cửa là đầu con sư tử đục cường hân há miệng ngậm một viên ngọc bích màu đỏ sáng chói.

Cô có chút hồi hộp đưa tay kéo cánh cửa to lớn ra, ánh sáng bên ngoài men theo khe cửa vừa hé hắt vào căn phòng tối tăm như hũ nút.

"Đừng có thấp thòm trước cửa. Bước vào đây!". Tiếng nói thâm trầm vang lên làm cô không khỏi giật mình.

Vương Hạo anh biết rõ cô mà tỉnh lại, thì sẽ dùng bản tính tò mò của mình mà đi "ngao du" khắp cái tầng lầu này. Khi thấy ánh sáng nhỏ như sợi chỉ mảnh chiếu vào nền nhà, bực môi cong lên một đường rất khẽ, rồi nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lẽo băng hàn, nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé mặc cái áo đầm ngủ có hình con thỏ Miffy, lấp ló ngoài cửa, không hiểu sao tâm trí anh nhẹ đi vài phần, có một thay đổi rất nhỏ ở bản thân, tuy nhiên, anh cũng không thể nhận ra.

Hạ Đồng rón rén bước vào, đôi mắt sáng nhìn quanh căn phòng một lượt. Cô bước tới chỗ Vương Hạo, đứng cách anh hai sải tay dài, cúi người khom lưng một góc vuông với mặt sàn: "Cám ơn Vương tổng đã giúp đỡ tôi và xin lỗi vì đã làm phiền anh trong khoảng thời gian vừa rồi".

"Chỉ bấy nhiêu?". Vương Hạo lãnh đạm cất tiếng.

"À...tôi sẽ đi ngay lập tức. Và hứa chắc với anh từ nay sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa!". Hạ Đồng tuân cho một mạch, cô nghĩ việc giúp cô là anh bắt đắc dĩ nên anh đang khó chịu.

"Rồi sao nữa?". Vương Hạo ánh mắt đã lạnh đi vài phần, khuôn mặt của anh lúc này thêm ba vạch đen chảy trên trán cũng không ngoa.

Hạ Đồng thấy thật khó tiêu hoá với vị CEO này. Nhưng vì "miếng com manh áo" coi nên nhịn xuống, nhịn xuống!

"Tôi...sẽ không kể lại bất cứ ai nghe về việc xảy ra hôm qua..." "sống để bụng chết, mang theo"...". Chưa gì đã có ý đuổi khách rồi, gã tổng tài đáng ghét!

"Tôi không chấp nhận những thoả thuận cô đưa ra. Khi nào tôi muốn cô trả ơn, tôi sẽ yêu cầu. Giờ cô về được rồi. Cửa chính bên dưới. Không tiễn". Vương Hạo nói nhanh gọn cùng một tông giọng trầm thấp, khiến Hạ Đồng thấy choáng váng, không tiếp thu nổi cái con người này.

"Chào anh!". Cô nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

"Quái lạ!". Vương Hạo khuôn mặt bực tức đang lẩm bẩm một mình.

Đáng lẽ cô phải cảm động trước hành động của anh mà nói rõ sẽ trả ơn anh như thế nào chứ.

Đằng này, cô lại hết "cám ơn", rồi lại "xin lỗi", sau đó đòi phủ nhận mọi quan hệ dù chỉ dừng lại ở mức quen biết với anh.

Anh chỉ muốn hỏi xem thái độ cô đối với việc được bước chân vào phòng ngủ của anh, đi lại trong nhà anh, bước vào phòng làm việc cơ mật của anh, cảm giác như thế nào. Ai dè cô tạt thẳng một gáo nước lạnh vô tình lên mặt anh bằng mấy câu cắt đứt quan hệ khách khí như thế.

Anh còn những tưởng cô sẽ sà vào lòng anh mà cảm ơn rồi rít như cách mấy ả phụ nữ được lên giường với anh, nghĩ mình là nữ hoàng mà ra sức túm lấy anh không buông nữa chứ.

Người phụ nữ này thật không toan tính hay giả vờ trong sáng đây!

Nhưng Vương Hạo nhanh chóng về lên khuôn mặt băng lãnh một nụ cười nhẹ. Cánh tay chống trên tay vịn ghế mân mê ly rượu trong tay.

Cô gái này...Hạ Đồng sao?

Thật sự làm anh rất có hứng thú,lại nhớ về cánh môi cô và cả cơ thể quyến rũ ấy!

Hơi mất mặt...không kè nào được thấy anh ức hiếp cô đêm qua!

Thủ hạ bên ngoài ai nấy đều rùng mình,lạnh sống lưng khi thấy vị chủ nhân nở nụ cười.

Thật đáng sợ,đáng sợ đi!

Họ đã quen với bộ mặt "một cảm xúc chung thủy với thời gian" qua tháng năm của Vương tổng,không ngờ ngài cũng biết nở nụ cười.

Mà không ai hay biết,nụ cười ấy chỉ dành riêng cho một người,mãi mãi về sau...

"Cô Hạ! Tôi đã nắm được một thông tin về cái chết của ba cô và cả về người đàn ông trong bức hình đó".Thám tử Đường hào hứng nói với cô trong điện thoại.

"Tôi đến ngay".

Hạ Đồng nhanh chóng có mặt tại văn phòng của thám tử Đường.

"Cái chết của ba cô Hạ là vào 14 năm trước,do một tai nạn giao thông đáng tiếc,quá trình điều tra nêu rõ thời gian và địa điểm tử vong...Nhưng lại không đưa ra được nguyên nhân gây tai nạn và cả thủ phạm cũng hoàn toàn không bắt được".

Hạ Đồng đắm chiêu suy nghĩ.

"Ban đầu gia đình tôi có yêu cầu điều tra rõ về nguyên nhân và thủ phạm gây tai nạn,nhưng một thời gian sau mẹ tôi lại yêu cầu không cần điều tra nữa".

"Vụ án này được khép lại và dần trôi vào quên lãng...Tuy nhiên!".Thám tử Đường đột nhiên cao giọng.

"Hai tháng sau, chính mẹ cô đã một lần nữa đề nghị điều tra lại vụ việc này. Vụ án được điều tra lại,nhưng sau đó...".Anh ngập ngừng,bối rối nhìn cô.

"Bà cũng bị tai nạn rồi sống thực vật...".Hạ Đồng cup mắt xuống che giấu nét buồn thương,nhưng nó vẫn lọt vào mắt anh.

"Vụ án được khép lại".Thám tử Đường rót cốc nước đưa cô,anh đọc vị được những thương tổn và mất mát mà cô phải chịu đựng.

Bầu không khí trong phòng trở nên trầm mặc.

"Điều tôi thấy lạ là...".Hạ Đồng ngẩng đầu lên,ánh mắt sắc bén."Lý do gì mà mẹ tôi lại bị tai nạn trùng hợp như vậy?

Không thể nào hai tháng bình yên trôi qua,nhưng chỉ lật lại vụ án mà tai nạn trùng hợp như vậy".

"Tôi sẽ điều tra thêm về biển số xe gây tai nạn năm đó,biết đâu có ích".Anh cất giọng cương nghị,anh nhất định phải tìm ra kẻ đã hại chết gia đình cô,vì danh dự của một thám tử như anh và vì...cô nữa.

"Còn người đàn ông và đứa bé trong bức hình kia...".

"Người đàn ông chỉ biết được ông ấy họ Lâm,tên Mặc,5 năm trước thấy xuất hiện tại thành phố X nhưng sau đó thì mất tích không để lại dấu vết...còn đứa bé hoàn toàn không có thông tin liên quan".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Khởi hành tới Nam Phi

Hai tháng nữa đã trôi qua.

Cây rẻ quạt trước nhà Hạ Đồng đã gần như trút hết lớp áo vàng kiều kì của mình cuối thu,quay trở lại làm một vật thể giản đơn,sống tiếp đời sống yên bình,chờ đến thời cơ lại đua sắc với đời.

Thời tiết mấy hôm nay dần trở lạnh khiến tâm trạng cô cũng lên xuống thất thường theo.

Không hiểu sao khi rảnh rỗi,hiện lên trong đầu cô lại là hình ảnh của Vương tổng.

"Con người lạnh lùng đó...thật phiền phức!"

Hạ Đồng ngồi tựa vào đầu giường.Tối hôm qua cô lại mơ thấy ác mộng.Giấc mơ đáng sợ đó cứ lặp đi lặp lại,khiến cô thấy thật kỳ lạ.Một khoảng thời gian trước,cô có tìm đến bác sĩ tâm lý,sử dụng thuật thôi miên,nhưng cũng không thu được kết quả tốt đẹp gì.Giấc mơ mỗi lúc về sau lại càng chân thật,sống động.

Chỉ riêng cái hôm lúc cô ở nhà Vương tổng thì lại ngủ rất ngon,không gặp ác mộng cũ,chỉ mơ thấy mình bị một con gấu lớn đè lên rồi liếm láp khắp mặt,nó còn hôn cô nữa...Con gấu biến thái!

Tập đoàn Hoàng Kim hiện đang hoạt động hết công sức để chuẩn bị ra mắt bộ sưu tập đá quý lớn nhất nhì thế giới,áp ủ trong đó là một viên kim cương chủ chốt,nhưng mọi thông tin về viên kim cương này đều được bảo mật tuyệt đối.

Chính bộ sưu tập này sẽ quyết định chỗ đứng vững chắc của tập đoàn trên thương trường kim cương thế giới,đẩy mạnh vốn đầu tư ra thị trường nước ngoài,một đợt khước trương hoành tráng sức mạnh của Hoàng Kim nhằm đẩy lùi đối thủ là Hoàng Phủ thị cũng đang lăm le thu tóm thị trường kim cương.

Hai đối thủ ngang tài ngang sức đáng gờm đang từng bước chiếm lĩnh trang nhất của tất cả các tuần báo kinh tế,dự đoán sẽ gây đợt sóng lớn khốc liệt trên chiến trận đá quý!

"Đi đến Nam Phi điều tra tình hình bên đó cho tôi.Nhắn với Kelvin liên lạc với bên bang Polo,chuyến giao dịch sắp tới sẽ ấn định ngày,ngay khi tôi đáp chuyến bay xuống đó"

"Tôi sẽ lập tức thực hiện,thưa Ngài".Mộ Thanh Tri thể hiện thái độ kính trọng rõ ràng qua điện thoại với tôn chủ tối cao của mình-Vương Hạo.

Cốc...cốc...cốc

"Vào đi".Vương Hạo tắt webcam,tắm lưng vững chãi dựa thoải mái lên ghế da cao cấp,về mặt còn vương chút mờ tỉnh,nhanh chóng bị thay thế bởi hàn khí lạnh lẽo.

"Vương tổng,chuyến đi khảo sát mỏ kim cương tại Nam Phi đã sẵn sàng,chỉ chờ ngài chỉ định ngày khởi hành".Nam Hàn-Thủ hạ được anh tin nhiệm nhất,cúi đầu cung kính.

"Danh sách những người có mặt trong chuyến đi?"

"Thưa,có Vương tổng,cô Helen và một vài thủ hạ thân cận khác".

"Thêm Hạ Đồng ở phòng Quản lý chiến lược vào chuyến đi này.Nói cô ấy thu xếp ngày mai có mặt lúc 5 giờ sáng để khởi hành".Vương Hạo gõ gõ ngón tay lên bàn,màu đỏ phát ra từ chiếc nhẫn trên ngón tay anh làm người khác chột mắt.

"Phải đảm bảo tính bảo mật tuyệt đối mọi chuyện"

"Tôi sẽ ghi nhớ,thưa Vương tổng!"

Hạ Đồng lê "tám thân già cỗi" đến công ty lúc 5 giờ sáng.

Cô đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều mới lết ra khỏi cái giường được.

Thật là chết dẫm cái cuộc đời!

"Cái quái quỷ gì...? Mình còn không biết chút gì về kế hoạch Nam Phi đó,mà tự nhiên phải đi như thế này! Cái tên Chủ tịch đáng ghét!".Cô lăm bằm chửi rủa.

"Cô sẽ được biết thêm về kế hoạch đó khi chúng ta trên đường đến Nam Phi".

Vương Hạo dựa nửa thân người vào chiếc Audi đen tuyền đỗ trước tập đoàn.

Hôm nay anh mặc quần tây đen,áo sơ mi đen xắn tới khuỷu, lộ ra cánh tay khỏe khoắn với từng dây gân nổi lên đầy nam tính.Mái tóc gọn gàng chẻ ngôi 3-7,ngũ quan nghiêm nghị nhưng có chút phóng khoáng,hào hoa lôi cuốn ánh nhìn mọi cô gái trên đường,anh như một công tử ưu tú,cao ngạo đứng trên ánh hào quang nhìn xuống người trần phàm tục bên dưới.

Ánh mắt anh mang theo tia lạnh lẽo,khi dừng lại thân ảnh nữ nhân nhỏ bé trước mắt, lại trở nên dịu dàng đi vài phần.

Hạ Đồng mặc quần jeans ôm,áo len mỏng màu kem,chân đi giày búp bê,trông thuần khiết,đáng yêu như một thiên thần.Mái tóc dài xoã ngang

lưng,khuôn mặt không trang điểm cầu kì như mọi khi,gìò đây trở nên long lanh trong suốt dưới ánh nắng ban mai,khiến anh có chút thất thần nhìn cô.

"Vương tổng lại gặp anh rồi...à...chào buổi sáng".Cô lấp bắp nói,không biết khi nãy anh có nghe cô rửa anh không.

Anh đứng thẳng người,bỏ hai tay ra khỏi túi quần,tiến tới chỗ cô.Cô bắt giác lạnh sống lưng,phản xạ lùi lại,không may vấp phải cái valy.

"Áaa!".Hạ Đồng nhắm chặt hai mắt.

Cánh tay vững chắc vươn tới, ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô,đem cả thân hình cô áp chặt vào lồng ngực vững chãi,anh không quên hít hà mùi hoa cỏ dễ chịu trên mái tóc cô.

Anh cảm thấy rất tức giận khi cô xa lánh anh như thế.

Mặc dù trước giờ,anh không thích tiếp xúc thân mật với phụ nữ.

Vì Vương Hạo anh ghét chơi đùa trên thân xác một cô gái.Anh giữ cho mình sạch sẽ,giữ cho "cô gái tương lai" anh sẽ gặp một cơ thể không vương chút dơ bẩn của dục vọng.

Anh không muốn cơ thể mình bị bàn tay uốn éo như những con rắn độc ve vãn,nhưng anh lại chìm đắm khi bàn tay mềm mại của cô chạm vào người anh.

Anh căm ghét khi miệng anh dính son môi nhấp nháp,quyện chặt mùi bạc hà thơm miệng giả dối của đám phụ nữ ngoài kia,nhưng anh lại mê mẩn,thèm thuồng mùi vị ngọt ngào thanh thuần trong khuôn miệng cô,say đắm đôi môi khêu gợi của cô,kích thích từng tế bào giác quan của anh hoạt động hết công suất khi tiếp xúc thân mật với cô.

Khiến anh muốn "phạm tội"!

Anh nghĩ...mình đã phải lòng người phụ nữ này mất rồi!

Hạ Đồng nhắm chặt hai mắt.Tim cô đập rất nhanh khi ngã vào lòng anh.Cô ngửi được mùi hương nam tính của anh,cảm nhận được cơ thể ấm áp của anh qua lớp áo sơ mi,eo cô tê rần khi anh chạm vào,một góc nào đó trong trái tim cô rung lên khi nhìn sâu vào đôi mắt đen sâu thẳm ấy,cô thấy cả cuộc đời thăng trầm,thấy cả năm tháng quá khứ trôi qua dần bào mòn trái tim anh,tinh luyện lý trí kiên cường,không ngại sóng gió của người đàn ông "hồ phong hoán vũ" trên thương trường khốc liệt này.

Trong một khoảnh khắc,cô dường như muốn tìm hiểu thêm về người đàn ông này,về con người anh,về cuộc sống của anh,chứ không còn hứng thú tiền bạc,danh vọng xa xỉ anh khoát trên người.

Cô tự hỏi...liệu...anh có biết yêu là gì không?

Vàng nắng bình minh chiếu xuống,soi rọi xuống hai con người phạm trần kia, làm tan chảy dần một trái tim băng lãnh và soi sáng dần một tâm hồn thuần khiết,mở đầu cho một mối tình "khắc cốt ghi tâm",kéo dài theo những "sóng gió thiên tai" đổ ập xuống sau này!

"Mẹ Bạch! Hôm nay...hức hức...anh ấy không cho con cùng đi đến Nam Phi".Lê Triết Giang mới sáng sớm đã như con lóc ào đến Vương gia.

Bạch Như Tuyết mặc bộ sườn xám xẻ đuôi màu đen,thêu hoạ tiết cảnh đào bằng chỉ vàng,thập phần sang trọng và quý phái.

Bà ta mỹ lệ ngồi nhấp trà ngoài vườn hoa hồng của Vương gia,khẽ nhú mày.

"Cái con nhỏ này đã không biết phép tắc lại còn hành xử ngu ngốc như thế,thằng Vương Hạo không ưa nó là đúng.Đáng đời!"

Bà ta rửa trong đầu rồi quay sang nở một nụ cười hiền hậu.

"Giang nhi,con đừng như vậy! Vương Hạo nhà ta vì tính chất công việc nguy hiểm nên mới lo nghĩ cho con,không cho con theo là vì muốn con an toàn thôi! Con cũng biết Nam Phi phức tạp như thế nào mà!"

"Thật sao...hức...".Lê Triết Giang mặt mũi tem lem nước mắt nhìn người phụ nữ trước mặt,ánh mắt còn vương chút mờ mịt ám muội,nhưng nhanh chóng được che giấu bằng vẻ mặt tủi thân và đôi mắt ngây thơ đọng nước.

"Là thật sự! Con nên nghĩ đến hôn nhân sau này của con và Vương Hạo nhà ta,đừng vì chút xa cách mà quên mục đích chính"

"Nhưng...chuyến đi này,anh ấy giấu con đem theo con tiện nhân đó đi cùng nữa.Không nhờ người trong công ty thân tín báo lại với con,thì con đã không biết gì rồi...hức..."

"Sao chứ...".Bạch Như Tuyết đặt tách trà xuống bàn.

Bà ta ngạc nhiên khi nghe Vương Hạo dám đưa một người phụ nữ mà anh chưa hiểu rõ đến Nam Phi,mảnh đất vàng của cả Vương gia,coi như là huyết mạch thịnh vượng của cả gia tộc. Vì tại đây đa phần đều là các mỏ kim cương đá quý,toàn quyền khai thác của Hoàng Kim

Nhưng bà ta không biết về sự thật sau cái danh "mảnh đất vàng" đó.

Nam Phi còn là trụ sở cơ mật của bang Hắc Long trong Tứ đại mãnh hổ quyền lực, thống trị cả một xã hội ngầm tại thành phố S, nắm cả 2/3 thị trường xuất khẩu vũ khí sang Trung Đông, là nơi thông thương làm ăn, rửa tiền phi pháp của bang hội với rất nhiều thế lực trong xã hội ngầm, mọi tài liệu cơ mật mà Vương gia không tiết lộ ra ngoài bao giờ, đa phần đều được cất giấu tại đây.

Giờ đây, Vương Hạo mang theo một người phụ nữ bên cạnh mình, đến "mảnh đất huyết mạch" thì cũng coi như anh đã ngầm thừa nhận cô là người phụ nữ của Thủ lĩnh tối cao bang Hắc Long, Lão đại đời thứ 8 của Tứ đại mãnh hổ vang danh lấy lòng.

Cô là của anh và duy nhất mình anh!

"Cứ yên tâm để chuyện này cho mẹ, con cứ lo việc yêu thương và chăm chút cho hôn sự của con và Vương Hạo đi!"

Gương mặt Bạch Như Tuyết lạnh đi mấy phần, vẻ nhu mì giờ đây được thay thế bởi toan tính và âm mưu chảy tràn trong con ngươi đen lay lắt đang đảo qua đảo lại.

"Dạ con nghe theo mẹ...".

Lệ Triết Giang nhấp một ngụm trà, con người làm loạn âm ỉ lúc này giờ nhìn mãi không ra, nụ cười nhẹ nở trên môi, ánh mắt cô toả hải lòng liếc nhẹ người đàn bà trước mặt.

"Hạ Đồng, mày dám bước chân vào kế hoạch của tao? Được lắm, vậy tao không ngại đem mày làm con thí tốt! Là trách tại sao mày xuất hiện không đúng thời điểm thời".

Bạch Như Tuyết khôi phục lại dáng vẻ cao quý. Nhẹ nhàng khuấy tách trà.

Nhưng mọi hành động của bà ta đều đã lọt vào tầm quan sát của một người.

"Tao sẽ tặng mày món quà đặc sắc khi mày trở về, Vương Hạo!".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mỗi thâm tình thành mỗi thâm thù

"Chúng ta đã để vuột mất cơ hội sở hữu mô kim cương Red tại Nam Phi vào tay Vương Hạo thừa chủ nhân..."

Rầm!

"Người tự biết trừng trị mình như thế nào chứ". Giọng nói lãnh đạm vang lên. Khi Tôn Đăng càng tỏ ra trầm tĩnh trước một chuyện nào đó, thì chắc chắn con giận của anh đang lên tới tột đỉnh, nguy hiểm vô cùng.

"Thù hạ tuân lệnh!".

Bất cứ thù hạ nào dưới trướng Tôn Đăng, sẽ biết tính cách của anh vô cùng lãnh khốc, tàn bạo.

Nhưng lại anh mình, sáng suốt vô cùng trong tác phong lãnh đạo bang hội: "Có công khen thưởng, có tội khắc phải trừng trị". Nên rất được các thù hạ tôn trọng, kính sợ.

"Lưu Nhiên, nhẹ tay với Lạc Lôi".

Giọng anh trầm khàn vang lên. Dù sao cũng chính người của Vương Hạo bên Nam Phi đã gài họ vào bẫy, khiến Lạc Lôi trở tay không kịp mà mất mô kim cương.

Chính anh cũng không ngờ Vương Hạo lại có bản lĩnh này, chỉ ngồi ở thành phố S mà vẫn một ngón tay tiêu diệt hết kế hoạch "đánh chiếm" mô kim cương Red mà anh nhòm ngó suốt nửa năm qua.

"Vâng thưa ngài!".

Lưu Nhiên khề thờ phào, quay lưng cung kính lui ra. Anh biết nếu chủ nhân của anh thật sự áp dụng hình phạt đó, chả khác nào lăng trì tên đồng nghiệp

của anh!

Lưu Nhiên và Lạc Lôi là hai thủ hạ thân tín nhất của Tôn Đăng.

Họ đã theo anh từ lúc anh còn là một thanh niên trẻ tuổi. Anh thật sự xem họ như anh em ruột thịt, đối xử rất chân thành nhưng không hề kiêu ngạo hay thiên vị cho hai người bọn họ.

Đó cũng là điều khiến họ rất khâm phục bản lĩnh mạnh mẽ, quyết đoán của anh.

Anh là giáo chủ của bang Thanh Thiên - chịu sự quản lý của Tôn gia, là bang hội có lịch sử trăm năm trong giới Hắc đạo, có quyền lực ngang hàng với bang Hắc Long của Vương Hạo.

Bang Thanh Thiên chi phối rất mạnh quyền lực và chính trị Châu Âu, đầu tóm nền kinh tế chứng khoán thế giới, từng khiến cho tập đoàn vận tải X phải phá sản, chủ tịch tập đoàn là Henry J. đã tự sát do món nợ ngân hàng quá lớn. Tội mà họ phạm là dám từ chối lời đề nghị "hợp tác ngầm", nhằm hợp thức hoá con đường buôn lậu vũ khí qua Châu Âu của Tôn Đăng.

Khoảng thời gian trước, tức đời thứ 6 của Tứ đại mãnh hổ, cách đây 65 năm, hai gia tộc Vương - Tôn từng có mối quan hệ thâm tình khăng khít.

Tôn Đăng và Vương Hạo từng là những người anh em tốt, văn võ song toàn, lúc đó sự lớn mạnh của hai gia tộc làm các thủ lĩnh khác trong Hắc đạo kiêng kỵ, dè chừng.

Khi Vương Tuấn Kiệt, người ngồi lên chiếc ghế lão đại đời thứ 7 của Tứ đại mãnh hổ, đã ra lệnh thanh trừng các gia tộc dám làm ăn móc nối với các nước Châu Âu, đem công hiến của mình dâng cho người ngoài, trong đó có cả Tôn gia.

Nhưng vì sự lớn mạnh của mình, Tôn gia chỉ tổn thất một phần, tuy không nhỏ, nhưng cũng không đủ sức công phá gia tộc này.

Kể từ sự kiện rung chấn giới Hắc đạo toàn cầu đó, mà Tôn gia và Vương gia chấm dứt quan hệ thâm tình mãi mãi, vì nề tình xưa nghĩa cũ nên "hước sông không phạm nước giếng" đến tận hôm nay.

Riêng Vương Hạo và Tôn Đăng, họ có mối thâm thù riêng thật sự rất sâu sắc.

Đó là cả một câu chuyện dài đau thương...

"Vương Hạo, cậu không được phép gục ngã, đứng dậy cho tôi!"

Tôn Đăng gập dùi, xông tới đâm liên tục vào mặt Vương Hạo.

Khoé miệng anh vì cú đâm của Tôn Đăng mà bị rách, khiến máu tươi rỉ ra. Anh chỉ dùng lưỡi liếm máu đi, hoàn toàn không có bất kì hành động nào đáp trả Tôn Đăng, anh trở lại sô pha, vẻ mặt điềm tĩnh như không có gì trên đời này còn quan trọng, cho dù là tận thế.

Không gian nhanh chóng chìm vào yên tĩnh.

Vương Hạo ngã người nằm tùy tiện trên sô pha.

Tôn Đăng đứng ở cửa sổ, ánh nắng vàng ươm đổ lên người anh, khiến anh trở thành điểm sáng lộng lẫy nhất của căn phòng, nhưng đáng vẻ người đàn ông cô độc, lặng im, tàn thuốc cứ rơi xuống chân anh, khói toả ra khắp căn phòng.

"Về đi".

Vương Hạo khàn khàn buông một câu, giọng nói anh vẫn trầm ấm và uy nghiêm, nhưng trong đó không còn chút cảm xúc nào, toàn là chán nản.

"CMN...tôi mặc xác cậu".

Tôn Đăng tức giận đá cửa bỏ đi.

Cả căn phòng lại chìm vào tịch mịch.

Ánh hoàng hôn hôm nay sao đẹp thế lương, chiếu rọi vào lòng anh, chiếu rọi vào nhân tính con người anh, chiếu cả những tội lỗi mà anh gây nên, chiếu vào hai bàn tay vậy máu...

"Hạo...á á!"

"Tôn Thy Thy!"

"Báo cáo pháp y cho thấy, nạn nhân chết do chấn thương sọ não và mất quá nhiều máu"

"Đồ khốn nạn!"

Bốp!

"A...". Vương Hạo giật mình thức giấc. Mồ hôi lấm lem trên trán anh, ngực và lưng áo ướt một mảng, gương mặt nhợt nhạt kinh hồn chìm trong bóng tối nhưng không làm mất đi vẻ điển trai, quyến rũ của người đàn ông này, mà còn tăng thêm vẻ lười biếng, ma mị khó cưỡng.

Anh ngồi bên mép giường, đầu gục xuống, mái tóc loà xoà trước trán che đi đôi mắt đen tinh anh.

"Tại sao bạn này trong mơ, rõ ràng là tiếng của cô ấy..."

...nhưng gương mặt lại là của Hạ Đồng?"

Ngay khoảng khắc này, giác quan của anh lại rung lên một hồi, như thể anh sắp mất đi thứ gì rất quý giá, như thể chuyện đáng sợ 5 năm trước lại sắp diễn ra... một lần nữa.

"Thưa chủ nhân, trời sắp bão rồi, ta nên quay lại xe thôi". Lạc Lôi cung kính nói nhỏ với Tôn Đăng.

Anh cũng không muốn phá bình yên phút tĩnh lặng này, nhưng quả thật mưa sẽ rất to, anh sợ trên đường xảy ra sạt lở.

"Đi"

Tôn Đăng thở dài, từ từ đứng dậy, anh hơi khom lưng, tay vuốt ve dịu dàng tấm ảnh người con gái cười hạnh phúc trên bia mộ.

Ánh mắt anh tràn ngập đau thương, là ánh mắt anh chỉ dành cho duy nhất một người trên đời.

"Thy Thy, anh đi trước, em ngủ ngoan!".

Tay anh lưu luyến rồi đi, giọng nói độc thoại đầy sùng ái vang lên thê lương, bước chân anh chậm rãi, nén hương thấp một canh giờ trước, đã lụi tàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Từ khi nào ngay cả việc ôm tôi cũng muốn tính phí rồi!

Hạ Đồng gần như muốn ngạt chết trong đồng tài liệu mà Vương Hạo quăng cho cô lúc vừa xuống máy bay.

"Không lẽ đón tiếp mình tại Nam Phi rộng lớn chỉ có mấy thứ công việc nhàm chán này hay sao..."

Cô lẩn lộn nhìn nhó trên giường.

Anh đã giao cho cô phải nghiền cứu hết đồng tư liệu về kim cương, kỹ thuật cắt mài, khai thác mỏ, cách thức đấu thầu, cả cách thức cướp mỏ kim cương cũng phải học trong một tuần, để tham gia một bài thi thăng chức gì đó cho nhân viên cấp cao.

Cô chỉ mãi chìm đắm trong những con số chỉ thị mức lương ngày càng tăng lên không kiểm soát nếu chức vụ được thăng cấp sau lần thi này, lẩn qua lẩn lại, cười lên như phát rồ, biểu cảm sung sướng không tả hết bằng lời, mà không hay biết có hình dáng nam nhân đang đứng ngay cửa phòng ngủ, đầu chảy ba dải ba vạch đen, ám khí treo lưng lảng trên đầu.

"Này!". Vương Hạo quát lên, gương mặt nhăn nhó, biểu cảm như muốn đấm phát cho cô tỉnh lại.

"Á...sao sao...anh vào đây được chứ?". Hạ Đồng giật cả mình, vội bật dậy, đứng trên giường, ngón trỏ chỉ vào người đàn ông, mắt tròn to.

Anh lắc đầu rồi quay lưng bỏ đi.

Cô nhanh chân đuổi theo sau.

Anh đi từ phòng ngủ của cô xuyên qua một hành lang ngắn ra phòng khách. Phòng khách xây theo dạng hình vòng cung, có ban công bao quát toàn khung cảnh bên ngoài, sàn trải thảm dày màu đỏ trầm, làm nổi bật đôi bàn chân nhỏ trắng như ngó sen đang bước từng ngắn đuổi theo nam nhân. Đi hết phòng khách là tới một phòng ăn nhỏ, thiết kế như một căn bếp gia đình cao cấp, không quá to không quá nhỏ, đèn chùm toả ánh sáng vàng nhạt dịu dàng tạo

cảm giác ấm áp cho khách hàng như đang ở nhà mình. Cuối phòng bếp có một cánh cửa gỗ màu đỏ đô, tay nắm cửa mạ kim loại vàng đẳng cấp, bốn góc cửa chạm khắc hoạ tiết tinh xảo, nấn nhá.

Vương Hạo mở cánh cửa ra.

Không gian bên kia là một thế độc lập y hệt như bên cửa cô. Vẫn xuyên qua phòng khách, rồi đến phòng ngủ, nhưng không gian nơi có phòng ngủ lại được xây với chiều rộng to hơn, đối diện phòng ngủ là thư phòng lớn.

Cả hai không gian đều dùng chung một phòng bếp.

Lúc mới tới do quá mệt vì bay đường dài nên cô vẫn chưa đi tham quan, giờ mới được mở mang tầm mắt.

"Ồi mẹ ời, chắc phải to gần hết cả tầng này mất!"

Cô cảm thán chân thành một câu, hai mắt nhìn ngang dọc xung quanh rồi chuyển sang dừng trên người anh, cảm giác của cô là người đứng trước tầm mắt lấp lánh như thể một kim chủ đang toả ánh hào quang lộng lẫy.

Anh không nói gì, biểu cảm lạnh lùng, xoay người vào phòng ngủ.

Ngoài này Hạ Đồng nhìn anh bủn rủn, rồi chạy xung quanh, tay chọt ngoáy mọi thứ trong phòng khách của anh.

Lúc anh trở ra, Hạ Đồng đang đứng trước ban công, rèm cửa dày được cô kéo dạt gọn gàng qua hai bên, cửa kéo thủy tinh cũng mở ra, nắng và gió tràn vào, đem toàn bộ sinh khí hoà quyện không gian trong phòng, nắng điểm từng hạt bụi li ti quán quýt lên mái tóc đen dài, như thể tóc cô dính kim tuyến lấp lánh, xoả rộng trên đôi vai gầy, gió cuốn từng đợt nhẹ nhàng trên tà váy cô. Cô rục rịch trong ánh nắng ban mai, quay đầu nhìn anh, ngáy ngồ cười.

Vương Hạo dờ dẩn nhìn cô.

Thích!

Tìm anh đập mạnh một nhịp, trong thời khắc này, anh hoàn toàn muốn nó lắng đọng mãi, không muốn tan đi.

"Hay... Vương tổng, anh làm sao vậy hả?". Hạ Đồng thấy anh cứ ngơ ngẩn ra liền chạy vội lại. Gương mặt nhỏ ngẩng lên nhìn anh, từ góc độ này, chỉ cần anh đưa tay, là có thể ôm chặt cô vào lòng.

Nghĩ sao làm vậy, Vương Hạo bất ngờ ôm Hạ Đồng, khuôn mặt nhỏ vùi sâu vào lồng ngực anh, tay anh vòng quanh tấm lưng nhỏ, cảm nhận mùi hương hoa cỏ dịu nhẹ trên tóc cô, tâm tình bỗng chốc dễ chịu hẳn.

"Á...". Cô vùng vẫy đẩy anh ra, luôn miệng mắng anh là đồ điên! Nhưng vẫn không đo lại sức lực đàn ông.

"Em nên đứng yên nếu không sẽ gây hoạ". Anh khẽ nhắm mắt, cầm tựa lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm trầm có chút lười biếng, những vẫn đủ sức khiến người khác phải cân nhắc khi nghe, tan chảy trong thanh âm nóng bỏng ấy.

Hạ Đồng không còn là con nít, cô đương nhiên hiểu rõ điều mà anh vừa nói mang hàm ý gì.

Đảm bảo an toàn cho bản thân trước là tốt nhất, thể diện có thể tính sổ với anh ta sau!

Cô cũng tham lam vùi sâu vào lồng ngực rắn chắc của anh, mũi nhẹ hít hà mùi hương gỗ trầm bông đầy lồi cuốn trên cơ thể người đàn ông.

Đó không phải là mùi hương nhân tạo từ nước hoa, là mùi phát ra tự nhiên của cơ thể, là mùi hương quyến rũ rất riêng từ người nam nhân này, có một khoảng khắc, cô chợt nhận ra tim mình đã đập rất nhanh khi đối diện với anh, khi đứng gần anh, nhưng... cô nghĩ do anh quá áp bức người khác, tạo cho cô cảm giác căng thẳng cơ bản mà một nhân viên đối diện với người sếp lớn của mình, đặc biệt là người sếp khó tính, kỳ quặc này.

Chắc là vậy... tất cả chỉ là do căng thẳng thôi!

Tầm năm phút trôi qua, Hạ Đồng cũng dứt khỏi suy nghĩ miên man, nhưng theo cô cảm nhận, hình như Vương Hạo vẫn chưa có ý buông cô ra.

Hạ Đồng dùng sức đẩy mạnh anh ra, làm động tác thờ ơ phờ phờ.

"Nghe thở chết mất, anh tính ôm chết tôi à! Từ khi nào mà cả ôm tôi cũng muốn nghĩ tới chuyện tính phí rồi này!"

"Vậy lại cho tôi ôm em tí nữa"

Anh mặt dày ra yêu sách.

"Mơ đi nha!". Hạ Đồng quay đầu hét lớn, toan bỏ đi.

"Tôi trả thêm gấp đôi số tiền thưởng cuối năm cho em bằng đôla nếu em muốn"

Hạ Đồng quay người tiến về phía anh, chân trần chạy trên tấm thảm mềm mại, gấp gáp như sợ anh đổi ý, sà ngay vào lòng anh, cánh tay thon thả quấn chặt eo anh, đầu vùi sâu vào áo len mềm mại.

"Tôi đã thu âm lại rồi, anh không được nuốt lời đấy!"

Vương Hạo cứng người.

Anh không ngờ cô dám làm vậy, chỉ là buộc miệng châm chọc cô, không ngờ cô lại chạy lại sà vào ôm anh như thế này.

Chết tiệt!

Tìm anh lại đập lên nữa.

Cái người phụ nữ tham tiền này, hết thuốc chữa!

Có phải... ai cho cô tiền cô đều làm vậy không? Bất kể là người đàn ông nào sao?

Anh bất giác cau mày, đẩy cô ra, quăng cho cô mấy cái túi giấy lớn bé, dậm chân đi vào phòng ngủ.

Rầm!

Tiếng đập cửa làm Hạ Đồng hoảng hồn. Nhưng cô nhanh chóng tìm lại giọng nói lạnh lùng của mình.

"Này Vương tổng! Đừng quên tiền thưởng cuối năm gấp đôi bằng đôla của tôi nhé!"

Cô cười khúc khích trêu chọc anh, tay xách đồng hồ giấy, tâm tình thoải mái, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Buổi đi săn sắp bắt đầu

"Thưa chủ nhân, đã xác thực chuyện Vương Ca tới Nam Phi rồi ạ!". Lạc Lôi kính cẩn lên tiếng.

"Trình bày". Tôn Đằng khẽ lắc nhẹ ly rượu, thứ nước đỏ tươi ấy sóng sánh toả ra thứ ánh sáng quý dị, hắt lên khuôn mặt cương lĩnh nam tính, bội phần quyến rũ, ma mị.

"Thưa chủ nhân, Vương Ca đã cho tiến hành khai thác thăm dò mỏ Red, ngày mai buổi ra mắt khánh thành mỏ kim cương sẽ được tổ chức tại khách sạn Night Life ở Nam Phi và..."

Lạc Lôi hơi ngập ngừng.

Đôi mày anh tuấn nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng: "Nói!"

Ngữ khí có phần áp bức.

"...có Ngài Hades nữa". Ánh mắt anh nhìn Tôn Đằng, hơi thăm dò, nhưng chỉ nhận được sự âm u bất định từ con người ấy.

"Ha...trò vui bắt đầu rồi đây!". Tôn Đằng nhếch mép cười, nhàn nhã hướng người về phía trước, nốc hết ly rượu, đôi chân dài bật đứng dậy, bàn tay nhàn nhã đút túi quần, ung dung bước đi.

"Chuẩn bị phi cơ. Chúng ta qua Nam Phi một chuyến, tôi lại thấy nhớ Vương Ca rồi!"

Anh huyết sáo vui vẻ, giọng nói ra lệnh đầy mê hoặc cất lên, âm hưởng trầm bổng lôi cuốn.

Lúc này đã là bảy giờ tối, cô cùng Vương Hạo mới dùng cơm xong.

Hạ Đồng vừa tắm ra, cô mặc quần đùi cotton kẻ sọc xanh đồng bộ với áo sơ mi ngắn tà phía trên, khoanh chân ngồi trên sofa ăn vặt, coi TV.

"Ha ha...mắc cười chết được!"

"Đáng đời bị thế đáng lắm!"

"Ồ kia...hức...sao anh lại rời bỏ cô ấy!"

"Đồ con hồ ly tinh! Đánh chết nó đi!"

"Fuck! Chết tiệt!"

Hạ Đồng bày đủ biểu cảm ra khi xem TV,cho đến khi bọc bánh bị ai đó giật mất,TV tắt phụt đi,cô mới gào lên.

"Này! Anh điên hả!"

"Coi bộ công việc tôi giao cho cô không đủ nhiều hử? Vẫn còn nhân nhả giải trí được!"

Vương Hạo tuy hứng ngả lưng ngồi xuống ghế,ngang nhiên coi đây như là ghế của mình.

"Này Vương tổng đây là gối của tôi!".Cô bực dọc giật cái gối nhưng anh đang ôm trong lòng,bộ dáng trẻ con giận dỗi rất đáng yêu.

"Vẫn còn nhớ rõ tôi là Vương tổng cơ đấy".Anh liếc nhìn cô.

Lần đầu anh thấy Hạ Đồng mộc mạc không trang điểm,không váy áo xa hoa ở khoảng cách gần như lúc này.

Lúc trước có xem cô trên ban công đêm trăng hôm đó,anh cũng chỉ đặc tả vẻ đẹp này tại khoảng cách xa.

Tiếp xúc như lúc này thấy thật sự gần gũi.

Khung cảnh tối hôm nay,một nam một nữ,ngồi trên sofa,cùng xem TV,cùng ăn quà vặt,người phụ nữ thì lý sự cãi vã với người đàn ông,ngược lại anh chỉ đơn thuần nghe cô nói,lâu lâu chêm vào châm chọc vài câu,tay không ngừng bóc vỏ bánh nhét vào mồm người phụ nữ,người khác nhìn vào,không giải thích thì thật sự trông như một đôi yêu nhau,nói sâu xa hơn là một đôi vợ chồng mới cưới,sau một ngày làm việc vất vả,trở về dành thời gian cho nhau,khung cảnh của căn phòng nghiêm nhiên tô điểm thêm khung cảnh "gia đình hạnh phúc" này.

Vương Hạo anh,nhìn vào đôi mắt hấp háy ánh thuần khiết của cô,lúc thì trừng to đe dọa,lúc thì miết thành một đường cong tuyệt mỹ,khi thì lại mở to đầy kinh ngạc,cái miệng nhỏ ba hoa chích choè với anh đủ mọi loại phim cô coi: Từ phim dài tập cô cho là khai thác nội dung rất hiện thực,anh thì cho rằng nhảm chán; phim thần tượng cô cho là siêu cấp đáng yêu,anh lại bảo nhăng nhít điên khùng; phim ngôn tình lãng mạn cô bảo rất sâu sắc,để lại nhiều trải nghiệm tình yêu chân thực,anh cho là cầu huyết; phim ma cô nói thật thần bí, lời cuốn,anh vui đập là không có tính khoa học,mê tính dị đoan cần bài trừ; phim thần tiên kiếm hiệp cô cảm thán nam thần như hoa,bay lượn như chim,anh phì cò ngày té đập mặt,gậy cành...

Hai người cãi vã nhau bất cứ chuyện trên trời dưới biển,là ngày anh nói nhiều nhất trong ba mươi mấy năm tồn tại trên đời,là ngày cô có đối thủ đấu võ mồm đệ nhất thiên hạ với mình,vỏ bánh thì vứt lẫn lóc từ trên bàn xuống sofa,quăng bừa bãi dưới đất,vỏ kẹo,lon bia,lon nước ngọt,tối cả gối tựa,sách báo... đều là vũ khí cô công kích anh, cô thiếu điều muốn vớ luôn cả bình hoa thủy tinh,gạt tàn,cái remote TV...nện thẳng vào khuôn mặt người đàn ông tuần tú trước mắt.

Cuối cùng cuộc chiến võ mồm chỉ thật sự kết thúc khi cái gối cùng trên sofa ném vào mặt anh,bọc bánh cuối bị cô nhai hết,máu dâng lên đầu cô khiến hai má đỏ bừng,tai như muốn xì khói tít, "tôi một câu anh một câu" hết lời với Vương Hạo.

Hạ Đồng nhanh chân biến mất sau cánh cửa phòng ngủ,hét lên một câu:"Tôi không phục!"

Vương Hạo biểu cảm thiếu máu não với đứa con gái đời sống xã hội thì hào quang,tuom tát,ăn nói nhu mì,cử chỉ đúng mực,thành công có thừa,nhan sắc không thiếu...Qua chuyện đi này,anh biết rõ một câu nói và lãnh hội sâu sắc ý nghĩa câu nói này:Không được xem mặt mà bắt hình dong!

Đời sống thường ngày của cô thật sự quá lười thôi,bừa bộn,lại mang phong thái lười biếng đệ nhất,ngủ ngày đệ nhất,ăn nhiều đệ nhất,nói chuyện cảm cá vào mồm người khác cũng đệ nhất,đã vậy còn không coi một người làm bếp như anh ra gì,chỉ mới thật sự tiếp xúc với cô chưa đến hai ngày anh mới bắt đầu thấu hiểu tại sao đến tận bây giờ đã hai mươi tám cái xuân xanh rồi cô vẫn còn ế,trong khi điều kiện bên ngoài không tồi,nói đúng hơn là nổi trội hơn người khác.

"Ha...haha...".Anh cười bắt lợc đi về phòng,cho người lên thu dọn đồng bừa bãi của cô.

Tầm hai giờ ba mươi phút sáng-Sân bay chuyên dụng của tập đoàn Khải Môn.

"Thưa chủ nhân,đã sắp xếp U Mê Lâu cho ngài!"

Lạc Lôi cung kính cúi đầu trước Tôn Đăng.

Anh cường lĩnh bước đi trước,hai bên trái phải dưới anh một bước là Lạc Lôi,Lưu Nhiên,phía sau là sáu thủ hạ khác.

Chiếc limo đen hào nhoáng lướt như bay trên đường,đỗ xích trước một toà nhà biệt lập với không gian bên ngoài,tạo khung cảnh như thế Thành phố S.

Xe tiến vào cổng chính,đỗ trước khoảnh sân rộng,bao bọc bởi hàng tre dài hình vòng cung,cùng tường cổng cao lợp mái ngói đỏ mang phong cách truyền thống đặc trưng.

Cửa xe vừa bật mở, Tôn Đăng mặc vest đen bước ra.

"Tôn chủ nhân!"

Hai hàng người mặt mũi bặm trợn, mặc vest đen cung kính cúi người, hô to đầy hào sảng.

Ánh mắt lạnh lẽo, nghiêm nghị quét quanh, gập đầu một cái rồi sải bước tiến vào phía trong. Lạc Lôi cùng Lưu Nhiên nhanh nhẹn nổi gót theo phía sau, ba nhân dạng biến mất sau cánh cửa gỗ đỏ nặng nề.

"Chủ nhân, tối nay lúc bảy giờ, lễ khánh thành sẽ bắt đầu!"

"Tôi nay sẽ đi sẵn!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sự trở lại của Nhi Tử

Rầm..

Rầm..Rầm..Rầm

Rầm..Rầm

"Aa...im lặng cho tôi!"

Tức thì một cái gối bay vèo đáp lên cửa.

"Hạ Đồng, cô dậy mau cho tôi!"

Vương Hạo tay đập miệng gào lên không có dấu hiệu ngừng lại.

"Anh là đồ không có nhân tính, máu lạnh vô tình!". Cô vừa hò hét, vừa tung cửa ra, bộ dáng hung dữ như muốn nhai đầu anh tới nơi. "Đừng có mà phiền tôi đang ngủ!"

Bộ dạng ban sáng của phụ nữ đúng là không nên chiêm ngưỡng.

Thật sự anh bị cô dọa cho hồn bay phách tán.

Cô lúc này, đầu tóc rối tung, gương mặt mơ ngủ nhìn ngốc không tả nổi, quần áo xộc xệch ống ngắn ống dài, tay xách gối, tay không ngừng che miệng ngáp liên tục, như mấy kẻ nghiện thuốc nặng.

"Tôi cho cô năm phút, không có mặt ở phòng ăn chính tề, tôi trừ hết tiền thưởng cuối năm!". Anh vừa nói vừa làm động tác bấm giờ trên điện thoại.

Khi nghe nhắc đến tiền cuối năm, nhất là hai chữ "trừ lương" máu chốt. Hạ Đồng như được lên dây cót, cô tung gối chạy vọt vào nhà vệ sinh đóng rầm cửa lại, chỉ hận không thể có ba đầu sáu tay làm mọi việc nhanh chóng.

Khi cô đi rồi, Vương Hạo mới có dịp thưởng thức lại phòng ngủ của cô. "Ha...". Anh chết lặng đi trong vài phút.

Gối thì cái ngay cửa cái dưới sàn, mền nửa trên giường nửa dưới đất, nùi lộn xộn khắp giường ngủ, bàn trang điểm mỹ phẩm la liệt, tủ quần áo mở bung, dù có toàn đồ hiệu đắt tiền đi nữa, cũng chỉ còn thấy đồng bừa bộn vắt lung tung, dưới sàn chỗ góc phòng có kê bàn làm việc nhỏ thì la liệt giấy tờ, bàn chải, sách báo...

Xem ra cả đêm qua cô đã nghiền cứu tài liệu anh đưa sao!

Vương Hạo thoáng chút tia u ám rồi nhanh chóng bị che lấp đi mất. Anh cho tay vào túi quần, ung dung đi ra ngoài.

Một bàn thức ăn sáng được dọn ra, Hạ Đồng kéo ghế ngồi đối diện Vương Hạo.

Cô bây giờ rất tỉnh táo, vẻ tươi sáng rạng rỡ khi thấy thức ăn thật sự đánh lừa thị giác người khác, cứ ngỡ đây không phải là con người khó chịu như bà cô tới kỳ mãn kinh lúc này.

"Tâm trạng cô thật sự sẽ thay đổi chóng mặt khi thấy tiền và đồ ăn sao?". Anh tò mò, đưa gậy gắp com trong chén.

"Tất nhiên! Con người tôi rất trọng hai thứ trên, chẳng phải nó là thứ tất yếu nuôi sống con người sao!". Cô gấp miếng thịt bò xào đậu que cho vào miệng ăn ngon lành.

"Đối với tiền cô không quan trọng người cho sao?". Anh lại tiếp tục thắc mắc, bản thân lại không ý thức được mình càng ngày nói càng nhiều trước mặt cô.

"Không hẳn, tôi không khoi khoi lấy tiền của người khác mà không phải do tôi có công làm ra, nhất là của đàn ông". Cô lại gấp thêm miếng cá hấp tương, liên tục nhai nhóp nhép.

"Tại sao tôi bảo cô ôm tôi, tôi trả tiền cô cũng dám ôm?". Anh buông đũa chấp tay nhìn cô ăn, tiếp tục dôn hỏi.

"Tôi trừu anh thôi, chứ tôi biết, anh không trừ thì thôi, chứ làm gì cho thêm!". Cô cắn thêm miếng sườn chua ngọt, ngậm thêm miếng com đầy, độn hai má như bánh bao hấp, nhìn khối hải nhưng cũng đáng yêu.

"Vây...". Anh lại muốn hỏi nữa liền bị cô ngăn lại.

"Anh, im lặng ăn com, sáng nay tôi rất đói, đã không được ngủ thì tôi phải nạp thứ khác tích năng lượng. Tôi mà nổi quạu, cắn cả anh thì xui!". Cô vừa đe dọa, vừa miếng xúc đĩa khua không ngớt, khiến anh nhìn lại, bàn ăn muốn hết 2/3 từ lúc nào.

Ôm đầu bắt lực, anh cố ăn đúng một chén không hết, đứng dậy bỏ về phòng.

Tôn Đăng đang ngồi ký giấy tờ, một bóng hình lả lướt bước vào, mùi nước hoa gợi tình xộc vào mũi, cô ta kéo tay đóng cửa, khoá trái lại.

"Anh Tôn, người ta nhớ anh đến phát điên lên được!". Cô ta chủ động leo lên đùi Tôn Đăng ngồi.

Người đàn ông ánh mắt yêu chiều, say mê nhìn ngắm nhan sắc khuynh thành trong lòng mình. Anh bỏ bút xuống, tay ôm chặt eo cô ta khẽ bóp mạnh, khiến nữ nhân uốn éo trong lòng, cổ áo đã rộng nay càng rộng hơn. Cảnh xuân sắc bên trong toả hương rực rỡ, bàn tay anh như con rắn độc quấn quanh cây trái cấm trong vườn địa đàng, từng hồi bò sâu, luồn lách vào từng khe hở, chọc ngoáy, vuốt ve, mỗi một nơi bàn tay lướt qua đều đem từng tiếng rên rỉ thốt khẽ nhưng quện chặt xúc cảm sung sướng điên người, phát ra hết một bản giao hưởng hùng hồn, bi tráng.

"Cầu xin đi". Tôn Đăng vừa nói, bàn tay nhanh chóng cho vào quần lót người phụ nữ, không ngừng đâm sâu, luồn động nhanh chậm, không lâu ngón tay của anh đã thấm dầm chất dịch trong suốt, mùi tình dục thoang thoảng trong không khí.

"A...um...Đăng...em muốn anh!"

Cô gái nén từng hơi nói ra mong muốn của mình, cánh tay sớm đã choàng qua cổ anh, chân quấn chặt hông anh, môi đỏ di chuyển hôn sâu lên yết hầu, hơi thở nóng rầy phả vào gò má, mang tai người đàn ông, khiến máu nóng cùng nhiệt độ cơ thể nam nhân tăng lên đột ngột.

Anh gầm nhẹ một tiếng trong cổ, đá tung cánh cửa phòng nghỉ, quăng nữ nhân xuống giường.

Tiếng cười khúc khích của cô ta càng khiến anh hưng phấn.

Bản tính chinh phục của đàn ông trời dấy, anh kéo khoá quần lôi con quái thú to lớn, giờ đây đang ngẩng cao đầu hiên ngang, quỳ hai gối xuống giường, tay phát vào mông cô, ngữ khí trầm đục: "Làm thoả mãn nó!"

Dứt khoát ra lệnh.

Cô gái cười ma mị, bò như một con rắn tới sát bên dưới hạ bộ anh, cái miệng nhỏ hé ra, vật to lớn liền lún sâu vào miệng vùng ẩm áp.

Anh nhắm mắt thoả mãn: "Aa..."

Cô ta điều luyện không nhanh, không chậm, mút lấy cự vật kia, phát ra âm thanh chụt chụt mờ ám.

Tay cô vuốt dọc thân hình cường tráng của nó, nhưng bàn tay nhỏ chỉ đặt được một góc vật nóng rầy, không thể nắm hết.

Bàn tay mềm mại, nhiệt độ khoang miệng cùng sự kích thích mãnh liệt ấy, càng khiến anh chìm đắm trong người phụ nữ này. Tay anh liên tục ấn đầu cô, khiến cô muốn nghẹt thở.

Tôn Đăng đè cô ta ra, hoá bị thành chủ, cho ngay cự long đâm sâu vào hoa huyết thần bí, khiến cô ta hét lên một tiếng đầy thoả mãn.

Nhiệt độ bên ngoài đã nóng, bên trong càng nóng như cái lò hơi. Âm thanh ngâm nga, la hét sung sướng của đôi nam nữ, tiếng da thịt ma sát, tiếng bàn ghế va đập... tạo nên bản giao hưởng xoáy sâu những xúc cảm nguyên thủy của ái tình và tình dục.

Hạ Đồng đang ngồi nghiền cứu những quy trình cất mài kim cương cơ bản thì tiếng chuông điện thoại reo lên.

"Alo Hạ Đồng đây!"

"Alo...Tớ, Nhi Tử nè!". Bên kia ồn ào, sôi động vang vọng giọng con gái lành lốt, trong trẻo.

"Nhi Từ! Cái đồ bạn bè không biết phép tắc!"

"Tại sao từ khi tớ chuyển nhà, điện thoại cậu thì không liên lạc được, nhà thì khoá cửa mãi, hỏi ai cũng không biết cậu ở đâu là lý do gì?"

"Tớ đi kiểm cậu hằng ngày đúng một tháng, tính báo cả cảnh sát, thì cậu chỉ gửi cho tớ một tin nhắn là đi chơi vài tháng, ngoài vùng phủ sóng!"

"Giải thích mau!"

Đầu bên này Nhi Từ thật sự muốn đem lỗi tai mình tháo xuống với Hạ Đồng.

Cô biết một khi Hạ Đồng lo lắng cho ai, cô ấy sẽ như cái súng liên thanh bắn đạn không ngừng. Dù chuẩn bị tinh thần tốt nhưng Nhi Từ cô, không tránh khỏi tổn thất.

"Ok được rồi, được rồi, Hạ cô nương bình tĩnh, tại hạ sẽ giải thích cặn kẽ mà!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tham lam ôm cô/anh một chút

Nhi Từ thời gian vừa qua đi nước ngoài giải khuây.

Cô ấy cùng bạn trai vừa chia tay, lần này đi mà vốn dĩ không báo cho ai vì tâm trạng không tốt, lại muốn âm thầm trải qua, sợ mọi người hỏi han lại phiền lòng.

Điểm này Hạ Đồng có thể thấu hiểu. Cô an ủi Nhi Từ vài câu, rốt cuộc chuyện tình cảm này cô ấy cũng phải tự giải quyết, tự tìm cách vượt qua.

Người làm bạn như cô có muốn can thiệp vào cũng không được.

Mỗi người lại có cách yêu khác nhau, cách quên lại càng khác nhau.

Có người thì điên cuồng gào khóc, có người làm phiền đối phương đến khủng bố, có người níu giữ trong lòng không buông được hay như Nhi Từ, chọn cách âm thầm lặng lẽ nhìn một mình, trải qua một mình.

Có lẽ, đến phút cuối, con người khi đối diện với mảnh tình cảm sót lại, ngoài kỷ niệm không nhớ quên, người không nhớ dứt, thì cũng chỉ còn lại lòng tự tôn.

Mớ đạo đức này không đáng mấy đồng, nhưng lúc cần dùng, lấy ra ngắm nghía vẫn là thấy an ủi vài phần.

"À... Đồng Đồng này!". Nhi Từ đầu bên kia chủ động lên tiếng phá bỏ trầm tĩnh.

"Bác gái ổn chứ?". Cô biết Hạ Đồng vì chuyện ba mẹ mà canh cánh trong lòng, thời gian đầu khó khăn lắm mới vượt qua được, bản thân không có người thân thích thật sự bên cạnh, cô ấy cũng khép lòng lại mất, ngoài mặt nói cười, tim băng lãnh.

Nhi Từ biết chuyện ba mẹ là vấn đề nhạy cảm của Hạ Đồng, nên cũng tránh nhắc quá sâu.

"Mẹ mình hồi phục tương đối ổn hơn trước nhiều rồi, chỉ là...". Hạ Đồng nói lấp lửng, giọng cũng trầm hơn lúc này.

"Nhi Từ, có phải mình rất tham lam không?". Cô vui mặt vào giữa hai đầu gối, tay vòng quanh ôm chân, thân hình bé nhỏ, cô đơn trên chiếc giường lớn trống trải.

"Còn xem cậu tham lam chuyện gì?". Nhi Từ không khỏi khẽ thờ dài. Cô biết bản thân Hạ Đồng không nhắc chuyện này lên, thì lại càng không hạ xuống được, cảm giác khó chịu này sớm lây qua mạng điện thoại, xâm lấn vào trái tim Nhi Từ đi.

"Mình khi ba mất đi, mình chỉ mong sao mẹ sau này an an ổn ổn bên cạnh mình là được". Giọng nói trong điện thoại hơi nghẹn. "Nhưng rồi bà ấy gặp tai nạn, khoảng khắc đó mình lại tiếp tục chỉ mong sao bà ấy chóng qua con nguy kịch, khi mẹ sống thực vật mình mừng rỡ không ngót, khoảnh khắc đó ý nghĩ chỉ cần bà nằm đó thở oxy, không nói gì mình cũng chấp nhận".

Giọng nói Hạ Đồng có chút nghẹn ngào. "Mình lại muốn nhiều hơn, muốn bà tỉnh giấc, thấy bà ngủ nhiều đó đủ rồi, lại muốn tìm hiểu cái chết của ba, ý nghĩ trả thù cũng sục qua đầu vài lần". Cô cười khổ, khoe mắt đỏ ửng. "Rốt cuộc là không đủ dũng khí, không đủ tàn độc để tìm hiểu, để ra tay..."

"Mình hiểu Đồng Đồng!". Nhi Từ bên đây điện thoại cũng khịt mũi mấy cái, mắt cũng sớm ướt nhoè. "Tham lam của cậu là tham lam chính đáng, cái cậu muốn cho bản thân là một mái nhà hoàn chỉnh. Ai dám cấm đoán cậu có ước vọng tham lam?"

"Bản thân mình không bắt cậu buông xuống,nhưng quá khứ cũng nên chọn cái mà hoài niệm,cái gì đau thương quá nên quên đi!"

"Được rồi,được rồi.Cái gì mà cậu tham lam chân chính chứ? Mình là nhớ lại đoạn quá khứ này chẳng phải cậu khơi gợi sao?".Hạ Đồng lau mắt,đánh lảng chuyện khác.

"À quên mất,cậu về rồi vậy đang ở đâu?"

"Tất nhiên ở nhà tớ! Đang đi công tác sao?"

"Ừ! Đi Nam Phi một chuyến".Hạ Đồng đổi tư thế,nằm ngửa ra giường,chân nhỏ vùi vào chăn.

"Đi cẩn thận,ăn uống điều độ,nhớ mua quà!".Nhi Tử cười nói rộn ràng trong điện thoại,tâm tình Hạ Đồng cũng buông xuống đôi chút.

"Nhớ hai vé đầu,về sau lảng tai không nghe thấy!"

"Về đây rồi biết tay với bốn cô nương!"

"Ha ha...ta sẽ tiếp chiêu nhà ngươi!"

Cả hai đùa giỡn trong điện thoại đôi chút rồi ngắt máy.

Nhi Tử liên tục thở dài,ngĩ rằng mình sắp chết già với cô bạn này.

Hạ Đồng cuộn người trong chăn,mắt nhắm chặt.

Cô đã sắp xếp cho mẹ điều trị tại bệnh viện tư An Sinh tốt nhất thành phố S,cứ một tuần mới được đến thăm hai lần.

Chuyện của ba cô,thăm tử Đường căn bản vẫn tiếp tục tìm kiếm nhưng kết quả thu về vẫn chẳng có giá trị.

Loại người như cô,đã bọc ngoài sáng,không hiểu được trong bóng tối bao nhiêu thứ bị bao trùm,che đậy.

Bản lĩnh Hạ Đồng không tài nào gảy một cái móng tay vào được.

Vương Hạo đứng ngoài cửa,anh nghe rõ lời cô nói,trong lòng không ngừng toan tính.Ánh mắt thâm sâu khó lường nhanh chóng trở lại bình thường.

Cốc...cốc

Anh đẩy cửa bước vào,thấy cuộn tròn tròn trên giường,bước tới phát hai cái trứng ngay mông cô.

Áa...biến thái!".Cô hét lên,vùng chăn dấy,tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Nhìn ra người đàn ông trước mắt,cô ngồi xuống khoanh chân trên giường,mặt ủ dột.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh,tay nghịch lọn tóc cô."Có chuyện phiền muộn?"

"Không có...Tôi đói quá!".Cô ngồi đó,về mặt đáng thương,ngịch nghịch móng tay,trông nhỏ xíu như cục bóng tròn.

Anh bật cười,đem cô bắt ngờ ôm vào lòng.

Hạ Đồng giật mình đẩy anh ra.

"Yên nào,nhúc nhích tôi liền "ăn" em!".Vương Hạo nhẹ giọng đe dọa,tham lam hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

Cô biết người đàn ông này có khả năng,chi thăm thân mình không cảnh giác cho anh ta vào phòng,ngoan ngoãn ngồi yên cho anh ta ôm lấy.

Vương Hạo ôm cô đến phát ngiên,chi nghĩ người con gái mới lạ,muốn thử qua.

Nhưng chính bản thân anh không ngờ được,sau này chính vì cái cảm giác muốn thử qua mà bó buộc,đau đầu với cô cả khoảng thời gian dài.

Hạ Đồng im lặng,khuôn mặt nhỏ cũng tham lam vùi sâu trong lồng ngực rắn rỏi của anh,cọ cọ lên lớp áo len mỏng mềm mại,tay nhỏ nhẹ nắm lấy hông áo anh.

Cô cũng muốn lợi dụng lúc này,dựa vào anh yên tĩnh.

Từ lúc cô rời xa Lục Đông Hoa,lúc này lại chợt nhớ lúc trước,cũng ôm nhau tĩnh lặng như thế này,chia sẻ nỗi buồn,niềm vui,tưởng chừng có thể gắn bó cả đời,hoa ra chỉ là hai con gió lướt qua ủi an cuộc đời khiếm khuyết của nhau,chìm đắm trong ái tình thuần khiết,nhưng đến cuối bị thực tế tàn nhẫn tách xa.

Bắt giắc tay cô đẩy anh ra.

"Tôi còn phải tắm rửa,anh ra ngoài đi".

"Ừm...".Anh trầm lặng đứng dậy,chân xoay ra cửa khựng lại.

"Bây giờ lễ ra khánh thành mở kim cương diễn ra,dùng đồ mà tôi chuẩn bị mặc vào!"

Giọng nói trầm trầm tan đi mất cùng với tiếng đóng cửa.

Hạ Đồng chậm rãi đi vào nhà tắm,xả nước đầy bồn rồi ngâm mình nhắm mắt.

Không gian xung quanh nồng đậm tinh dầu,hoi nước phủ đặc kín nóng ẩm,tâm tình cô cũng thả lỏng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đâm chồi cắm rễ trong lòng anh

Hạ Đồng mở to đôi mắt xinh đẹp,hai tay cô chống lên mặt bàn trang điểm.

Khuôn mặt diễm lệ xuất hiện trong gương.Cô hôm nay đặc biệt vẽ cho mình một khí khái long lẫy,cao quý hơn người.

Bộ váy dạ hội màu kem ôm sát cơ thể mỹ miều,phác hoạ khuôn ngực gợi cảm,vòng eo thon thả,mông căng tròn nở rộng,vênh cao đầy tự tin,đôi chân dài miên man lấp ló dưới lớp ren mỏng dính đá lấp lánh,rũ dài xuống đất tạo hiệu ứng đuôi cá xoè rộng kiêu sa,tôn lên làn da trắng ngần như sứ cao cấp của Hạ Đồng.

Mái tóc đen dài được uốn xoắn,tết nhẹ vào nhau,đan cài hoa pha lê li ti,cùng dây kim tuyến lấp lánh ánh vàng, khiến cả cơ thể cô toả ra ánh hào quang đánh lừa thị giác.

Bờ môi mọng đỏ khê cong lên một đường,cô mở cửa bước ra ngoài.

Tôn Đăng cùng Dương Khả Ái tiến vào sảnh lớn.

Từng cặp mắt hiếu kỳ dõi theo họ.

Ai không biết Tôn Đăng cùng Vương Hạo là đối thủ không đội trời chung với nhau,nơi đâu có sự xuất hiện của hai người đàn ông này,dù vô tình hay hữu ý,đều trở thành bãi chiến trường.

Bình thường,Tôn Đăng cũng như Vương Hạo,rất ít khi xuất hiện trên mặt báo hay trước công chúng.Đa phần danh tiếng của họ xuất hiện trong những bữa tiệc cho giới doanh nhân thượng lưu mà truyền ra ngoài.

Hôm nay anh lại công khai xuất hiện tại buổi lễ khánh thành của quan trọng củ đối thủ,không tạo tin tức sốt dẻo mới là chuyện lạ!

Đã vậy,còn đem theo một mỹ nhân nhan sắc khuynh quốc khuynh thành bên cạnh mình,tại buổi tiệc quan trọng này,thì thật không đơn giản,gây bút tạo nên một khung cảnh xa hoa,tráng vàng nhức mắt.

Đêm hôm nay,một vùng trời Nam Phi rực rỡ hoàng kim,toả hào quang xa xỉ,chói lóa,soi rõ thực trạng phân cấp xã hội con người,một bên là đỉnh cao danh vọng,đỉnh cao của cuộc sống thượng lưu xa hoa,đẳng cấp,một bên là sự đầy đoạ,cơ cực,tối tăm của một Nam Phi mất cân bằng xã hội trầm trọng.

Vương Hạo liếc nhìn người con gái bên cạnh.

Bình thường quả thật Hạ Đồng đã tương đối chín chu,là mẫu phụ nữ rất tôn trọng ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Cô luôn xinh đẹp nổi trội hơn kẻ khác.Tuy nhiên,đêm hôm nay là ngoại lệ.Hạ Đồng đẹp đến thoát tục,rút hồn bất cứ ai nhìn vào đôi mắt đẹp long lanh kia.

Vương Hạo cũng không ngờ váy áo anh chuẩn bị đại cho cô lại có thể phối hợp ăn ý đến vậy.Có một chút thần thờ xuyên qua mắt anh,nhưng nhanh chóng bị sự băng hàn che lấp mất.Anh kéo cong cánh môi,mĩa mai thay!

Thực sự giống đến khó chịu!

Hạ Đồng quả nhiên từ lúc lên xe đến giờ không thèm mở miệng nói một chữ, thân thể cũng nhích ra xa, gần như dựa sát cửa xe.

Cô mơ màng nhìn ra khung cảnh bên ngoài, đến liếc mắt nhìn anh cũng không thèm.

Cô không đơn thuần xem hành động của anh lúc này là ngẫu nhiên, quả thật lừa cô tưởng anh là Lục Đông Hoa, lừa cô chút nữa thôi đau lòng rơi nước mắt, lừa cô mập mảy mòi tham quyền mém gọi tên người đàn ông trong tim.

Có nhiều tình yêu, không phải nói kết thúc là sẽ kết thúc, nói thời gian dài xóa đi là sẽ xóa đi, nói người thương cũ kỹ không còn bên cạnh thì hình ảnh trong tim sẽ tan mất.

Thanh xuân của cô là cống hiến cho Lục Đông Hoa, có chết cô nghĩ bản thân cũng sẽ không cam lòng, nhưng thực tế nghiệt ngã, anh đã sớm rời xa cuộc sống có cô trong đó.

Hạ Đồng và Lục Đông Hoa cùng những người xuất hiện sau này, họ không ngờ có lúc chính họ sẽ lao ra đấu đá nhau, một tay nhấn chìm đối phương xuống đáy vực sâu thăm thẳm.

Vương Hạo uy nghi dẫm đôi giày da bóng đất tiền lên thảm đỏ đi thẳng vào sảnh lớn.

Sau anh một bước là Hạ Đồng và Helen đi song song nhau.

Nam Hàn cùng vệ sĩ nhất nhất duy trì khí thế lấn át khung cảnh xung quanh.

Khí thế anh bức người, làm mọi cô gái xung quanh phải trầm trồ cảm thán.

Tôn Đăng bê ly rượu vang, một bước tiến lên chắn ngang đường đi. "Vương tổng, mời!"

"Tôi nghĩ chúng ta chưa thân tới mức kính rượu nhau". Vương Hạo đánh ánh mắt, lãnh đạm lên tiếng.

"Quả thật ăn nói không kiêng dè ai!". Tôn Đăng nhếch khoé môi mỏng, sát khí toả ra bao trùm hai người đàn ông, đe dọa không khí xung quanh.

"Đã vậy cũng xin nói anh đang đứng sai chỗ". Vương Hạo cho tay vào túi quần, ánh mắt ngạo nghễ.

"Ồ... Vậy sao! Lỡ đứng mất rồi, đứng thêm tí nữa có sao". Tôn Đăng không nhường nhịn, khẩu khí khiêu khích.

"Có cần tôi cho người dọn đường?". Đầu mày Vương Hạo xoắn lại hình chữ "xuyên".

"Chưa gì đã đuổi khách sao?"

"Tùy anh suy nghĩ."

"Khẩu khí quả nhiên không tệ hơn trước, chỉ có ngày càng tiến bộ!". Tôn Đăng tùy tiện cho tay vào túi quần, ngửa cổ uống hết ly rượu vang.

Hai người lại tiếp tục trừng mắt nhìn nhau, vệ sĩ hai bên đã xếp hàng sau lưng chủ nhân của mình.

Sát khí toả ra thực sự không nhẹ đi!

Hạ Đồng thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh, không phải là sẽ đá kích nhau chứ!

Quan khách đều tự động im lặng, dè dặt quan sát sự kiện bên này, tới thở nhẹ cũng không dám.

"Thời nào những người đàn ông!". Một quý ông trung niên ăn mặc lịch lãm bước ra từ đám đông. "Dù sao đây cũng là một buổi tiệc, không thể để các quý cô xinh đẹp phải chờ đợi màn hội thoại nhàm chán này đúng không?".

Ông ta ngoác phục vụ đem ba ly rượu vang lạnh đến. "Tôi kính hai cậu, xem như nể mặt lão già này!".

Vương Hạo cùng Tôn Đăng cầm ly rượu, trong lúc ánh mắt giao nhau, cơ hồ có thể giương cung bạt kiếm giết chết người trước mắt trong một khắc.

"Ngài Hades đã lên tiếng, tôi cũng không dám thất lễ!". Tôn Đăng ngoài miệng cười, trong lòng thì không.

"Kính rượu!". Vương Hạo nhếch môi lấy lệ, ánh mắt thâm thúy nhìn người đàn ông trung niên khí thế diễm đạm trước mắt.

Một là che dấu quá giỏi, hai là khảo nghiệm thực tế quá nhiều sớm đã chai mòn tới cả thể xác.

Không gian phòng tiệc khép kín mất đi ánh sáng, xung quanh đột ngột tối om như hũ nút.

Tiếng đàn violon vang lên từng hồi da diết kích thích thính giác con người.

Từ bệ cao nhất của tám trụ lớn bọc quanh khán phòng, chạm khắc họa tiết la mã cổ đại, toả ra khói xanh lan rộng, bọc lấy trần nhà màu đen.

Cả một bầu trời đầy sao hiện lên vô cùng mỹ lệ, từng hồi sao băng bay lượn, nhạc cũng từ đó nâng cao tiết tấu, dồn dập xoáy sâu vào lòng quan khách, đem cảnh quan hùng vĩ bên trên hoà vào làm một với cảm xúc ngỡ ngàng dâng trào trong khí quán.

Ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên, không ngừng cảm thán, không ngừng xuýt xoa.

Vương Hạo quay sang nhìn Hạ Đồng.

Ánh mắt cô long lanh như những vì sao trên bầu trời đêm nhân tạo kia, đôi môi đỏ mấp máy vẽ nên một đường cong duyên dáng. "Thật tuyệt!"

Anh băng lãnh nhìn ngắm từng khía cạnh trên khuôn mặt cô.

Quả thật là rất giống!

Ánh mắt anh loé lên tia thù hận, rồi nhanh chóng tan đi mất. Nhưng không thoát khỏi bị Tôn Đằng bắt gặp.

Anh ta ngồi bắt chéo chân, tay gác thoải mái lên lưng ghế của Dương Khả Ái, tay kia nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Không khỏi thấy thích thú quan sát người phụ nữ bên cạnh Vương Hạo.

Ngay lúc ấy, Hạ Đồng bất chợt quay sang bên này, con ngươi đen lay láy xoáy chặt ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông.

Có một khoảnh khắc để sau này nhớ lại, Tôn Đằng đã cho rằng, chính là lúc này, chung quy hại anh nhưng nhớ, thay đổi vì một người!

Tôn Đằng thần thờ, vô tình đắm chìm trong đôi mắt mơ màng ấy, thời gian như ngưng đọng lại, tiếng nói của Dương Khả Ái cũng hoà tan vào hư không.

Tiếng nhạc kết thúc, đèn trong khán phòng vụt sáng, tràng pháo tay từ quan khách vang lên, tiếng máy ảnh nháy liên tục từ cánh nhà báo phát ra rầm rộ, kéo Tôn Đằng quay về thực tại, cả Hạ Đồng cũng quay sang nơi khác mất.

Anh thu lại cảm xúc, băng hàn lại bao quanh cơ thể cường lĩnh, nhưng hình ảnh ấy căn bản đã đâm chồi nhỏ xíu trong lòng anh, ngay cả bản thân cũng chưa kịp cảm nhận ra, anh là đã lưu tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Người phụ nữ nguy hiểm

"Những năm qua, Hoàng Kim đã nỗ lực không ngừng để có thể đứng vững trên thương trường ngày hôm nay, tạo dấu ấn đặc quyền trong công cuộc kinh doanh đá quý..."

Một nam, một nữ MC duyên dáng mở đầu cho buổi khánh thành ngày hôm nay, dường như chỉ đang chia sẻ với khách mời về lịch sử lớn mạnh và bước chân thành tựu vững chắc Hoàng Kim đạt được trên con đường công nghiệp lấp lánh này, nhưng thực chất, hàm ý bên trong thật không đơn giản.

Đây là một lời khẳng định, mang theo hàm ý cảnh cáo ngầm cho bất cứ kẻ nào đang lăm le muốn dòm ngó, tranh giành thị trường Nam Phi mà Hoàng Kim, cũng như Vương gia đang nhắm tới.

Vương Hạo bắt chéo chân dài, ánh mắt thâm thúy lướt nhìn từng khuôn mặt có vài phần nhăn nhúm khó chịu của mấy tay thương nhân già, đã từng có máu mặt trong giới, giờ đây "sống sau đạp lên sống trước", lớp người như Vương Hạo hay Tôn Đằng, dần dần lấn lướt, thay thế vị trí các lão.

Ánh mắt Vương Hạo chạm phải Tôn Đằng.

Tôn Đằng nhếch môi cười khinh khinh, ngón tay thon thả làm động tác vuốt ve nữ nhân ngồi kế Vương Hạo, đôi mắt sâu dài kéo một đường cong thích thú, nhìn thẳng vào Vương Hạo giờ ngón cái.

Vương Hạo nhìn sang Hạ Đồng. Tâm thái cô có phần thờ thẩn, không tập trung, ngón tay nhỏ trắng trẻo cứ xoay xoay lộn tóc bên vai, thập phần đáng yêu, trong trẻo.

Ánh mắt Vương Hạo dịu dàng đi vài phần, nhưng bản thân anh cũng không nhận ra điều đó, tay anh bá đạo gác ngang qua vai cô, ôm nữ nhân vào lòng.

Hạ Đồng giật mình, cô đẩy anh ra nhưng người đàn ông khur khur túm lấy vai cô chặt cứng.

"Nè anh điên cái gì ở đây, người ta hiểu lầm bây giờ, buông ra!"

"Không ai dám nói tôi nửa lời,em ngồi yên thì người ta sẽ không để ý".

"Phát bệnh gì chứ,tôi không thích!"

"Không thích tôi vẫn ôm em,tôi thích là được".

Cái dạng bá đạo gì đây!

Vì giấy giả,mà ngực áo Hạ Đồng vốn không dây,giờ đây càng mở rộng đến mê người.

Vương Hạo cao hơn cô,nhìn xuống một cái thấy hết cảnh xuân mon môn.

Yết hầu anh trượt lên xuống,lại nữa,cứ đối với cô là anh lại có cái phản ứng mạnh mẽ,mãnh liệt này!

Ánh mắt anh có phần tối lại,hơi thở cũng trầm đục hơn.Anh nhắm mắt,cầm tựa lên đỉnh đầu cô,ngửi lấy mùi xạ hương quyến rũ mà tối hôm nay cô xịt.

Hầy...không nhìn mà ngửi thì cũng chẳng có tác dụng đập lừa khá hơn,xác định đây là người phụ nữ rất nguy hiểm nếu đem ra chiêu dụ đàn ông đây!

Những người đàn ông đầy tham vọng như Tôn Đằng hay Vương Hạo,quyền lực và tiền tài chưa bao giờ là đủ.

Họ tài trí,dũng lược và thừa ngạo mạn để lật đổ mọi đối thủ đối đầu với mình.

Không một ai muốn dây vào,mà cũng không một ai là không dè chừng hoặc muôn phần bày mưu tính kế sau lưng những người như bọn họ.

Thương trường là chiến trường quả không sai!

Có ai trong giới kinh doanh kim cương mà không biết đến Vương Hạo-đứa con trai độc nhất của ông hoàng kim cương một thời tung hoành ngang dọc,nay "con nối ngôi cha" lên cầm quyền,càng khiến người thì nể phục kẻ thì căm phẫn.

Vương Hạo thừa hưởng sự anh tuấn,quyết đoán,tài thao lược kinh doanh của Vương Tuấn Kiệt,nhưng anh lại có sự tàn khốc,băng lãnh,vô tình mà ba mình không có được.

Vương Hạo lên cầm quyền không nể mặt ai,ra sức can quét thao túng mọi thứ,từ Bạch đạo lẫn Hắc đạo.

Anh chen ép hết tất cả những bang hội không đem lại lợi ích cho Hắc Long,một tay phá huỷ bất cứ tập đoàn nào cạnh tranh lợi ích không công bằng với Hoàng Kim,khuếch trương thế lực Vương gia ngày một lớn mạnh và hung thịnh.

Chính vì thế,số người muốn lấy mạng Vương Hạo anh, không thể dùng máy tính mà thống kê được.Nếu không chỉ tính riêng Bạch đạo,mà còn rất nhiều kẻ đứng trong bóng tối,chương tai gai mắt với người đàn ông một tay thao túng cả vùng trời Thành phố S này,chỉ mong anh hờ ra chút sơ xuất sẽ đuổi cùng giết tận,quyết không tha!

Vương Hạo để có chỗ đứng như ngày hôm nay,bảo toàn mạng sống của mình và Vương gia,tay anh sớm đã nhuộm bẩn không cách nào rửa trôi được.

Nên cái gọi là tình yêu thuần khiết,con mẹ nó anh đây không tin!

Bản thân anh cũng không có cái gọi là lòng người,anh không thể tha thứ cho kẻ gây tội với anh,chi có đến khi kẻ đó chết dưới tay anh thì thâm,bản thân anh mới thoải mái.

Tình cảm nảy sinh trong quá trình tiếp xúc với Hạ Đồng sớm đã bị anh bóp nát,ngăn chặn,những cử chỉ nhất thời đó,anh chỉ xem cô là vật thể thân,đem cô giải toả những thiếu thốn trong lòng,có cũng được,không có cũng chẳng sao!

Vương Hạo một lòng vì muốn phục thù cho người mẹ quá cố,anh đã nhẫn nhịn,lên kế hoạch trong suốt từng ấy thời gian,chỉ chờ chờ Hạ Đồng bước một chân vào,Vương Hạo liền sẽ cuốn cô chết trong vũng bùn không lối thoát này.

Nợ máu thì phải trả bằng máu!

Hạ Đồng bất chợt quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh,sự tàn khốc,băng lãnh tràn ngập trong đôi mắt anh.

Cô chợt thấy sợ hãi,nặng dù tiếp xúc chưa lâu,nhưng chưa bao giờ người đàn ông này nhìn cô như vậy,cứ như thú dữ chờ chờ cắn chết con mồi trước mắt,xé tan cắn nát đến tận xương tủy.

Vương Hạo nhanh chóng khôi phục lại tâm tình.

Trong một phút anh đã nhìn thấy hình ảnh người phụ nữ đó chồng lên thân ảnh Hạ Đồng.

Sự giận dữ cứ như vậy lan toả ra không kịp dè nén,khiến anh chỉ muốn đè cô ra,xem thử xem rốt cuộc nữ nhân này có như người phụ nữ độc ác kia hay

không,có còn trái tim hay không?

Hạ Đồng đẩy người đàn ông ra,thân hình nhỏ bé nghiêng hẳn sang bên kia,môi mím chặt.

Khu mỏ Red mà tập đoàn Hoàng Kim vừa đầu thầu thành công,đã đem đến những lợi ích khổng lồ,trong đó,đội ngũ khai thác mỏ đã phát hiện ra một khối kim cương đỏ,loại kim cương quý hiếm và huyền bí nhất trên thế giới.

Khối đá này đã được áp ủ và chăm sóc rất kỹ lưỡng,cho đến hôm nay trải qua giai đoạn cắt mài tinh tế,gọt dũa kỳ công tạo ra một viên kim cương đỏ nặng 5 cara,toả ánh sáng đỏ thắm kỳ ảo,huyền hoặc cuốn chặt tâm khảm người xem.

Quan khách bên dưới dường như lặng đi trong khoảnh khắc.

Đối với một người bình thường mà nói,viên đá này có thể chỉ là một vật trang trí có giá trị tầm cỡ và chỉ dừng lại ở những chỉ số tiền tệ đề trên chiếc hộp chứa nó,nhưng đối với đại bộ phận thương nhân lão luyện và giới điều mộ mà nói,viên kim cương này là một bước ngoặt,một sự kiện lịch sử,một vật vô giá,đem lại cho người sở hữu tiền tài,danh vọng và một vị trí vững chắc không sao lay chuyển được trong thế giới lập lánh này.

Tuy nhiên,những thứ hào nhoáng và đẹp đẽ nhất,luôn là những thứ đem đến những mặt trái xấu xa,tàn khốc nhất.

Không phải con người chọn kim cương,mà chính kim cương chọn con người!

Thứ quý giá này nằm trong tay Vương Hạo,không khác gì bùa hộ mệnh đem đến cho anh quyền lực và những lợi ích không tưởng.

Nhưng sẽ khiến cho con đường anh đi xuất hiện thêm nhiều kẻ thù,thêm nhiều chông gai,chết chóc.

"Tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Kim chúng tôi,sẽ là người đầu tiên mở chiếc hộp Pandora này,đem ánh sáng đỏ này, chiếu sáng đêm nay!"

Vương Hạo đứng dậy,thân hình cao lớn trong bộ vest cao cấp bước lên sân khấu,trong tiếng vỗ tay tán dương và ánh đèn sân khấu chói lóa.

"Viên kim cương đỏ "Đại Hoàn Mỹ" là đại phúc mà Hoàng Kim may mắn sở hữu,nên tập đoàn chúng tôi quyết định,đưa nó vào một bộ sưu tập bảo vật cùng với viên kim cương "Thân Bất Do Kỳ",đặt cái tên chung là "Nhất Nhất!"

Vương Hạo đã đứng hiên ngang trên sân khấu,khí thế uy nghi bức người,anh tuần phi phạm quá mức cho phép,khuôn mặt như đúc ra từ khuôn, khiến mọi nữ nhân nhìn thấy anh chỉ muốn quỳ gối xưng tên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Mục đích quay lại của Hades

"Nếu cô nghĩ có thể đứng bên cạnh Vương tổng thì đừng mơ tưởng nữa!".Cô gái thân y phục đỏ gọi cảm đốt mắt,mái tóc vàng óng ả chảy dọc theo eo,nét xanh thẫm như đại dương sẫm màu huyền bí,đứng rủa tay kẻ bên Hạ Đồng.

"Cô Helen chỉ cần làm tốt trách nhiệm của mình, không cần phải quản chuyện đó".Hạ Đồng dùng tiếng anh lưu loát đáp trả.

Từ ngày đầu khi khởi hành tới Nam Phi,Helen và cô chạm mặt đêm trên đầu ngón tay,nhưng cô biết,Helen này đối với cô một chút thiện cảm,cô không có.

"Ồ,vậy cô thật là tình nhân cao cấp của Vương tổng?".Helen tựa vào bồn rửa,khoanh tay nhìn Hạ Đồng đầy khiêu khích cùng xem thường.

"Cô Helen có muốn không,tôi nhường vị trí này cho?".Hạ Đồng cao ngang ngửa Helen,mắt đen lay lắt bám chặt vào khuôn mặt son phấn kia,khéo léo mĩa mai.

"Cô..."

"Tôi bận rồi,không hầu chuyện cô nữa,bye!".Hạ Đồng hất tóc đi ra khỏi nhà vệ sinh,bỏ lại Helen mặt đỏ ửng tai,tức giận dậm chân.

Hành lang từ nhà vệ sinh đến khán phòng rất vắng vẻ,không một bóng người qua lại,ngay góc này còn rất hạn chế camera.

Bức tường cao lớn màu đỏ máu, chạm khắc từng đoá hoa hồng bung nở đầy mị hoặc,thảm sàn sẫm màu huyền bí như muốn nuốt chửng cả thân thể người dẫm lên chúng

Cách bốn,năm bước chân trên tường dọc hành lang lại treo một bức tranh cổ phong cách Châu Âu,bày trí đầy sinh động,hợp phong cảnh không gây rối mắt,thể hiện đẳng cấp xa hoa,cùng địa vị xã hội của chủ nhân nơi thiên đường trần thế này.

Hạ Đồng vừa đi vừa cảm thán,nhưng nơi này thật yên tĩnh lạnh sống lưng,cô đưa chân đi thật nhanh về phía trước.

Khi chuẩn bị rẽ sang bên trái để đi ra khán phòng,một người núp trong hành lang đối diện ngã rẽ nhào ra.

Um!

Hạ Đồng bị một bàn tay to lớn thô kệch tóm chặt,lôi ngược ra sau,cô hoảng hốt ra sức giãy giụa điên cuồng,cố gắng hét lên nhưng cơ bản không thể,không gian trước mắt cô đột nhiên quay cuồng,mờ ảo,đầu óc hơi choáng,chỉ chừng vài phút sau thì ngất đi mất.

"Hades,lần quay lại này của ông,có phải quá sớm hay không?".Thanh âm trầm ồm,vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Hades xoay lưng từ ban công đi vào trong phòng khách sạn,tuổi tác không những không khiến ông ta yếu ớt già nua,mà chỉ càng điểm xuyết thêm sự ma mãnh,thâm sâu trong đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo của lão.

"Không quá sớm,thật ra là đúng thời điểm!".Hades nhếch môi lên,đốt một điếu thuốc,khẽ hút một hơi,nhả từng vòng khói xoay vần trong không khí.

Vương Hạo đưa tay nhận điếu thuốc từ lão,anh cũng châm lên thêm một đốm lửa nhỏ,khói tản mát bao bọc quanh vị trí hai người đàn ông an toạ,về nên khung cảnh huyền bí,u sầu."Giải thích cho tôi,đúng thời điểm là thế nào?".

"Tôi không tin rằng cậu không rõ mục đích của tôi,hay không tiện vạch trần tôi?".Hades dò xét người đàn ông trước mặt,hắn chỉ mới lãnh thân ba năm,lần này trở lại thấy rất nhiều thứ,thực,đã thay đổi,kể cả con người này,đôi mắt đen kìa thăm thẳm khó lường hơn khoảng thời gian trước,khiến có một khác,chính lão cũng không nắm bắt được anh là đang muốn tính kế gì,hay lão đã bỏ lỡ điều gì chẳng.

Vương Hạo ngã lưng ra ghế da,chân trái bắt chéo lên chân phải,tay phải cầm ly rượu vang khế hóp,tay trái mân mê điếu thuốc,bày ra điệu bộ thoải mái hầu chuyện.

Hades trầm ngâm,lão ngã người về phía trước,dúi điếu thuốc đã cháy phân nửa vào gạt tàn,hai tay chấp lại,ánh mắt xoáy chặt vào khoảng không trước mặt.

Khoảng thời gian trước,Hades được coi là trùm trong các đầu mối cung cấp kim cương thô lớn nhất Nam Phi,thương nhân nào cũng đã nghe qua danh tiếng ông ta,Vương Hạo là một thương nhân cũng không ngoại lệ,đã từng ký kết với ông ta một hợp đồng mua bán kim cương dài hạn.

Ông ta quả thật đã hốt bạc rất nhiều từ những tài nguyên thiên nhiên quý giá này,nắm trong lòng bàn tay nhiều mỏ kim cương có giá trị khổng lồ,thể lực lớn mạnh,không chế rất nhiều thương nhân và lao động chân tay tại Nam Phi.

Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó.

Để leo lên đỉnh cao danh vọng này,Hades cũng đã dẫm dưới chân rất nhiều kẻ khác,đắc tội với không ít người và sai lầm do lòng tham không đáy của lão đã để lại hậu quả trầm trọng,cách đây ba năm về trước.

Trong một đêm tương chừng như yên bình,tĩnh lặng,Hades vừa ký thác một hợp đồng béo bở với một thương nhân Trung Đông,cung cấp cho người này số lượng kim cương thô lớn,tạo mối quan hệ hợp tác hữu nghị,mở đường cho lão tiến sâu hơn vào thị trường Trung Đông đầy tiềm năng.

Nhưng bất hạnh đã ập đến,khiến con đường mà Hades chọn,rẽ sang một ngã khác,đầy bất ngờ!

"Đến lúc nào ông chính miệng nói cho tôi nghe mục đích đó,thì gọi tôi!".Vương Hạo nhìn người đàn ông đối diện,đứng lên bước nhanh ra cửa lớn,kịp thu lại hết nỗi thống khổ,cùng thù hận chất chứa trong con người xám tro đó,anh cũng đã hiểu rõ mục đích trở lại của lão,chi chưa nghĩ ra được con người thâm sâu khó lường đó,sẽ tính kế gì.

Hades dứt mình ra khỏi quá khứ huyền hoặc,ảo não đưa hai tay vuốt mặt,những xúc cảm nhất thời nhanh chóng bị thay thế bởi giá lạnh,lão nhìn theo bóng lưng người đàn ông vừa rời đưa,thù hận lan toả khắp căn phòng.

Tôn Đăng vừa đi ra khỏi cửa lớn khách sạn Night Life, bước đến mở cửa phụ con xe thể thao đắt tiền, giúp Dương Khả Ái ngồi vào trong, thì bất gặp thân ảnh cao lớn, quen thuộc đang tiến về phía tay trái.

"Yo...người anh em,mỹ nữ đi cùng anh đâu?". Tôn Đăng ngao nghểnh đi tới, cho tay vào túi quần, tựa người lên thân xe của Vương Hạo.

Vương Hạo dừng động tác, ngừng đầu nhìn về phía Tôn Đăng. "Không phải chuyện của anh."

"Thế sao? Hay là phúc vụ không tốt, người đẹp bỏ về rồi!". Tôn Đăng cứ một giọng nhạo báng, chọc tức Vương Hạo, nhưng anh chẳng thèm để ý một bước lên xe chạy thẳng.

Tôn Đăng nhếch môi cười nhạt, nhớ lại dáng hình khi nãy của Hạ Đồng, không ngừng cảm thấy thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lần nữa bị bắt cóc

Chiếc xe du lịch cũ kỹ lạng lẽ đỗ trước một công trường.

"Lôi nó xuống!". Chát giọng thô kệch vang lên, gã đàn ông to con, dáng người mập mạp bậm trợn quát lớn với thủ hạ của mình.

Đám người vác Hạ Đồng quăng vào góc tường bẩn thỉu, vấy áo lấm lem bùn đất thảm không tả xiết.

"Đại ca bây giờ lại làm gì nữa?". Tên mặt sẹo tiến lên cũng kính trước mặt gã mập.

"Đợi lệnh tiếp theo!". Gã mập liếc cặp mắt hí về phía Hạ Đồng, thèm khát bản thủ dâng lên trong con ngươi đục ngầu. "Tụi mày canh cho kỹ, ngấm mồm lại, không phải hàng có thể động vào đâu!"

Tên đại ca luyến tiếc quăng lại câu cuối, bước ra ngoài, cánh cửa sắt ken két đóng lại, chút ánh sáng ít ỏi cũng theo đó mà tan mất, không gian xung quanh tối om.

Vương Hạo phóng xe về khách sạn, đoạn đối thoại lúc nãy với Hades lần nữa phác họa trong trí óc anh.

Anh biết chuyến đi tới Nam Phi lần này, chắc chắn sẽ không được bình yên, Hades trở lại không nằm ngoài dự liệu của anh, chỉ không ngờ là ngày này diễn ra sớm đến vậy, lão cáo già đó có thể vực dậy chỉ trong ba năm sao?

E rằng không chỉ đơn giản như thế!

Vương Hạo bước vào phòng khách sạn, anh cởi bừa áo sơ mi quăng lên ghế sofa, chân dài sai bước vào phòng ngủ.

Tiếng nước chảy từ vòi hoa sen vọng khắp căn phòng.

Từng mùi cơ bắp rắn chắc màu đồng quuyền rũ, lấp ló ẩn hiện dưới hơi nước, xà phòng quần chặt lấy cơ thể hoàn mỹ của người đàn ông, đường nhân ngư ẩn ẩn hiện hiện đầy mê hoặc, ánh đèn vàng vọt phủ một mảng lên khuôn mặt cương nghị, phác thảo từng đường nét nam tính, vững chãi mà người đàn ông thành công tuổi ba mươi như anh may mắn sở hữu được.

Vương Hạo mặc áo choàng tắm đứng trước ban công đốt một điếu thuốc.

Đốm lửa đỏ nhỏ xíu cháy rực trong đêm, nửa khuôn mặt anh vui trong bóng tối, nửa còn lại lấp ló dưới ánh trăng, mang theo nhiều tâm sự.

Tay anh chống lên lan can, mái tóc ướt nhỏ nước chảy dọc xương quai xanh xuống vòm ngực rắn chắc, gió quần quít, mê luyến khuôn mặt anh.

Làn khói tản mát trong không khí, vây hãm thân ảnh cô độc của Vương Hạo, vẽ nên một khung cảnh thê lương, trầm mặc nhưng vẫn đầy ma mị, khó cưỡng.

Trong khoảng khắc anh nhớ đến Trần Thy, người con gái đó có nụ cười rất thánh thiện, khiến anh cảm thấy thoải mái vô cùng khi bên cạnh cô.

Vương Hạo từng nghĩ, gặp được cô là một loại may mắn, có được cô là có được thành tựu, nhưng anh đánh mất cô là một thất bại thảm hại của cuộc đời.

anh, khiến anh day dứt, hối hận, chết tâm đến tận giây phút này.

Anh đã nhìn thấy nụ cười của cô trong một người con gái khác.

Phải! Chính nụ cười đó, phong thái đó mê hoặc anh một thời gian, nhưng ông trời dám đùa giỡn với anh lần nữa, người con gái đó chỉ là một quân cờ, anh tự nhủ với lòng như thế, anh cần phải trả thù, cần phải tàn độc, kiên nhẫn đem cô ta nhấn chìm xuống đáy bùn, để trả giá cho những mất mát của anh.

Tôn Đăng ngồi trước màn hình TV, này giờ chơi mấy ván đua xe nhưng chẳng đâu vào đâu.

Lúc này chắc Vương Hạo đang tìm kiếm phụ nữ của mình.

Nhưng sao anh cảm thấy, Hạ Đồng này không thật sự quan trọng đối với Vương Hạo, dù là người phụ nữ đầu tiên bên cạnh anh ta, từng cử chỉ âu yếm, được phép xuất hiện trong sự kiện quan trọng này.

Kẻ đa nghi như Vương Hạo, chưa bao giờ chung chạ lộn xộn với phụ nữ, mà lại cho phép một nhân viên mới đến như Hạ Đồng kia, ở cùng một dãy phòng.

Nhưng ánh mắt như muốn giết người lúc đó của Vương Hạo, hẳn không dùng để nhìn người phụ nữ của mình.

Tôn Đăng anh, cho rằng người phụ nữ này, tuyệt đối không đơn giản.

Nhất là, anh lại có chút hứng thú với cô ta!

Tôn Đăng tắt game đi, đứng dậy lấy áo khoác đi ra ngoài, thân ảnh cao lớn biến mất sau cửa.

Lạc Lôi đứng chờ trước cửa lớn, xe cũng đã chuẩn bị theo lệnh của Tôn Đăng.

"Chủ nhân, chúng ta đi đâu?". Lạc Lôi hơi bất ngờ, chưa bao giờ anh thấy Tôn chủ ra ngoài vào tối khuya, mà không có kế hoạch trước như thế này.

Tôn Đăng lãnh đạm ra hiệu lên xe, lần này anh chỉ đem theo Lạc Lôi cùng vài thủ hạ khác, hoạt động kín đáo.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau, lặng lẽ tiến ra khỏi khuôn viên rộng lớn.

"Đến công trường phía Nam thành phố Cape Town!". Tôn Đăng khẽ tựa đầu ra sau ghế, nhắm chặt mi mắt.

Hạ Đồng đó rất giống Thy Thy của anh.

Nhất là nụ cười, trong một khoảnh khắc, anh bản thân thấy Thy Thy trước mắt anh, nhưng lại một lần nữa là trong vòng tay của Vương Hạo.

Hừ, thật trớ trêu!

Tôn Đăng anh, đã trải qua quá nhiều mất mát, có phải một lần duy nhất này, anh nên từng chút từng chút, giành lại mọi thứ từ tay Vương Hạo, khiến hắn thất bại, nhìn hắn suy sụp, lòng anh sẽ nhẹ nhàng hơn, Thy Thy cũng không oan uổng nữa.

Ánh mắt Tôn Đăng loé lên trong bóng tối, khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh lẽo, toàn bộ về bốn cột ngày thường đều biến mất.

Hạ Đồng mở mắt, đầu cô thật đau như búa bổ, cả người khó khăn chống đỡ ngồi dậy, xương cốt đều nhức mỏi như rời ra từng mảnh.

Hạ Đồng cử động, nhưng phát hiện hai tay của cô bị trói quặt ra sau, hai chân cũng vậy.

Ừm!

Miệng Hạ Đồng bị nhét một cái khăn, hàm trên hàm dưới đều nhức đến tê cứng, không tài nào la lên được.

Hiện tại Hạ Đồng cảm thấy rất sợ hãi, cô không dám cử động nhiều, chỉ điều chỉnh lại nhịp thở, tự trấn an bản thân, cô cố ngồi dậy tựa vào vách tường.

Không khí xung quanh bốc mùi ẩm mốc, khi mắt đã thích nghi được ánh sáng trong phòng, Hạ Đồng thấy mình đang tựa lên một miếng vách gỗ, cửa sổ gần đó đã bị đóng chặt, chỉ dựa vào mấy khe gỗ mục thấy được bên ngoài trời đã tối.

Hạ Đồng cố gắng hít thở đều đặn, tim cô muốn nhảy ra ngoài, cô không biết mình đang bị bắt đi đâu và nơi này là chỗ nào, thật sự không nghĩ được gì khác, chuyện gì đang xảy ra?

Hạ Đồng nhắm mắt lại, hàng mi khẽ run rẩy, nước mắt chảy dọc gò má lấm lem vết bẩn, tóc cô bết mồ hôi dính chặt sống lưng, có cảm giác rất đau đớn.

Nhưng những thứ đó không đáng kể đến lúc này,làm sao để có thể ra khỏi đây và ai bắt cóc cô,với mục đích gì,mới là điều Hạ Đồng gấp gáp muốn làm,muốn biết.

"Ồ,đã tỉnh rồi sao!".Tên đại ca tiến vào,đem giọng điệu thô kệch tiến đến trước mặt Hạ Đồng,bàn tay bản thủ chạm vào gò má cô,sống lưng Hạ Đồng bất giác run rẩy,mồ hôi chảy hai bên thái dương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đòi lại cả vốn lẫn lời

Bàn tay bản thủ chạm vào gò má Hạ Đồng,khiến cô lạnh sống lưng,phản ứng tự nhiên hất mặt sang một bên tránh tay hắn đi.

Tên đại ca có vẻ rất thích thú nhìn cô,ánh mắt hắn lên tia máu hiển lộ dự vọng bản thủ không hề giấu giếm,hắn ngồi xuống sô pha.

"Cung biết không,ông ta giao cung cho tui anh để như thằng người yêu cung,đúng 12 giờ nó không có mặt cứu cung ra,..".Hắn cười nhe hàm răng bám cận vầng dơ bản,đứng lên tiến tới trước mặt cô,ngồi xổm xuống vuốt ve lên vai cô,lần mò xuống cánh tay trắng trẻo,thèm khát cắn véo.

Hạ Đồng cắn chặt cái khăn trong miệng,mắt nhắm chặt,sợ hãi dâng lên trong lòng,nước mắt roi tí tách trên khuôn mặt nhỏ,cô giãy giụa rống lên trong họng,cô không muốn tiếp tục ở đây chút nào nữa,cô muốn trở về!

"...thì tui anh được toàn quyền sử dụng cung!".Nói xong hắn phá lên cười lỗ mãng,thân hình to lớn đi ra ngoài.

Vương Hạo đã đứng yên ngoài ban công tầm hai tiếng.

Tay anh vẫn kẹp một điếu thuốc hút dở,ánh mắt nhìn ra xa,khói vẩn vơ không gian quanh anh,vẽ nên một khung cảnh trầm uất huyền hoặc.

Dưới chân anh là tà tà thuốc,đầu lọc vút vương vãi.

Bây giờ đã là mười một giờ.

Vương Hạo viết rõ âm mưu của Hades,hắn làm sao dễ dàng tha cho anh,muốn như anh sao?

Hừ,đâu có dễ vậy!

Nhưng đem Hạ Đồng đi làm mồi như,liệu có đúng không?

Nếu tầm giờ này,ngoài phòng khách TV chắc chắn sẽ bật volume rất lớn,sẽ nghe được tiếng cô cười,chắc chắn sẽ bắt anh cùng ăn đêm.

Hôm nay thật yên ắng,có chút không quen.

Vương Hạo nhăn đầu mày,vùi điếu thuốc xuống lan can rồi vút xuống đất,anh xoay gót đi vào phòng.

Vương Hạo thả lưng xuống giường,anh vốn không quan tâm,nhân dịp này huỷ hoại cô ta luôn cũng được,tra được thù,đỡ vương tay.

Nhưng sao anh thấy không cam lòng,như vậy có giải thoát cho cô ta,cùng tội ác năm xưa quá sớm không?

Nếu vậy mẹ anh chết quá vô ích rồi!

Vương Hạo vội bật dậy,mặc đồ thể thao đơn giản đi ra ngoài.

"Tôn chủ,ngài Hades đã phân phó tốt,việc gì ngài phải nhúng tay vào?".Lạc Lôi khó hiểu, gương mặt tuấn lãng đánh lại.

Tôn chủ này lần đầu hoạt động khiến anh khó có thể nắm bắt tới vậy.

Chuyện như Vương Ca đã có Hades an bài,Tôn chủ nhúng tay vào có phải sẽ rắc rối hơn không chứ!

"Tập trung lái xe!".Tôn Đằng ngồi ghé sau,mắt khép hờ nghỉ ngơi.

Đúng như Lạc Lôi thắc mắc, anh làm sao vậy chứ?

Âm mưu này, vốn dĩ anh không cần hành động trực tiếp, ngồi sau hưởng lợi là được, chờ tên Vương Hạo kia tiến vào bẫy là tốt.

Nhưng đến tận mười một giờ rồi hắn vẫn chưa có động tĩnh, hắn không cần tình nhân của hắn sao.

Hạ Đồng này khiến anh rất khó hiểu, anh muốn đi xem thử, cô ta sẽ thoát ra đó như thế nào, nếu... tên Vương Hạo kia không đến!

Xe của Tôn Đăng đậu cách công trường một khoảng không xa, đủ để quan sát bên trong, nhưng là góc khuất nên không thấy được Hạ Đồng, chỉ thấy vài tên thủ hạ canh gác.

"Tôn chủ, không hành động sao?". Lạc Lôi quay ra nhìn Tôn Đăng, người đàn ông lúc này nhìn ra ngoài, ánh mắt có chút đắm chiêu, có vẻ không nghe anh hỏi gì cả.

Lạc Lôi lắc đầu quay đi.

"Đuổi theo nó, đuổi theo!!"

Bỗng có tiếng quát lớn, mấy người đàn ông cầm theo gậy gộc chạy ầm ầm, đuổi theo một thân ảnh nhỏ bé.

Tôn Đăng vội bật ngồi dậy, nhuróng người ra cửa sổ xe.

Hạ Đồng hoảng hốt chạy trốn chết, hai tay nâng tà váy, chân trần trắng trẻo dẫm phải gạch đá, miếng chai mà rách da rướm máu, cô vẫn cố nén đau, cắn răng chịu đựng.

Tóc con bết vào mặt, mồ hôi nhễ nhại, dưới ánh trăng mờ ảo, như thiên thần gãy cánh vương bụi trần nhơ nhớp.

Tôn Đăng vẫn ở yên trong xe dõi theo cô, môi rướn nụ cười nhẹ.

Rất có ý chí sinh tồn, dám cả gan chạy trốn như thế, thật không muốn sống hay thấy mình sống quá đủ rồi!

Nhưng sức lực Hạ Đồng không bì lại mấy tên đàn ông, không lâu đã bị lôi lại.

Tên đại ca nắm tóc cô kéo lên, cô đau tới chết đi sống lại, tay nhỏ bấu vào tay hắn, cắn chặt răng không rên la.

"Mẹ nó, mày dám trốn! Mày coi thường bọn tao quá!". Hắn chửi đồng rồi vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt Hạ Đồng.

Cái tát mạnh tới nỗi, đầu cô ngã hẳn qua một bên, mặt nóng rần như bị tạt axit, đau đớn muốn nổ đom đóm.

Hắn còn muốn đánh thêm nữa, nhưng may sao có một tên đàn em tiến lên nói gì đó, hắn lại thôi.

"Mẹ kiếp, mày mà dám trốn nữa tao sẽ chặt chân mày, để mà xem sắp mười hai giờ rồi, tao sẽ chơi mày cho tới chết!"

Hắn lôi cô vào trong trói chặt hơn lúc nãy, canh gác nghiêm ngặt hơn.

Mà Hạ Đồng lúc này không còn sức mà trốn nữa, cô đau muốn chết rồi.

Ánh mắt Vương Hạo lạnh sát khí, có người gửi một clip cho anh, địa chỉ ID lạ không thể tìm ra người gửi.

Hạ Đồng bị tên đàn ông đánh tới muốn bất tỉnh, gò má sưng tấy một bên muốn bật máu, cánh tay bên phải máu me đầm đìa, gương mặt lem luốc trắng bệch kinh người.

Vương Hạo nắm lên tay lái, anh điên mất rồi, tại sao đem cô đi làm mồi nhử làm gì chứ!

"Mộ Thanh Trì, chuẩn bị thuộc hạ bao vây công trường phía Nam thành phố Cape Town, trong vòng nửa tiếng phải lập tức có mặt!".

Hades cảm ly rượu vang đứng trước ban công, gương mặt lộ rõ vẻ ma mãnh, hắn lần này trở lại, nhất định phải đòi cả vốn lẫn lời!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vương Hạo, anh thật bỏ mặc tôi sao?

"Ông chủ, đã mười hai giờ đúng, vẫn chưa thấy nó xuất hiện... hay là đưa con đó cho tôi đi!". Tên đại ca cầm điện thoại nói chuyện, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra cảnh hắn đè nữ nhân kia dưới thân mình, sẽ tuyệt như thế nào.

"Hừ... này đừng có chỉ biết bấy nhiêu thứ dơ bẩn như thế, năm phút nữa nó không đến, chơi xong phải khừ ngay!". Hades tức giận, hắn đập bẻ ly rượu.

Vương Hạo, mày được lắm! Rất tốt!

Mày đủ tàn độc để đem phụ nữ bên cạnh mày ra làm con thí tốt sao? Tao sẽ khiến mày phải trả giá, mày không thoát được tao đâu!

"Ha... hahahaha...". Hades cười lớn, hắn ngồi xuống sofa, rót một ly rượu, ánh mắt màu xám thâm trầm nhìn vào khoảng không trước mắt, cảnh vật xung quang yên tĩnh đến rợn ngore.

Vương Hạo không ngừng phóng xe trên đường, tay anh nắm chặt vô lăng, gân xanh gồ lên trông rất đáng sợ.

Mắt anh hằn lên tia máu, đã là mười hai giờ, mà đường đến công trường còn gần 2km.

Chưa bao giờ anh thấy con xe của mình lại chậm chạp tới vậy! Hay là do đường quá dài?

Hạ Đồng ơi là Hạ Đồng, cô quá phiền phức!

Hạ Đồng nặng nề mở mắt, men theo ánh sáng yếu ớt hắt ra, cô thấy mình bị nhốt tại một gian phòng khác.

Vương Hạo, tại sao tới giờ chưa đến?

Anh ta không nhận được tin cô bị bắt cóc sao?

Có khi nào anh ta thật bỏ mặc cô không?

Không đâu, sao có thể, cô cũng đường đường là giám đốc một bộ phận mà, không lý nào anh ta không cứu nhân viên của mình!

Mau mau đến, trễ cũng được, miễn đưa cô ra khỏi đây là được!

Hạ Đồng nằm dưới sàn, miệng bị quần băng keo chặt cứng, tay chân bị trói gấu gọn hơn khi nãy.

Cô không dùng mảnh chai cắt được, càng không thể giãy giụa tìm đường thoát thân.

Dần dần ý chí bị hoàn cảnh mài mòn, Hạ Đồng chìm vào tuyệt vọng.

Cuộc đời cô trải qua quá nhiều chuyện, lúc ba cô chết, dự lễ tang cô cũng khóc lóc đau thương, nhưng vẫn gắng gượng đứng lên, vì còn mẹ.

Tới lúc tiếp nhận tin mẹ phải sống thực vật, cô không còn âm ỉ la hét, chỉ lặng lẽ ngồi gục mặt mà rầm rức rơi nước mắt, nhưng cô biết trên đời này cô chưa thật sự mất tất cả, đời đã xô đẩy cô như vậy, cô càng phải ngoi đầu lên kiên cường đối chọi.

Đến thời khắc này, cô mới nếm được cảm giác, mọi thứ vô vọng đến lạ, phải nằm đây thoi thóp chờ người ta huỷ đi cuộc đời mình.

Hạ Đồng nhắm mắt lại, khoé môi vẽ lên một nụ cười, có sao, đời này mất đi cái trong sáng duy nhất của người con gái cô cũng không tiếc rẻ, chỉ mong giữ được mạng, chuyện của ba cô chưa tìm ra đáp án, chuyện của mẹ cô cũng chưa an bài xong.

Không sao! Phải tiếp tục sống, không thể chết ở nơi đất khách quê người được!

Kết... kết!

Cửa bị mở ra, có kẻ tiến vào lôi cô ra ngoài, cô nhìn thấy đây là một công trường bỏ hoang, lúc này quay đầu chạy không kịp quan sát.

Hạ Đồng bị vứt trước chân tên đại ca.

Hắn tiến tới, nâng khuôn mặt cô lên. "Biết số phận của mày rồi chứ! Thằng đấy đã không tới, mày thật đáng thương!".

Hắn cười trong cổ họng. "Hà... hà... để anh giúp cung sung sướng đêm nay, rồi cũng sẽ chết, ném mùi sung sướng ra đi cũng không hối hận!".

Hạ Đồng rống lên trong cổ họng, thân hình nằm dưới đất bắt đầu giãy giụa tợn.

"Cởi trói cho nó, ở đây đông người nó có muốn chạy cũng không thoát!"

Hạ Đồng vừa được cởi trói, cô đã đẩy một tên thủ hạ, điên cuồng chạy ra ngoài.

Bọn chúng sẽ khừ cô sao!

Còn gì nhục nhã hơn điều này, cô không cam tâm!

"Mẹ nó con này lý thật!". Tên đại ca tự động đuổi theo, chân cô đang bị thương chạy không nhanh được, gương mặt đầm đìa nước mắt, cánh tay phải lúc nãy phá cửa chạy trốn, móc trúng cây đinh mà rách toạc một đường, giờ đây nhức đau đớn.

Hắn nhanh chóng túm được cô, đẩy ngã cô ra đất, đè ngồi lên người cô.

"Buông ra!!". Hạ Đồng hét lên, cô đập đá hai chân, tay không ngừng cào cấu đẩy tên đại ca ra.

Vì vận động mạnh mà vết thương trên tay phải khô được đôi chút, lại rách khiến máu chảy dữ dội, trông rất kinh người.

"Con mẹ nó, sao mày lại lý tới vậy chứ!". Tên đại ca dùng sức đè cô ra, gương mặt hung tợn. "Tao hôm nay không dạy dỗ mày đảng hoàng, không bắt mày quỳ dưới chân tao van lạy, tao không dung thân chốn giang hồ nữa!".

"Mẹ kiếp! Mày biến đi, bản thiêu, đề tiện!". Hạ Đồng chống đối kịch động, phi nhỏ vào mặt hắn.

Tên đại ca nổi điên lên xé vấy cô ra, khiến một mảng da thịt ngay đùi lộ ra đầy kích thích.

"Nếu ngoan ngoãn tao sẽ nhẹ nhàng!". Hắn thêm thường sờ soạng cơ thể cô, tay hắn luồn lên tính kéo quần lót Hạ Đồng ra.

Cô lấy hết sức, rướn người lên.

Chát!

Hạ Đồng tát một cái thật kêu vào mặt tên đại ca.

Cô vớ lấy khúc gỗ gần đó, đập mạnh vào đầu tên đại ca lúc hắn chưa tiếp nhận được cái tát của cô.

Aaaaa...!

Hắn ngã ra sau, đầu một mảng máu lớn, nhãn nhò nằm dưới đất.

Hạ Đồng kim chế đau đớn đứng dậy, đầu cô choáng váng, té lên té xuống.

Thủ hạ nhào tới bao vây, cô đứng giữa, tay vẫn cầm chặt khúc gỗ, ánh mắt hoảng sợ, môi tái nhợt bật máu run rẩy, nước mắt không đủ sức rơi ra nữa.

Có phải hôm nay cô sẽ chết chắc không?

Vương Hạo anh thật bỏ mặc tôi sao?

Tên đại ca không vì một gậy của cô mà bất tỉnh.

Hắn ôm đầu máu vật vờ đứng dậy, hắn gào lên hung dữ, gương mặt loang lổ máu me lao về phía cô, tay cũng cầm một khúc gỗ, nhắm về phía cô vung lên.

Hạ Đồng hét hoảng theo quán tính giờ khúc gỗ trong tay lên đỡ khiến nó gãy làm hai, cô bị lực đánh tới quá mạnh, làm động đến vết thương mà rên lên buông khúc gỗ rơi xuống.

Tên đại ca nhằm lúc cô không có phòng bị mà đập ngang qua, trúng chân Hạ Đồng thật mạnh. "Tao cho mày chết con đĩm chết tiệt!!!".

Áaaaaa...!

Hạ Đồng hét lên đau đớn, cô ngã xuống, gương mặt nhỏ nhắn nhò biến dạng, đau tới liệt nửa người.

Hạ Đồng không thể cầm cự được nữa, có phải...ngu rồi sẽ không đau nữa, phải không?

Hạ Đồng từ từ khép mi mắt lại, khung cảnh xung quanh mờ dần, âm thanh cũng dần biến mất...

Vương Hạo...

...anh thật bỏ mặc tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thù này không trả, không làm con người nữa!

Đoàng!

Đoàng đoàng!

Ba phát súng vang lên, kéo theo một toán chừng mấy chục người tiến vào, ai nấy cũng cầm theo vũ khí, mặt mày hung tợn.

"Mày...mày là ai?". Tên đại ca bị khí thế của bọn người này áp đảo, nhưng vẫn ngông cuồng cảm khúc gối chi vào mặt người đàn ông cường lĩnh, lạnh lùng đang tiến lại chỗ hắn.

Anh không phí lời, thẳng chân đá bay cây gậy, tay nhanh nhẹn nắm lấy cổ áo tên đại ca, dấm hai cú thật mạnh vào mặt hắn, chân anh lên gối thúc mạnh vào bụng hắn, cúi chồm một cái vào lưng hắn khiến hắn phải hét lên đau đớn, ngã vật ra đất, cong người lại mà lăn lộn.

"A...tha mạng...tha...!". Hắn rên rỉ bò dậy nắm lấy ống quần anh, nhưng bị anh dùng chân kia dấm đạp lên tay, khiến hắn hét lên đầy thê lương.

Anh nhào tới hung hăng sút vào cơ thể tên đại ca, đôi mắt tròn to uy hiếp, răng cắn chặt, gương mặt đầy tàn khốc, anh dấm đạp hắn cho tới khi hắn mềm nhũn ra, không rên lên nổi nữa.

"Giải quyết gọn vào!". Giọng anh trầm trầm nhưng chứa đầy phẫn nộ, trực tiếp tiến đến bế cơ thể yếu ớt dưới đất lên rồi đi.

Vương Hạo chạy đến công trường, ngang ngược đổ vào chính giữa sân lớn.

Mộ Thanh Trì cùng thủ hạ đã đứng chờ sẵn bên ngoài.

"Người đâu?". Anh bước vội xuống xe, gương mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng vốn nổi sóng này giờ.

"Đã không còn một người nào trong đó thừa Vương Ca!". Mộ Thanh Trì nhún đầu mày cùng anh tiến vào trong.

Công trường ban đêm rất im ắng, tĩnh lặng, ánh trăng mờ ảo bao trùm cả không gian, gió tạt lạnh cả mặt.

Nơi đáng sợ như thế này, có phải đã dọa cô sợ một trận không?

"Trở về lập tức tìm người cho tôi!". Vương Hạo tức giận đá bay một thùng sắt gần đó, mất hẳn tia máu.

Mẹ nó, được lắm! Dám hót tay trên của anh!

Vương Hạo này không tính sổ với hắn, anh không làm con người nữa!

Tôn Đăng ôm Hạ Đồng trong ngực, áo anh vì máu cô mà lấm lem, nhưng anh không có phản ứng nhiều.

Xé bỏ lớp váy áo bẩn quăng đi, Tôn Đăng đặt cô nằm vào bồn tắm.

Gương mặt nhỏ sau khi rửa sạch vết bẩn trở nên tinh khiết vô cùng, nhưng dưới ánh đèn vàng vọt, trông cô tái nhợt yếu ớt, khắp người là vết thương, nhất là cánh tay rách ra trông rất kinh khủng.

Nhìn kỹ thân hình không mảnh vại chìm trong nước, yết hầu anh trượt lên xuống, con người tối dần đi.

Cơ thể cô không hẳn quá gầy, có da có thịt nên chỗ cần lời thì lời, cần lồm thì lồm.

Ngực no tròn vì nước nóng mà hồng hào một mảng, bụng phẳng eo thon, hông to ra mông căng tròn đặc trưng của người chăm tập thể thao.

Hai chân dài khép hờ, nơi tư mật mê người.

Chung quy Tôn Đăng anh, vẫn là đàn ông, đã vậy còn là một người đàn ông rất khỏe mạnh, cường tráng!

Bảo anh chỉ được nhìn, không được chạm thì quả là cực hình hành hạ anh đi!

Gương mặt nhỏ khề nhăn nhó, khiến anh thức tỉnh.

Tôn Đăng cười khỏ lắc đầu, bọc Hạ Đồng trong áo choàng tắm, ôm trong lòng đem ra phòng ngủ.

Khi bác sĩ đã băng bó vết thương ở tay và cố định vết thương ở chân cho Hạ Đồng, Tôn Đăng đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

"Tôn chủ, bên phía Vương Ca đã cho gửi đoạn clip còn lại rồi!". Lạc Lôi ngồi ở sofa đối diện Tôn Đăng.

Tôn Đăng đốt một điếu thuốc, ngả người thoải mái ra sau, hai tay gác lên thành ghế. "Tốt lắm!".

"Tôn chủ, ngài muốn thử phản ứng của Vương Ca?"

Tôn Đăng chậm rãi hít thêm một hơi thuốc, thả vào không khí một mảng khói mỏng quấn quanh cơ thể hoàn mỹ của anh, ánh mắt có phần trầm tư.

"Phải, hẳn nghĩ hẳn không chế được tình hình, nhưng để mà xem, hẳn làm sao xoay chuyển mọi thứ theo ý mình...". Đôi mắt tuấn lãng tối dần đi, khoé môi không còn vương nụ cười. "...giống như năm xưa."

Chạy đi, chạy mau...

Tiếng nói vang vọng và từng bước chân dồn dập chạy loạn, đẩy lùi thân hình bé nhỏ dựa sát góc tường.

Một bàn tay to lớn bắt đầu vươn ra...

Hạ Đồng hét lên, tay chân như bị người ta khống chế, nhất thời không cử động được.

Cứu!

Rồi cảnh vật đáng sợ biến mất, cô thấy mình đang trong lễ tang của cha, cô thấy mọi người khóc, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra...

Có người vẫy tay với cô ở cuối đường, cô vội chạy theo, người nọ dẫn cô vào trước giường bệnh của một người.

Mẹ?

Sao mẹ lại nằm ở đây?

Sao mẹ không nói gì vậy... mẹ?

Cô khóc lớn lên, tay vươn ra muốn tóm lấy thân ảnh đơn độc trên giường kia, nhưng cô thấy mình bị đẩy ra xa...

Không!!

Hạ Đồng hét lên, thân ảnh xanh xao nằm co quắp trên giường lớn, mắt nhắm chặt cau mày đầy thương tâm, khuôn môi tái nhợt mấp máy kêu "Cứu... mẹ ơi... hức... cứu với...".

Tiếng kêu oan ức hoà cùng nước mắt ni non, rầm rức liên hồi vang lên trong căn phòng, phối hợp cùng bóng tối bao trùm xung quanh, ánh trắng chiếu ánh sáng lẻ loi cô độc, vừa thê lương, vừa đáng thương đến lạ lùng.

Tôn Đăng đứng trước giường, khuôn mặt anh tuấn chìm vào bóng tối, thanh âm yếu ớt trên giường cầm chặt vào tim anh, len lỏi dần vào huyết mạch đơn độc của trái tim cần cỗi, mềm mại như nước tách bóc lớp băng che đậy tâm hồn anh, để rồi rơi tòm xuống yên vị một góc đặc biệt dưới đáy tim người đàn ông.

Anh thấy được ở cô sự cô đơn quen thuộc của bản thân từ Hạ Đồng.

Có một khoảnh khắc, anh nghĩ, chắc là mình đã tìm ra rồi.

Tìm ra một người con gái, có thể chạm tay vào trái tim Tôn Đăng anh, có thể đứng vào cùng một quãng sáng với anh, không tài nào nhắm lẫn cô với Thy Thy được.

Hạ Đồng, tôi lúc này chưa thích em, chưa thể ra mặt đem em đặt bên cạnh, không thích hợp dung hoà em vào cuộc sống của tôi, nhưng...

...sau này ai biết được chúng ta có lại va vào cuộc đời nhau, như lúc này?

Có thể sao?

Tôn Đăng lùi ra sau, cười lạnh.

Anh đời này, vốn dĩ sẽ không chạm tay vào tình yêu nữa, quá xa vời, quá huyền hoặc!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chỉ muốn thứ quan trọng của Vương Hạo

"Việc tiến hành khai thác mỏ kim cương Red giao cho Helen giám sát, cô phải sắp xếp một đội giỏi nhất, tìm cách liên thông hai mỏ Red-1 và Red-2 sao cho an toàn nhất." Vương Hạo trầm tĩnh bàn bạc công việc, phong thái vững chãi, khí thế uy nghiêm phảng phất qua đôi mắt đen sâu thẳm, phút chốc khiến Helen mất hồn.

Cô đã phải lòng người đàn ông này, nhưng chưa bao giờ thực sự được đứng một chỗ ngang hàng với anh, như Hạ Đồng kia!

Cô ta chỉ mới xuất hiện, hà cớ gì chứ!

Nhưng đã hai hôm kể từ buổi khánh thành, không còn thấy cô ta nữa, có lần Helen còn cố ý tới phòng khách sạn của Vương Hạo thăm dò, người dọn phòng bảo cũng không thấy cô gái ở cùng Vương tổng đã hai ngày nay.

À chắc bị Vương Hạo đá đi rồi!

Rầm!!

"Hừm...Helen, cô không tập trung!". Vương Hạo đập mạnh tập tài liệu xuống bàn, đầu mày xoắn chặt mắt kiên nhẫn.

"Vương...Vương tổng, xin lỗi anh!". Helen run sợ, chưa bao giờ cô thấy anh nổi giận như thế này.

"Ra ngoài! Tiền thưởng cuối năm cắt một nửa!". Vương Hạo quát lớn, tay chỉ thẳng ra cửa, vẻ mặt đầy chán ghét phần nộ.

Helen lập cập chạy ra ngoài, viền mắt đỏ hoe.

Vương Hạo ngã người xuống ghế, mắt nhắm chặt.

Hai ngày nay không nghe chút động thái nào từ phía Hades.

Cũng không điều tra ra được Hạ Đồng đang ở đâu.

Thật sự chết rồi sao?

Tay anh áp lên mặt, mỗi một chiếm đóng nơi đáy mắt, có phải anh khiến Hạ Đồng phải làm mọi như bọn Hades là sai?

Tại sao mọi thứ đối với kế hoạch ban đầu anh vạch ra, lại trở nên rối rắm như thế?

Cảm giác ngay thời khắc này là mất hết hy vọng, cảm thấy bản thân rất đổi vô dụng.

Chỉ có thể ngồi chờ, không thể chủ động làm được bất cứ thứ gì tìm ra Hạ Đồng.

Có phải lúc cô bị bắt cóc, cũng là loại cảm nhận này hay không?

Vương Hạo không biết anh đã làm sai điều gì và ở đâu, mà lòng ngực trái thực rất khó chịu, tâm trạng xấu tệ thảm!

"Tôn Đằng, đáng lẽ cậu không nên nhúng tay vào kế hoạch tôi đã vạch ra!". Hades có chút mất bình tĩnh với người đàn ông trước mặt, loại khí thế mà anh ta toả ra, thật giống tên Vương Hạo không sai chút nào, thật khiến ông ta có chút dè chừng.

"Tôi vốn dĩ không nhúng tay vào."

"Thế sao cậu cướp người đi, còn giết sạch mấy tay giang hồ đó!"

"Người này vốn dĩ ông không cần, đợi qua mười hai giờ là hết hạn, ông rút, tôi nhặt...". Tôn Đằng bắt chéo chân dài, tay phẩy phẩy điều thuốc, bộ suit màu xanh biển đậm anh mặc hôm nay, càng tôn lên vẻ điển trai trời phú. "...còn tụi giang hồ, để chúng sống, so với một cô gái còn nguy hiểm hơn, tôi khừ giúp ông, còn dọn dẹp ngăn nắp, lẽ ra ông nên cảm ơn!"

Hades im lặng, đôi mắt màu khói khẽ dò xét, nghi hoặc nhuộm đầy khuôn mặt ông ta.

Đối tác lần này, ông ta thật sự chưa tin tưởng hoàn toàn.

Tôn chủ của bang Thanh Thiên đối đầu với Vương Ca bang Hắc Long trong giới Hắc đạo.

Tôn Đăng của Tôn thị đối đầu với Vương Hạo của Hoàng Kim trên thương trường đá quý.

Ông ta hợp tác với Tôn Đăng trả thù Vương Hạo, là một sáng kiến không tồi đi, nhưng lão cáo già đâu có tin hẳn Tôn chủ này.

Theo điều tra, lão biết năm xưa Tôn gia cùng Vương gia có thâm tình bền chặt, Tôn Đăng cùng Vương Hạo dĩ nhiên là anh em nối khổ, vì chuyện Hắc đạo năm xưa mà quay mặt làm thù, nhưng nề tình xưa nghĩa cũ, "nước sông không phạm nước giếng" tới tận ngày hôm nay.

Hades chỉ sợ Tôn Đăng lừa lão, như cách Vương Hạo đã khiến lão điêu đứng ba năm trước.

Nghĩ đến đoạn hồi ức ấy, đôi mắt màu xám huyền bí thoáng tia phẫn nộ, hận ý lan tràn, đầu mày lão hơi vặn xoắn lại, khuôn mặt có vẻ khó coi.

Tôn Đăng nhìn Hades, anh biết lão chưa tin anh, anh cũng không cần lão tin, anh chỉ muốn một thứ duy nhất, thứ quan trọng của Vương Hạo!

Mà muốn có được thứ này, phải tiếp cận Hades, ông ta biết rõ thứ kia được cất giấu ở đâu à chỉ có ông ta mới lấy được nó từ tay Vương Hạo.

"Cô Hạ, cô muốn ăn gì cho bữa tối?". Di Tàn, quản gia lâu năm của Tôn gia, được Tôn Đăng coi như dì ruột, bà đã bên cạnh anh từ khi anh còn trong bụng mẹ.

"Dì Tàn, cháu không kén chọn đâu ạ!". Hạ Đồng ngồi trên xe lăn, gương mặt nhợt nhạt nở nụ cười nhẹ. "Dì Tàn cứ gọi cháu là Hạ Đồng được rồi, cháu đáng tuổi con cháu dì mà!"

Di Tàn mỉm cười hiền hậu, mặc dù đứa con gái này mới đến đây có hai ngày thôi, bà có thể cảm nhận được cô bé rất tốt tính.

Nhưng vẻ đẹp này buồn quá, khuôn mặt cô vô cùng nhợt nhạt, trắng bệch rợn người, chỉ có mỗi đôi mắt đen lay láy là có hồn nhất, khiến người khác càng nhìn càng như chìm sâu, té ngã vào hố đen huyền hoặc sâu thăm thẳm không trông thấy đáy.

Di Tàn đẩy Hạ Đồng vào bếp, để cô giúp lật rau.

"Hạ Đồng này, cháu với Tôn Đăng là bạn bè sao?"

"Không ạ! Cháu không biết anh ta, chỉ là không biết sao anh ta lại cứu cháu."

"Chuyện cháu trải qua chắc thật rất đáng sợ!"

Hạ Đồng im lặng, đôi mắt long lanh thoáng chốc trầm buồn, rèm mi dày rũ xuống, thân ảnh phút chốc cô đơn lạnh lẽo khiến Di Tàn có chút đau lòng.

"Dì Tàn xin lỗi! Ta thật không muốn nhiều chuyện đâu..."

"Không sao ạ! Chỉ là cháu không biết phải kể chuyện này từ đâu."

Tôn Đăng đứng bên ngoài phòng bếp, anh thấy và nghe rõ mọi thứ bên trong.

Anh đã nói với Hạ Đồng rằng Vương Hạo không tới, công trường phía Nam thành phố Cape Town đây, là của anh.

Cô hoàn toàn tin anh là thật đi khảo sát địa chất quanh khu vực đó mà phát hiện ra cô, nhưng lý do này có quá gượng đi không?

Cô thực sự tin hay chỉ nghe anh nói dối bên tai này chạy qua tai kia?

Tôn Đăng tiến vào bếp, khuôn mặt tuấn lãng cất giấu đi vẻ suy tính ban nãy, đeo lên mặt nạ tươi cười, tay xách theo một túi lớn trái cây và thực phẩm phục hồi khác nhau đem đặt lên bàn bếp.

"Dì Tàn, dì có nói xấu tôi với Hạ Đồng không đấy?"

"Làm gì có, dì Tàn cùng Hạ Đồng chỉ là nấu vài món chờ cậu về ăn thôi!". Di Tàn cười lớn, khuôn mặt lớn tuổi cười tới xoắn tít lại, mấy hôm nay bà rất vui. "Cậu Tôn hai hôm đều về ăn tối rất sớm, vì ai đấy?"

Hạ Đồng dừng động tác, Tôn Đăng cũng hơi khựng lại.

Di Tàn thấy rõ biểu hiện gượng gạo của cả hai. "Ồ, chắc là dì hỏi chuyện không nên hỏi rồi!".

"Dì nấu đi tôi đói rồi, Hạ Đồng cũng cần ăn sớm."

Tôn Đăng lấy rửa rau trên đũa cô đặt lên bàn, đẩy xe lăn ra ngoài phòng khách.

Trên sofa toàn là túi lớn túi nhỏ chất đống khiến Hạ Đồng nhướng mày thắc mắc.

"Đồ cá nhân của cô,tôi lấy đại."

Tôn Đăng hơi lảng nhin đi chỗ khác,anh chưa bao giờ đi mua đồ cho nữ nhân,nhưng sao thấy hơi nóng mặt.

"Cũng không cần thiết mua cho tôi,tôi không trả tiền nổi."

Hạ Đồng nhìn mấy cái túi giấy toàn hãng hiệu là thấy mấy tờ polyme chấp cánh bay đi,có chút xót xa trong lòng.

"Tôi cho,không đòi trả."

Tôn Đăng nhìn ra chút thần sắc tiếc tiền trên mặt cô,hứng khởi nổi lên trong lòng,đây là biểu hiện cảm xúc rõ rệt duy nhất mà anh thấy ở cô trong hai ngày qua.

"Không được nuốt lời,tôi không trả tiền cho mấy món này đâu đấy!".Hạ Đồng nhìn nhìn Tôn Đăng,ánh mắt có chút đe dọa.

Anh bật cười,cô trẻ con kinh khủng!

Hạ Đồng ngồi trên xe lăn ngoài ban công đọc sách,từ phía sau nhìn tới thấy được suối tóc đen dài xoắn xoắn rũ qua hai vai,thân hình bé nhỏ lọt thỏm trong xe lăn.

Tôn Đăng đem thuốc tới đặt lên tủ đầu giường,anh nhẹ nhàng đi ra ban công,tựa thân hình cao lớn lên lan can,khẽ nhìn xuống cái đầu nhỏ bên dưới.

Cô chăm chú như thế này khiến anh thấy thú vị.

Hai hôm nay anh cố tình về sớm vì cảm thấy bữa cơm có thêm một người rất vui,tự nhiên anh lại thêm hai tiếng "gia đình".

Có phải anh quá tham lam không?

Hai từ này có vẻ không thích hợp cho con người như anh.

Hạ Đồng bất ngờ ngẩng lên,nhìn thấy được ánh mắt ôn nhu của Tôn Đăng,cô có hơi thất thần.

"Cô bị cận à.".Anh đánh trống lảng,mắt cũng đưa đi nhìn nơi khác.

"Nhẹ thôi!"

"Giờ này mà đọc sách cho đui à."

Anh đẩy cô đi vào phòng,nhẹ nhàng bế cô lên giường.

"Anh là...Tôn Đăng sao?".Hạ Đồng hơi thắc mắc, gương mặt nhỏ lúc được anh ôm lên giường có chút nhuận hồng ở gò má,mùi gỗ tùng trầm luân của anh động lại cánh mũi cô.

"Ừ!"

"Anh là đối tác của Hoàng Kim sao?"

"Đối thủ."

"Tại sao anh giúp tôi?"

"Thích."

"Đối tốt với tôi có mục đích không?"

"Không."

"À..."

"Ngủ đi!"

"Ồ...ngủ ngon!"

Tôn Đăng lạnh lùng quay người đi,đóng cánh cửa lại,anh khẽ nhắm mắt thở phào.

Hạ Đồng có mùi hương dịu nhẹ tự nhiên khiến anh rất thích,tóc cô mềm mềm quấn lên tay anh,khiến anh có khoảnh khắc muốn ôm cô chặt trong lòng.

Anh không có cảm giác phòng bị hay kiêng dè người phụ nữ này,hay là...

Anh thử một lần mạo hiểm, đem cô đặt vào cuộc đời mình được không?

Anh chỉ sợ rằng cô không muốn nhuộm bẩn, mà anh cũng không cách nào đem cô hoàn toàn bảo vệ hay không cho tay cô nhúng bùn.

Thôi bỏ đi, đời này xác định anh nên cô đơn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thù hận này nên kết thúc

Hạ Đồng ngồi trên giường.

Từ khi bị bắt cóc đến nay đã hai ngày, cô đều quanh quẩn trong nhà của Tôn Đăng, cánh tay phải của cô bị đinh cửa rách phải khâu lại mấy mũi, do không được xử lý kịp thời nên đã nhiễm trùng, bây giờ chỉ cần cử động nhẹ cũng đau đớn kinh khủng, chắc chắn sẽ để lại sẹo, chân trái bị rạn xương nên phải ngồi xe lăn, sinh hoạt thật sự rất khó khăn.

Nhưng những vết thương bên ngoài đó, không là gì so với cảm nhận sinh tử mà Hạ Đồng đã trải qua.

Vương Hạo...

Cô vẫn lẩn quẩn trong suy nghĩ, có thật sự anh ta biết nhưng bỏ mặc cô không? Hay Tôn Đăng nói dối? Vương Hạo đã đến trễ đúng không?

Hàng tá câu hỏi cứ bủa vây lấy tâm trí Hạ Đồng, gặm nhấm tâm hồn cô, nếu lúc này cô chỉ là Hạ Đồng của mười năm về trước, chắc hẳn cô sẽ kích động mà phát điên khi gặp loại chuyện này.

Tuy nhiên, Hạ Đồng hiện tại là của mười năm sau, là người phụ nữ có loại chuyện gì chưa gặp qua, có loại ly tan nào chưa nếm thử...

Lần này bị bỏ mặc bởi một người vừa không lạ không quen, cũng không phải chuyện gì kinh khủng... phải không có gì phải oán than hay thất mát, điều duy nhất là cô đã sống sót.

Hạ Đồng chưa hiểu được việc gì đang diễn ra ở đây, cô cũng không cần biết ai đã bắt cóc mình, với mục đích gì... điều cô muốn hiện tại là quay về Việt Nam ngay lập tức, cô không muốn chôn mình ở nơi quái quỷ này nữa.

"Làm sao vậy, không ngủ được à?" Tôn Đăng tiến đến ngồi xuống mép giường, ánh mắt anh vài phần dịu dàng.

"Tôi đang nghĩ, chuyện gì đã xảy ra với tôi." Khuôn mặt Hạ Đồng giãn ra, nhưng đầu mày nhíu chặt lại khi cô cố ngồi dậy, chạm phải vết thương.

Tôn Đăng bước vội tới, nhẹ đỡ lấy tấm lưng nhỏ bé, anh lấy gối kê ngay đầu giường giúp cô ngồi thoải mái.

"Bên Vương Hạo... anh ta sao rồi." Hạ Đồng khó khăn cất lời, đây là người mà cô không muốn nhắc đến nhiều nhất.

Anh ta đã bỏ mặc cô, hoàn toàn muốn cô chết đi, nhưng không hiểu sao đáng ra phải hận anh ta thấu trời, Hạ Đồng lại chẳng cảm thấy gì ngoài thất vọng và buồn bã.

Có lẽ người dung là như vậy, dù có là cấp dưới của mình đi nữa, một tổng giám đốc như Vương Hạo, biết hết mọi mặt trắng đen của thế giới này thì anh ta không bao giờ mạo hiểm mạng sống của mình để cứu một người không quan trọng.

"Anh ta sắp trở về Việt Nam rồi!"

"Hả... à...!"

"Cô vẫn sẽ tiếp tục làm cho Hoàng Kim, sau khi về nước chứ?" Tôn Đăng nhìn sợi tóc của Hạ Đồng, vô thức nắm lấy vuốt nhẹ.

"À... không..." Hạ Đồng nhẹ kéo tóc lại gảy ra sau. "Tôi sẽ xin nghỉ, tôi không chắc còn có thể tiếp tục làm hay không, dạo này tôi không có năng lượng làm gì hết, cảm thấy cuộc sống rất nhạt!"

Tôn Đăng nở nụ cười, là nụ cười vô thức thật sự anh dành cho cô.

"Phải, nên nghỉ ngơi thôi! Làm những gì mình thích rồi hãy nghĩ cho người khác!" Tôn Đăng ngã người ra sau, tay chống thoải mái. "Thiếu tiền mượn tôi, cứ đi du lịch cho khuây khoả, tôi cho cô vay không lấy lãi!"

"Thật không? Tôi phải tranh thủ vay nhiều nhiều mới được,mấy khi có cơ hội tốt như vậy!".Hạ Đồng cười phá lên,khuôn mặt trong trẻo giữa đêm,khiến Tôn Đằng thấy trong tim mình lỡ mất một nhịp,anh ngáy ngẩn nhìn cô hồi lâu,thật sự anh có nên để tâm người con gái như thế này không?

Cô ấy quả thật rất đơn giản và thuần khiết trong mắt anh,người đến bên cạnh anh không vì bất cứ mưu tính hay nhu cầu nào,chỉ đơn thuần cười nói,đơn thuần trò chuyện,đơn thuần cùng anh tham gia vào cuộc sống mà anh cho là chỉ như giấc mơ,trong hai ngày qua như thành sự thật.

"Vương tổng,ngài thật sự sẽ về sao,còn giám đốc Hạ thì sao?".Nam Hàn khó hiểu nhìn Vương Hạo,anh chưa bao giờ thấy tổng giám đốc của mình lại phải loay hoay mãi không sắp xếp được lịch trình của bản thân như thế này.

"Như thế nào đây? Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình không quyết định được mọi chuyện theo ý muốn,cậu nghĩ sao thư ký Nam?"

"Cứ làm điều anh muốn nhất,ở Việt Nam tôi sẽ lo giúp anh,thưa Vương tổng!"

Vương Hạo ngẩng đầu nhìn Nam Hàn,ánh mắt vẫn tờ mờ vì không nghỉ ngơi,đầu mày nhíu lại,anh lại cúi xuống áp hai bàn tay vào mặt vuốt mạnh.

Anh thờ dãi đứng dậy lấy áo khoác."Gọi Mộ Thanh Trì,nhất định lục cả Nam Phi cũng phải tìm được Hạ Đồng về đây cho tôi!"

Ánh nắng chiếu lên vai Vương Hạo,bóng lưng vững chãi đổ nghiêng trên nền đất,thứ ánh sáng ấy như soi sáng,làm tan chảy hết mọi hận thù sâu trong lòng anh,loại hận thù vô cớ anh áp đặt lên Hạ Đồng,hận chưa đủ để cay đắng với một người,nhưng đủ để khắc người ấy vào lòng,để đó cho một loại tình cảm khác đâm chồi nảy nở theo thời gian.

Giờ anh biết rồi,biết mọi chuyện nên đi theo chiều hướng nào rồi,Vương Hạo anh đã cướp mất đi của cô một mái nhà,cướp đi ba mẹ cô,Hạ Đồng cũng ném trái được loại cảm giác như anh,thù hận đã trả sạch hết,tất cả do anh cố chấp không buông mà gây nên cho cô những tổn thương không nên có,anh phải dừng lại thôi.

Vương Tuấn Kiệt ngồi trong thư phòng,tay ông cầm xấp tài liệu,tám hình chụp một đôi nam nữ còn rất trẻ,người con gái mặc áo dài cười thật hạnh phúc như gắn chặt vào lòng ông...,họ Hạ nắm đó một tay ông huy đi theo yêu cầu của con trai ông,nhưng mọi chuyện đâu đơn giản như thế...

Hạ Minh Hoàng.

Lý Uyển Vân.

Người chết kẻ sống thực vật,nhưng chắc chắn,chuyện năm xưa không kết thúc dễ dàng như vậy,chắc chắn không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Một là chết mất xác,hai là...

Mộ Thanh Trì dẫn theo một tốp người chia nhau tìm kiếm khắp nơi xung quanh công trường nơi Hạ Đồng bị đưa đi.

Mọi đường dây thông tin về bọn người đã bắt cóc cô ta đi đêm hôm đó,dùng mọi đầu mối ngầm tại Nam Phi đều không thể moi ra tí chút điều gì hữu ích.

Mộ Thanh Trì đẩy cửa xe ra ngoài,gió thổi bay bay tóc anh,anh tựa thân người cao lớn vào mui xe,gọi cho Vương Hạo."Vương Ca,tôi đã sẵn lòng hai ngày rồi,không có bất cứ một thông tin gì về nhóm người đêm hôm đó đã đưa cô ta đi."

"Mọi quan hệ ngầm đều không thể tìm ra sao?".Vương Hạo vắn xoắn đầu mày,mắt anh hần lên tia máu do thiếu ngủ."Chắc chắn có kẻ đã che dấu,tôi chờ tới ngay bây giờ,tiếp tục cho lục soát mọi ngõ ngách!".

Đêm thứ ba kể từ ngày Hạ Đồng mất tích,cả Nam Phi đều một phen nháo nhào lên.

Mộ Thanh Trì cho người lùng sục mọi ngõ ngách,xói tung tất cả mọi nơi có thể giấu người tại Nam Phi,ngay cả nghĩa địa,bờ biển,các khu vực nguy hiểm,đèo dốc đều có dấu chân người của Vương Hạo đi qua.

Nhưng tin tức về cô đều mù mịt.

Khi một người không thể đào ra tung tích,một là đã chết mất xác,hai là có một kẻ khác đã cố tình che giấu đi.

Gió đêm ở Nam Phi mang theo hơi biển,thổi từng đợt phả vào không gian im ắng xung quanh.

Nam Hàn đứng ngay đài phun nước của dinh thự đồ sộ,tài sản sở hữu của Vương Hạo,ánh trăng chiếu xuống vai anh,rọi rõ nước da trắng sáng của anh khiến nó nhuốm màu xanh yếu ớt,mái tóc đen được gió quăn quít đùa vui,vô tình khơi lên trong lòng Mộ Thanh Trì một loại xúc cảm khó nói nên lời,từng đợt từng đợt hồi ức bị anh chôn vùi nơi đáy lòng,lại một lần nữa dội lên.

"Dáng vẻ lịch lãm đó của cậu vẫn không thay đổi nhỉ?".Mộ Thanh Trì bước tới,quần tây áo sơ mi mở tung hai nút làm lộ làn da màu đồng đầy nam tính của anh,nắng gió Nam Phi đã tôi luyện cho người đàn ông này không chỉ vẻ bề ngoài rắn rỏi,mà còn cả tính cách sắc bén,cách hành xử trên thương trường đầy suy tính nguy hiểm,mà không một thương nhân nào trên đất Nam Phi không biết đến tên anh.

Giọng nói âm vực thấp quen thuộc,khiến Nam Hàn khựng lại,lòng ngực anh đánh thịch một tiếng.

Anh vội che giấu đi xúc động,xoay người lại,khoé môi mông khê cười nhẹ,tay tháo hai nút ở áo vest,nói lỏng cả vạt,anh bước tới đứng cách Mộ Thanh Trì ba bước chân,đôi mắt hoà hoãn ngày thường,gờ trở nên sắc bén hơn bao giờ hết."Môi trường làm việc khác nhau,phong thái cũng khác nhau!".

Cả hai người đàn ông đứng đối mặt,trước toà nhà uy nghiêm sừng sững,dưới bầu trời đêm huyền hoặc đầy sao lấp lánh,trong một bầu không khí hợp tan phẳng phất một tình cảm kỳ dị khó nói nên lời,về nên một khung cảnh sống động,tái hiện hai thế giới trắng đen phân chia rõ ràng,nhưng chính hai anh là minh chứng chân thật nhất cho sự xâm chiếm xen kẽ giữa trắng và đen,thật và giả trong thế giới đầy mưu tính thiệt hơn này.

"Hạ Đồng mất tích trên đất Nam Phi,ngay tại địa bàn của chúng ta và các cậu không thể tìm ra tung tích của cô ấy,cho tôi một lời giải thích!".Vương Hạo ngồi trên ghế sofa,về một môi không làm vui đi sắc vóc mê người của anh.

"Mọi đầu dây ngấm tại Nam Phi đều không có bất cứ một thông tin gì về cô gái đó.".Mộ Thanh Trì từ khi bước vào căn phòng này,về nghiêm nghị hiện rõ trên khuôn mặt của anh,che lấp đi hết những ôn nhu cùng chua xót trong đáy mắt,trước Vương Hạo khi bàn về bất cứ vấn đề gì,không ai được phép đùa cợt."Tôi đã đặt ra nghi vấn,anh có bao giờ nghi ngờ Tôn Đằng nhúng tay vào chuyện này không?".

"Ý cậu là...có liên quan đến Hades sao?".Vương Hạo bật ngồi thẳng người,con ngươi đen lay láy bắt đầu suy tính.

Nam Hàn nhìn về phía Mộ Thanh Trì,đôi mắt cũng dần tối lại.

Không khí căng thẳng bao trùm cả ba người đàn ông,sóng gió của quá khứ chẳng lẽ...sẽ đổ ập lại một lần nữa sao?

"Vương tổng...chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?".Nam Hàn lên tiếng phá tan bầu không khí im ắng,anh đã nghĩ có chết cũng phải đối mặt với mọi chuyện một lần nữa,ngay từ khi bắt gặp Vương Hạo-Tôn Đằng-Hades đứng cùng một chỗ tại hội trường hôm lễ ra mắt,tại mảnh đất Nam Phi,tạo thành một hình tam giác không gian,hệt như tam giác quỷ Bermuda bí ẩn,sẵn sàng hút chết bất cứ vật thể nào đến gần nó.

Anh đã dự trù tới tình huống xấu nhất sẽ xảy ra.

"Dương Khả Ái...bí mật bắt cóc đem cô ta đến dinh thự phía Đông thành phố,tự khắc Tôn Đằng sẽ xuất hiện thôi!".Vương Hạo bắt chéo chân,khoé môi cong lên một đường đầy châm chọc,ánh mắt anh thâm thúy chọc ngoáy vào không gian trước mắt.

Tôn Đằng,cậu nghĩ là đã nắm được điểm yếu của tôi?

Chưa đâu,cậu nhầm to rồi,Hạ Đồng chưa phải là yếu điểm khiến tôi mất mạng,nhưng Dương Khả Ái chính là thứ khiến cậu có thể mất nửa cái mạng.

Tôi sẽ khiến cậu phải tận tay giao Hạ Đồng lại cho tôi và tôi mong chờ biết được,gữa cậu với Hades là mối "giao hảo" gì đây!

Tôn Đằng ngồi trong thư phòng,không gian u tối bao trùm thân thể anh.

Vương Hạo đã bắt đầu hành động,anh nên làm sao với Hạ Đồng đây,anh không muốn đem cô giao ra cho Vương Hạo,nhưng Dương Khả Ái kia,quân bài chủ chốt trong kế hoạch sắp tới,đang nằm trong tay Vương Hạo.

Tôn Đằng ngã người ra ghế,giương mặt anh chợt thoải mái mấy phần,nụ cười dần hiện rõ,anh đã biết mình phải làm sao để chu toàn mọi chuyện rồi!

Tôn Đằng anh sẽ khiến cho cả Vương Hạo,Hades cùng Dương Khả Ái lần lượt lọt vào kế hoạch của anh,nhưng riêng Hạ Đồng,anh sẽ bảo toàn cho cô không phải dính dáng gì đến trò chơi sắp tới.

Vương Hạo,cậu cứ chờ xem tôi làm gì với cậu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Xin lỗi em

Tiếng thủy tinh va chạm lạnh lót bị lấn át bởi âm nhạc sôi động, cuồng dã vang dội bốn phía bên trong hộp đêm cao cấp bậc nhất phía Nam-Nam Phi.

Tại nơi đây, con người thoả sức mãnh liệt bộc lộ bản tính chân thật nhất của mình thông qua chất cồn và những cử chỉ tiếp xúc thân mật với nhau, dưới thứ ánh sáng lúc đỏ lúc xanh mờ ảo, Dương Khả Ái điên dại quần lay thân trên người đàn ông, cô hôn lên khắp cổ anh, bàn tay nhỏ trắng nõn len lỏi vào sâu trong ngực áo nam nhân, gương mặt Dương Khả Ái mê muội phiếm hồng, ánh mắt mịt mù hơi sương, cảnh sắc bên dưới cổ áo trẻ, hiện ra lấp ló đốm bóng ánh mắt bao người. Nhưng người đàn ông trắng kiện đang bị cô ả quần lay, không có tới một chút lung lay.

Tôn Đăng ngả người tùy ý ra ghế salong, để mặc Dương Khả Ái leo lên đùi mình, say xỉn làm đủ trò khiêu khích, tâm trí anh vẫn không đặt nơi cô ta.

Anh đang nghĩ đến Hạ Đồng. Có mấy ai tin tình yêu sét đánh không?

Anh lại càng bỏ phiếu phản đối cho loại tình cảm nực cười này. Tuy nhiên, đó là trước kia, còn hiện tại, anh tin rằng mình muốn che chở sống gió cho người phụ nữ đã bước vào cuộc đời anh mấy ngày qua.

Hạ Đồng đối với anh rất đặc biệt. Cô mang một dáng vẻ vừa mong manh, vừa kiên cường khó tả. Đôi mắt cô tựa hồ thu trong vắt phẳng lặng, không lẫn chút tạp chất bụi trần, không gọn chút lớp sóng đánh động mặt hồ yên ả, anh có cảm giác bình yên và an lòng khi nhìn vào đôi mắt ấy.

Hạ Đồng khá trầm mặc trước chuyện kinh khủng đã xảy ra. Cô không thắc mắc, không dò xét nghi hoặc, không la hét đòi về, không điên cuồng sợ hãi khóc lóc, cô có khóc, nhưng chỉ rơi nước mắt một cách lặng im, một mình ngồi trong bóng tối, râm rức run rẩy nức nhen, khiến chính anh đứng trong góc tối cũng thấy đau lòng.

Anh không biết mấy phần về quá khứ của Hạ Đồng, nhưng để người phụ nữ ấy giữ cho mình dáng vẻ điềm tĩnh, nhẫn nhịn che giấu mọi xúc cảm tiêu cực mà một con người cần có khi đối mặt với hiểm nguy, anh biết trong lòng cô lại đang không ngừng gào thét dữ dội, Hạ Đồng chọn che giấu mọi thứ, xây lên bức tường thành cao ngất ngưỡng, khiến Tôn Đăng chỉ có thể bên ngoài không chạm đến được, thì quá khứ của cô có lẽ không êm đẹp mấy phần.

Tôn Đăng hiện tại không biết bản thân mình đang nghĩ gì, nhưng anh hiểu rõ, anh thật sự muốn có một thân phận để có thể toàn vẹn bên cạnh Hạ Đồng, để có thể đem đến cho cô những gì tốt đẹp mà cô đáng có, để có thể bảo vệ cô khỏi những nguy hiểm không rõ nguyên do kia.

Tuy nhiên, đối với Vương Hạo, anh nhất quyết không tha thứ.

Trần Thy năm đó chết tất cả là do Vương Hạo, chính anh ta đã hại chết đứa em gái kết nghĩa của anh, dẫm đạp lên tình cảm thuần khiết của con bé, đẩy nó không còn đường lui mà chết tức tưởi.

Năm đó Vương Hạo dám dùng người yêu anh ta sâu sắc, đòi lấy lợi ích trên thương trường, thì lần này, Tôn Đăng sẽ dùng người anh ta yêu sâu đậm đâm chết anh ta, lấy lại mọi thứ từ tay Vương Hạo.

Hạ Đồng...

Có lẽ từ khi gặp em, đã là một loại đúng người-sai thời điểm, mọi chuyện đều chống lại kế hoạch của tôi, xin lỗi em!

Tôn Đăng dứt khỏi những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng, đứng dậy kéo Dương Khả Ái đi, tay anh nắm cổ tay cô ta chặt đến nỗi gân xanh gò lên ghê rợn, Dương Khả Ái nhăn nhó tỏ vẻ đau đớn, mấp máy môi kêu khê tên anh, nhưng khi ngước lên, cô ta chỉ thấy đôi mắt Tôn Đăng nhuốm đầy dấn vật, khô sở.

Dương Khả Ái được cấp dưới của Tôn Đăng đưa vào phòng khách sạn mà cô đang ở.

Nằm trên giường, cô khẽ mở đôi mắt tinh tường như những vì sao lấp lánh xuyên màn đêm, hoàn toàn không thấm chất cồn, không còn phù hơi sương mờ mịt như ban nãy.

Từ khi theo Tôn Đăng đến nay, chưa bao giờ cô thấy anh mất tập trung và bị phân tán cảnh giác đến vậy.

Hôm nay Tôn Đăng rất kỳ lạ, anh đắm chìm trong suy nghĩ ngổn ngang gì đó mà cô không thể thấu hết, anh không đụng đến một giọt rượu nào, ngay cả chạm vào cô ta cũng không thêm chạm.

Hay anh chán Dương Khả Ái này rồi?

"Không...không thể!". Dương Khả Ái bật dậy khỏi giường, cô ta chạy vọt ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt hoảng loạn, có thể hơi men đã phần nào nhuộm tâm trí cô, làm cô bị lụy chỉ hành động theo trái tim, cô muốn đi tìm Tôn Đăng.

Dương Khả Ái giật mình sững người lại.

"Các người là ai! Tại sao vào được đây?". Dương Khả Ái hoảng sợ lùi ra sau, cô hét lên, giọng run rẩy, vài người trong phòng khách nghe động tĩnh xoay người lại, nhào về phía cô ta.

Dương Khả Ái xoay đầu bỏ chạy về phòng ngủ,nhưng bị một lực đạo khá mạnh đánh lên gáy,ngất xỉu tại chỗ.

"Mọi chuyện đã được hoàn thành!"

"Tốt lắm!"

Bầu trời đêm hôm nay phủ đầy sao lấp lánh,hệt như một tấm vải đính kim sa đắt tiền cầu kỳ,đầy hào nhoáng,xinh đẹp rung động lòng người,nhưng chỉ nốt hôm nay nữa thôi,ngày mai sẽ khác,sóng gió sẽ lại nổi một lần nữa như ba năm về trước.

Hades uống cạn ly rượu vang trên tay,ông ta liếc nhìn về phía chân trời lần cuối,như một cách thương thức,như một loại tiếc nuối trước sự kiện sống còn sắp diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quá khứ phải đổi mặt

Hạ Đồng mặc một cái váy trắng sạch sẽ,gương mặt nhỏ chìm trong mái tóc đen nhánh,khiến sắc trắng càng nhợt nhạt hơn,gây cho người đối diện cảm giác thương xót,chỉ muốn ngay tức khắc bao bọc,chở che cho người con gái này.Một vệt nắng nhỏ phủ lên gò má Hạ Đồng,làm lòng Tôn Đăng chợt xao động.

Anh đứng ngay đường mòn nhỏ dẫn vào khu vườn,chần chừ mãi cũng không bước nổi một bước đối diện với cô.

Làm sao đây khi anh phải đem cô giao cho Vương Hạo?

Anh không muốn điều đó xảy ra,nhưng sự trao đổi này lại cứ xảy đến như một điều hiển nhiên mà thượng đế sắp đặt.

Tôn Đăng cười méo mó,khó khăn lắm anh mới gặp được người con gái này,một điểm sáng đặc biệt trong cuộc đời xám ngoét của anh.

Vậy mà...

Ngài đã thấy anh không xứng có được những điều hạnh phúc sao,Ngài muốn tước đi tất cả của anh và đem tất cả đó cho Vương Hạo.

Wương Hạo...

Anh sẽ khiến hấn ta,một ngày nào đó mất tất cả!

Hạ Đồng bước lắt nhắt từng bước nhỏ về phía cây Sứ trắng Vết thương ở chân cô đã đỡ sưng hơn ban đầu nhưng vẫn chưa thể di chuyển nhanh nhẹn được.

Hạ Đồng tập tễnh đi ra sân vườn,dưới ánh nắng sáng ấm áp của Nam Phi,mái tóc đen nhánh của cô được nhuộm vàng óng ánh,gò má xanh xao cũng nhuận hồng đôi chút.Cô đứng dưới tán cây Sứ trắng,khẽ nhắm mắt hít thở khí trời trong lành nơi đây.

Ngày hôm nay Tôn Đăng sẽ đưa cô trở về Việt Nam.Những chuyện xảy ra ở Nam Phi này,đầy kỳ lạ khiến cô không thể lý giải nổi.Hạ Đồng không biết lý do gì mình bị bắt cóc,lý do gì cô lại chấp nhận tin lời Tôn Đăng mà nương nhờ anh ta tại chốn xa lạ này,những sự việc không đầu không cuối cứ quay cuồng,như hố đen không đáy,xoáy sâu cô vào trong mà không cho cô có nổi một lối thoát.

Cô vừa tò mò muốn biết bao nhiêu,thì nỗi sợ hãi trong cô lại càng lớn đến cùng cực,linh cảm của Hạ Đồng cho rằng,những sự việc xảy ra mấy ngày nay tại Nam Phi,nếu cô bóc tách nó ra mà xem xét,chắc chắn sẽ không còn đường trở về cuộc sống như trước nữa.

Cô không muốn biết bất cứ điều gì,càng không cần bất cứ ai tiếp xúc với cô,mau chóng rời khỏi nơi này và quên đi mọi chuyện là điều mà Hạ Đồng muốn nhất.

Cô lại chạy trốn hiện thực một lần nữa,tự huỷ hoại bản thân,về lên trong những trang giấy cuộc đời cô những vết màu tươi sáng,đề lên những vết ố vàng đen sạm đang lan ra trên trang giấy ấy,nhưng đến một ngày liệu khi mưa đã trút xuống,lớp màu giả tạo ấy có bị gột rửa đi không?

Đầu mày cô khẽ nhăn lại,điểm lên khuôn mặt nhỏ bé vẻ bất lực cùng yếu đuối đến đáng thương,ánh nắng mặt trời cũng tắt đi,để lại giữa không gian một con người đang chết ngộp dần trong những vết ố của quá khứ,một con người khác mang trong lòng những cảm xúc lẫn lộn không rõ tên,cùng thù hận đang ăn mòn tâm hồn cần cỗi.

Nhưng hết thảy, con người vẫn không thể suy tính trọn vẹn, vẫn không thể tiên đoán trước vận mệnh tương lai, chỉ có thể dựa vào hành động cùng những quyết định hệ trọng cả đời người, mà tạo dựng nên quá khứ đáng nhớ hoặc đáng quên mà thôi.

Vương Hạo ngồi trên giường, không gian xung quanh phủ lên bờ vai anh một tấm áo choàng đen thẫm khiến phút chốc nhìn thoáng qua, anh hết như một thân chết, có toàn quyền định đoạt cái chết của một người. Nhưng còn sự sống thì sao?

Anh có thể khiến một người chết đi như cách anh muốn, anh chưa bao giờ đắn đo hay chần chừ khi định đoạt số phận những người nhỏ bé dưới chân anh, nhưng anh lại do dự khi đứng trước Hạ Đồng.

Ngay từ ban đầu, Vương Hạo dùng loại cảm xúc hận thù tiêu cực để gọi tên mối quan hệ giữa anh và cô, nhưng lúc này đây anh nên định tên như thế nào đây?

Anh đã buông bỏ hận thù, anh không đủ lý do, không đủ động cơ, càng không đủ quyết tâm để hận thù cô, để gây cho cô tổn thương không đáng có.

Nhưng anh biết đối mặt với cô như thế nào đây? Với thân phận gì bây giờ?

Người lạ, bạn bè, đồng nghiệp, sếp và nhân viên... hay anh nên xem cô là con gái kẻ thù.

Đau thương mà anh gánh chịu khiến anh như chết đi sống lại, anh sợ hãi, anh trốn chạy, anh đổ lỗi và... anh đổ hết lên đầu Hạ Đồng.

Vì kẻ liên quan đến chuyện năm xưa là ba mẹ cô cũng đã không còn nữa, chính anh đã dùng cuộc đời mình đánh đổi lấy cái chết của ba mẹ cô, nhưng anh thấy chưa đủ, anh muốn tiếp tục trả thù, anh tìm đến Hạ Đồng như một cách anh xoa dịu tội lỗi trong lòng.

Hành vi trả thù năm xưa, giờ đây như lưỡi lam, từng giây từng phút cứa vào lòng anh, cứa vào từng giấc mơ của anh nỗi ám ảnh. Anh đã thấy tay mình đầy máu, anh đã giết người gián tiếp, anh ám ảnh khuôn mặt trắng bệch thờ, cùng đôi mắt vô hồn của đứa con gái nhỏ gầy gò quỳ trước linh cửu Hạ Minh Hoàng, đứa con gái gần như quỳ xuống xin bác sĩ cứu lấy mẹ mình năm ấy, từng đêm len lỏi vào giấc ngủ của anh hơn chục năm nay chưa bao giờ anh yên giấc.

Vì vậy, Vương Hạo muốn hận Hạ Đồng, hận cô hại anh không sao hết được day dứt, hại anh mỗi ngày đều hỏi hận chuyện mình gây ra, hại anh bao năm nay chưa bao giờ ngừng theo dõi tin tức của cô, hại anh dường như thay đổi tất cả thói quen hành xử khi đối diện với cô, hại anh...

...không thể không thừa nhận trong tim mình găm chặt hình ảnh về Hạ Đồng, hận thì có nhưng yêu thì anh không xác định được, anh mông lung vô cùng trong mớ tình cảm rắc rối ấy.

Vương Hạo thở dài, đôi mắt anh trầm mặc chìm trong ánh sáng leo lắt của ánh trăng, từng suy nghĩ phức tạp chạy dài trong đại não.

Nhà họ Hạ, cùng quá khứ xưa, Vương Hạo không thể mãi chạy trốn được, anh phải giải quyết tất cả gút mắc, chịu những sai lầm mà anh đã gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sắp phải chia ly

Phía Đông Nam Phi, màn đêm phủ xuống dường như muốn nuốt chửng lấy vạn vật, duy chỉ có toà biệt thự ấy là uy nghiêm, tĩnh lặng đứng sừng sững giữa chốn hoang vu, một bên là vực thẳm, một bên là rừng rậm um tùm, kiên cố vững chắc mà đến cả thiên nhiên chắc cũng không đe dọa nổi.

Đây là tài sản sở hữu của Vương Hạo, chỉ được tận dụng mỗi khi anh công tác đến Nam Phi làm nơi nghỉ ngơi bí mật nên tất nhiên, nơi này cũng có hệ thống bảo vệ cực kỳ phức tạp.

Từng tốp vệ sĩ người Nam Phi cao lớn như hộ pháp, mặt mũi lạnh lẽo đầy sát khí, trên người là cánh vệ đen, bên hông giắt súng chia nhau đứng tại mọi góc ngách trong biệt thự. Hệ thống camera an ninh được phân bố dày đặc, muốn vào cửa chính phải đi qua mấy nhận diện khuôn mặt, trong 5 phút không nhận diện được, hệ thống cửa sẽ kích hoạt chế độ tự động huỷ, toàn bộ biệt thự sẽ được kích hoạt hệ thống bảo mật tuyệt đối, là rơi vào "trạng thái chết", hoàn toàn bị khoá kín lại như chiếc hộp pandora.

Tối hôm nay, tại toà biệt thự phía Đông này sẽ diễn ra một sự kiện làm thay đổi cuộc đời của rất nhiều người, có thể hạnh phúc, có thể bi thương.

Cách đó ba tiếng đồng hồ, tức 7 giờ tối, Hạ Đồng ngồi trên xe cùng Tôn Đằng đi chuyển ra sân bay. Bầu không khí trên xe trầm lặng vô cùng, anh và cô ai

cũng đắm chìm trong suy tư riêng của mình.

Tôn Đăng chưa bao giờ cảm thấy nặng nề như lúc này. Anh chỉ đem Hạ Đồng trả về cho Vương Hạo thôi, người con gái vốn không can hệ gì đến anh, lý do gì anh lại để tâm đến cô như vậy?

Anh cảm thấy rất gần gũi khi bên cạnh Hạ Đồng, cảm thấy ngồi ăn cơm tối cùng cô cũng là một loại hạnh phúc, ngắm cô lúc cô chăm chú đọc sách cũng là một loại niềm vui nhỏ bé, cùng cô trò chuyện, cùng cô đi dạo, cùng cô làm nhiều điều vụn vặt trong mấy ngày qua,...

Anh thích cô, thích rất nhiều!

Hạ Đồng nhìn từng hàng cây lướt qua bên ngoài cửa kính, những toà nhà cứ thoắt ẩn thoắt hiện nhưng tâm trí cô không đặt vào cảnh vật kia, từng cử chỉ hành động của một người đàn ông dần lướt qua đại não cô như một thước phim sinh động.

Tôn Đăng đã đối xử rất tốt với cô, đêm hôm đó, trước khi ngủ đi, trong mơ ảo cô thấy một người đàn ông lao đến che chắn cho cô, khuôn mặt người ấy nhoè đi không rõ ràng, nhưng sự gấp gáp trong hành động của anh cô không thể nào quên, cô biết đó là Tôn Đăng.

Cô cứ nghĩ anh sẽ rất xa cách hoặc tiếp cận cô có mục đích gì đó, nhưng không phải là như vậy. Anh đã chữa trị vết thương cho cô, quan tâm đến cô bằng nhiều cách rất khác biệt với những người đàn ông khác, anh chỉ hành động không dùng lời nói để biểu lộ ý tốt của mình ra, anh không nói nhiều lời hoa mĩ nhưng anh luôn đưa ra những ý kiến rất khách quan và thực tế, anh hiếm khi cười nhưng đôi mắt của anh rất ấm áp, từng chút từng chút len lỏi vào huyết mạch của cô như một dòng suối nhỏ, để bây giờ cô có thể chắc chắn rằng, cô rất thích anh!

Nhưng có vẻ điều này không hề đúng đắn, bên cạnh anh đã có người phụ nữ kia, người cùng anh đến buổi lễ khánh thành mỏ Red của Hoàng Kim. Họ rất xứng đôi, cô đọc được trong đôi mắt của người phụ nữ ấy là kiêu hãnh và hạnh phúc khi đi bên cạnh người đàn ông này.

Cô nhớ Tôn Đăng, anh có đôi mắt đen thẳm thẳm trầm mặc như một hố đen không thấy đáy, lần vô tình chạm mắt ấy, cô chưa bao giờ quên, từ khoảnh khắc đó, trong lòng cô đã có một mầm cây nhỏ bé lớn dần lên, nên cô mới cảm thấy yên tâm nhận sự giúp đỡ của anh trên đất Nam Phi xa lạ này và đồng ý ở lại nhà anh, yên tâm tin tưởng anh và cố tình để cho tình cảm trong tim lớn dần lên một chút.

Mùi gỗ ấm áp toả ra từ cơ thể Tôn Đăng nhẹ nhàng bao bọc xung quanh Hạ Đồng, khiến cho từng nhịp thở của cả hai cũng muốn quện chặt vào nhau.

"Cô nghĩ như thế nào... về tôi?" Tôn Đăng yên tĩnh lái xe, ánh đèn vàng trên đường hắt vào gương mặt anh, phác hoạ từng đường nét rần rỏ mà chỉ người đàn ông trải qua sương gió mới luyện được loại khí chất chết người này, mắt anh thấp thoáng từng đốm sáng phản chiếu từ dòng xe chạy trên đường, bờ môi hơi mím lại không biểu đạt quá nhiều cảm xúc.

Hạ Đồng vẫn đang chìm trong suy tư, thân thờ nhìn qua Tôn Đăng, đôi mắt tròn dừng lại trên gương mặt anh thật lâu, tâm tư được cô che dấu cẩn thận, nhưng chính đôi mắt đẹp ấy đã biểu lộ một chút say đắm. Cô khẽ cười gượng, nhìn ra cửa sổ, từng dòng xe chạy tấp nập, những toà nhà chọc trời cứ thế lướt qua. "Rất kỳ lạ!". Thanh âm xúc động.

Khoé môi anh vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp, ý cười lan tràn đầy đáy mắt, anh nhẹ nhàng đánh tay lái rẽ qua một cung đường khác, ánh mắt anh cũng lựa lúc rẽ đường mà nhìn sang cô.

Đèn đường toả ánh sáng vàng nhạt ấm áp phủ lên gò má Hạ Đồng, mái tóc đen vén bên mang tai khẽ rũ xuống che đi bờ vai gầy, thân hình người con gái nhỏ nhắn chìm chìm vào ghế da, khiến cô mang theo nét dịu dàng cùng mềm yếu vô cùng, hình ảnh ấy làm người bình thường nhìn thấy đều muốn bao bọc, che chở chứ không riêng gì người đàn ông thành đạt như anh.

Tôn Đăng bất chợt đắm chìm trong nét đẹp thuần khiết của cô, tay anh vô thức đưa ra phủ lên gò má trắng sáng, khiến Hạ Đồng rung mình vì sự lạnh giá từ lòng bàn tay anh, cô quay sang bắt gặp sự ôn nhu, dịu dàng toả ra từ đáy mắt sâu thẳm của Tôn Đăng, một khắc thôi ngỡ như khiến cô chìm đắm trong không gian tĩnh lặng này và chết ngộp trong đôi mắt ấy. "Có chuyện gì sao?" Hạ Đồng chấn chỉnh xúc động nhất thời, giọng nói vẫn mang âm vực run run.

Run vì nhiệt độ điều hoà trong xe hay vì tim cô đang hồi hồi, cô cũng không rõ nữa.

"Không có gì, tôi đơn thuần... chỉ muốn khắc sâu hình ảnh của em vào lòng thôi!". Tôn Đăng bất ngờ bật lên một câu làm trái tim cô lạc đi vài nhịp, có người đã từng nói sẽ bên cạnh cô, sẽ chăm sóc, sẽ quan tâm cô, nhưng chưa ai đơn thuần muốn khắc sâu hình ảnh của cô vào lòng như anh.

Câu nói của Tôn Đăng nghe rất dịu nhẹ và ấm áp, nhưng từ giọng nói của anh, Hạ Đồng còn nhìn ra được một sự bất lực, cứ như là câu nói của những người sắp phải chia xa.

Nhưng..

Anh với cô là gì chứ? Chẳng phải vẫn là một mối quan hệ không thể gọi tên sao?

Chẳng phải bên cạnh anh vẫn còn người phụ nữ ấy sao? Cô càng không muốn làm tiểu tam.

Hạ Đồng hằng người được một lúc, đôi mắt long lanh chứa một sự vô định cùng trống rỗng, khiến cho lòng ngực Tôn Đăng cũng ngấm đau theo, sau đó cô nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói khàn đi. "Chúng ta sắp không gặp lại sao?" Hạ Đồng thở ra đầy bất lực, không có điều gì cô nắm bắt được nó hoàn toàn cả, cuộc đời cô đến cùng chỉ chứa những điều nửa vời không có kết quả, hạnh phúc đến với con người khó khăn vậy sao.

Thanh âm yếu đuối của người phụ nữ đánh mạnh vào thành trì cuối cùng của trái tim Tôn Đăng, khiến anh chỉ muốn đem cô gắn chặt vào mình, không bao

giờ để cô đến gần Vương Hạo nữa, nhưng lấy tư cách gì đây? Anh thứ gì cũng có thể thấu tóm được, duy chỉ cảm xúc lần này anh lại không thể làm chủ, càng không thể giữ nổi một người con gái bên cạnh mình.

Quầng sáng vàng nhạt phủ lên đôi mắt cô lấp lánh khó tả, từ góc nhìn của Tôn Đăng, đôi môi cô vừa đỏ vừa ướt át, sự yếu đuối của người con gái khiến yết hầu anh vô thức động đậy, tình cảm trong tim dần được anh xác định rõ hơn, nhưng rõ rồi thì làm sao, anh vẫn phải hoàn thành kế hoạch của mình, không thể để bất cứ điều gì phá huỷ kế hoạch ấy.

Nam Phi lá bay theo gió trông như tuyết tháng 12 đang rơi, dưới ánh đèn đường toả ra thứ ánh sáng ấm áp phủ lên hai con người ngồi trong xe, làm bật lên nét đẹp dịu dàng của người con gái phương Đông, tôn lên từng góc cạnh nam tính trên khuôn mặt đầy khí chất của người đàn ông tuấn lãng, đáy mắt anh cũng chứa nhiều tia sáng vụn vặt hết như bầu trời Nam Phi đầy sao mờ lẽ.

Ánh mắt Tôn Đăng và Hạ Đồng đan cài vào nhau, cảm xúc của cả hai vô cùng phức tạp, họ cứ ngồi đó nhìn nhau, nỗi quyến luyến sâu sắc bộc lộ rõ ràng trên khuôn mặt, như muốn khắc sâu hình ảnh đối phương vào tận đáy con tim, như muốn cùng nhau hoà từng nhịp thở.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.